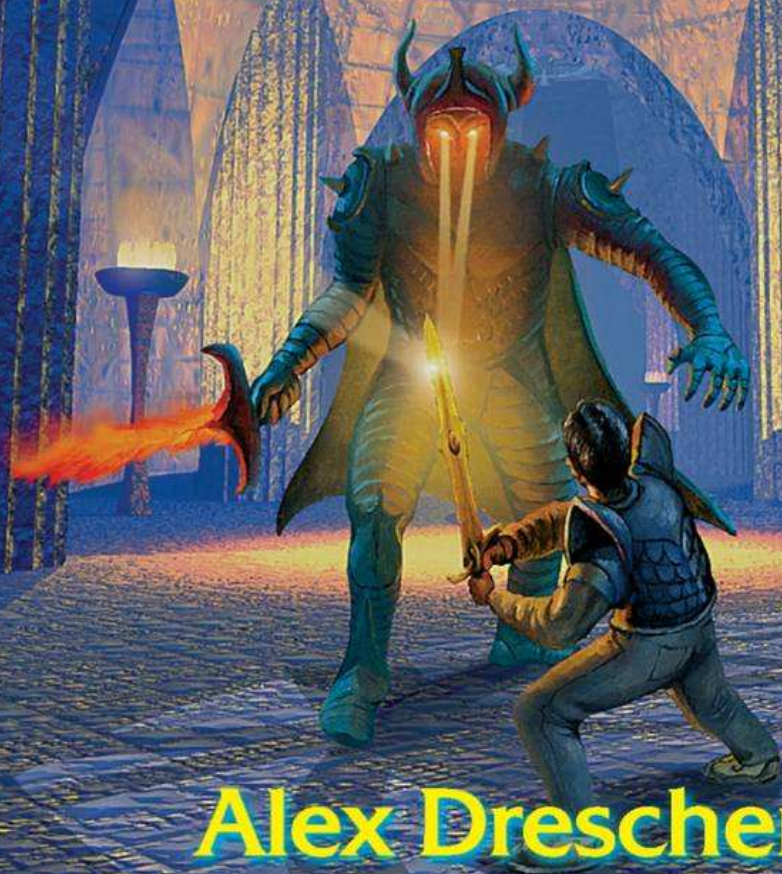

Být královským prokurátorem je tvrdý oříšek...

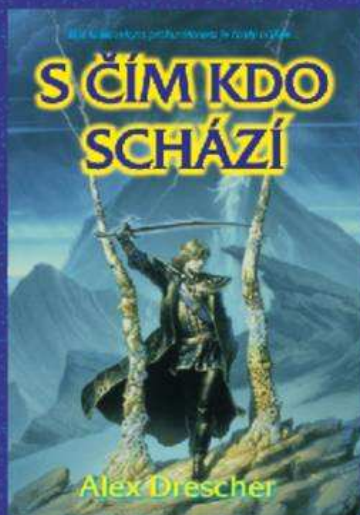
DOKONALÝ OBCHOD

Alex Drescher

DOKONALÝ OBCHOD

Klopp Yggredd, královský prokurátor Jeho Veličenstva krále Bojena, je S'an, potomek prastarého národa, který stojí věrně ve službách svého panovníka. Své nemalé schopnosti dokáže využít při stíhání temných sil: nekromantů, strig, upírů, ale i ve válce s elfy nebo obchodování s trpaslíky.

PŘIPRAVUJEME

Dva další příběhy královského prokurátora Kloppa Yggredda, v nichž se setkáte s nejnebezpečnějším nekromantem, který touží ovládnout svět.

Královský prokurátor je opět postaven proti temným silám a musí vynaložit veškeré své schopnosti, aby obstál.

Doporučená cena
včetně DPH: 219,- Kč

LEONARDO

LEONARDO
OSTRAVA

Alex Drescher

DOKONALÝ OBCHOD

LEONARDO
OSTRAVA
2007

Alex Drescher

DOKONALÝ OBCHOD

Copyright © 2007 by Alex Drechsler

Cover art © 2007 by Thomas Thiemeyer

via Agentur Schlück, GmbH

For Czech Edition © 2007 by Lenka Pilchová – Leonardo

ISBN 978-80-85951-47-9

*Naděnce, bez jejíž podpory a lásky by to nešlo.
A taky Zdeňkovi a Táníčce, protože
lepší pokusné králíky jsem si nemohl přát.
A Čurdovi, aby se mnou nepřestal chodit na ryby.*

CITLIVÁ ZÁLEŽITOST

Bogomil Vrávor z toho neměl dobrý pocit. Litoval, že se tehdy nechal umluvit a kývl na tučnou prémii, protože tím porušil všechny svoje zásady i cechovní regule. Už při západu slunce se měla karavana zastavit v nějakém hostinci, nebo ještě lépe za vysokými zdmi faktorie, kde by byla v bezpečí. Proklínal chtivost těch kupeckých bastardů, kteří si usmysleli cestovat i v noci, aby byli na trhu v Kněžegradu už pozítří ráno. Místo klidu u plápolajícího ohně se museli dál štrachat po téhle bohy zapomenuté silnici. Byl v sedle už téměř celý měsíc a poslední dvě noci dokonce ani oka nezamhouřil. Chtělo se mu spát a s klením si vybíjel vztek na všech okolo. Nebýt té prémie, zvysoka by kašlal na nějaké zasrané letnice i na své zaměstnavatele. Byly mu ukradené všechny ty jejich trhy i náboženské svátky, během kterých lidi utrácují jako zjednaní. Měl plné zuby kupců, jejich zboží, šibeničních termínů a vůbec celé té zatracené karavany. Měl už jen jediné přání – dorazit v pořádku domů. Stejně jako jeho muži, profesionální ochránci karavan.

Kolona koní, mul a volských spřežení se pomalu vlekla úvozem jako tlustá nit a její konec se mu ztrácel za zvlněným terénem. Měl jen dvacet mužů a v takové krajině a navíc v noci mu nebyl nic platný ani jejich výcvik.

Bogomil nebyl žádný strašpytel. Jeho tělo bylo poseto bezpočtem šrámů a jizev a jeho franciska měla topor častým užíváním ohlazený do nebyvalého lesku. Z okolní krajiny mu ale běhal mráz po zádech.

Zastavil koně a nechal kolem sebe projet několik vozů s klimbajícími vozky.

Když jej dojel strážmistr Kuna, kývl mu na pozdrav.

Strážmistr otevřel ústa, ale místo slov z nich vyšlo jen tiché zachrčení. Prošedivělý strážce se s děsem v očích pokusil sáhnout někam za svá záda, ale pak mu oči zašly bělmem a on se plnou vahou svalil na koňskou šíji. Překvapené zvíře zatancovalo na zadních a bezvládný Kuna se zvrátil dozadu a zase zpátky. V té chvíli si Bogomil všiml krvavé skvrny mezi strážmistrovými lopatkami, ze které vyčuhoval opeřený dřík šipky ze samostřilu.

„Poplá...“ pokusil se zařvat a zburcovat tak nevědomé strážce a kupce, když tu ucítil prudký náraz do ramene. V děsivém záblesku bolesti se mu skrz drátěnou košili do těla vnořil ledově chladný hrot šípu. Síla střely jej smetla ze sedla pod nohy koně. Ten dostal další šipku do krku a se řičením klesl k zemi, zalehávaje šokovaného Bogomila.

Během krátké chvíle se na karavanu sesypala smršť střel z kuší i luků a přiměla všechny přeživší seskákat ze sedel a kozlíků a ukrýt se mezi koly vozů.

Otřesený Bogomil zíral na krvácející a chroptící těla ležící mezi vozy, na umírající zvířata pobíjená přesnými ranami z okolní temnoty. Chtěl křičet hrůzou a vzteky, ale nebyl schopen vydat ani hlásku. Viděl, jak se tři jeho muži snažili vyběhnout do stráně vstříc těm tajemným útočníkům. Jejich meče jim nebyly nic platné. Neudělali ani tři kroky od vozů, když je našly první šípy. Vrávoravě se pokusili udělat dalších pár kroků, ale jako by to byl záměr jejich vrahů, v tu samou chvíli se jim každému, za odporného tříštivého zvuku, do hlavy a krku zabodlo nejméně pět šípů.

Náhle se nocí rozezněl příšerný chechot, který Bogomilovi zmrazil krev v žilách. Z otřesené pravice mu vypadl topor sekyry, který nepustil ani ve chvíli, kdy si jej našel šíp. Jeho srdce sevřel ledový pařát strachu a z úst mu uniklo tlumené zakňučení. Podvědomě vycítil přicházející hrůzu, stejně jako šílící koně, kteří se ze všech sil snažili vymanit z otěží a chomoutů, jež je poutaly k zabrzděným vozům. Se srdceryvným nářkem se vzpínali a bili

kopyty před sebe, vedeni pudem sebezáchovy, ve snaze vzepřít se nevyhnutelnému.

Strachy zdivočelá zvířata se pokusila utéct co možná nejdále a způsobila mezi obránci, kteří se ukrývali pod vozy, ještě větší paniku. Několik vozů, tažených nepřítelny koňmi, se do sebe vklínilo a zatarasilo únikovou cestu. Obránci, zbavení úkrytu, propadli děsu a pokusili se zmizet v temnotách. Těch pár, co bylo ozbrojených, odhodilo zbraně a hledalo spásu v lese.

Šokovaný Bogomil náhle uviděl bílý stín, který se mihl mezi stromy. Noc opět rozčlisl děsivý chechot. V odpověď se z temnoty vyrojily další bílé šmouhy, které se rychlostí blesku začaly míhat mezi stromy. Do jeho uší se zaryl první hrůzyplný výkřik, který zanikl v klokotu krve zalévající lidské hlasivky. Brzy se lesem rozezněl chór mučených a děsem stížených hlasů. Nikdo, kdo se tam pokusil ukrýt, nezůstal stranou. Viděl ony bílé šmouhy nemilosrdně strhávat lidi k zemi v gejzírech krve a za zvuků praskajících kostí. Bylo to rychlé, děsivé a snové.

Když honička v lese skončila, bílé šmouhy vlétly mezi vozy a dobíjely ty, kteří zůstali na cestě.

Strachy zchromlý Bogomil sledoval, jak se jedna šmouha zastavila na mršině koně, pod kterou ležel. Když dostala pevné obrysy, s úděsem zjistil, že nad ním, na koňském břiše, sedí mrtvolně bledá, vyzáblá postava s hubeným tělem i údy, oděná v cárech bílé košile. Její morda připomínala lidskou, s chumáči olezlých vlasů, ale beze stopy lidskosti ve tváři. Tu nahradily veliké a temné oči bez bělma a široká ústa, která v děsivé parodii smíchu odhalila řady ostrých zubů.

Příšera zvedla tlamu k temnému nebi a děsivě zavyla. Odpovědělo jí vyť doprovázené chropotem umírajících.

Poslední, co si Bogomil pamatoval, než ztratil vědomí, bylo hlasité zahvízdání honácké píšťalky, po kterém nad ním stojící příšera nespokojeně vycenila zuby a zavrčela.

~ ~ ~

Už jsem mu kolikrát říkal, že tři louče jsou na takovou kobku málo. Jak má člověk pracovat, když nevidí pomalu ani na konec brku? Je

mi sice jasné, že tohle je Yppovo pracoviště a on sám nejlíp ví, proč tu má přítmí narušované pouze mihotajícími se plameny, ale na rozdíl od něj, já tu musím psát a to je skoro nemožné.

„Nešlo by tu přidat světlo?“ zeptal jsem se jej za tu dobu, co se známe, snad po sto prvé.

„Ne,“ ucedil jako vždy, ale pak se vzdal jedné z loučí a zasunul ji do stojanu nad mou hlavou.

„Takže, Radslave, abych to zkrátil,“ pronesl jsem k postavě natažené na skřipci, které se věnoval mistr Ypp, „když jsem se tě ptal posledně, kdo zabil starostu Bořivoje, jeho ženu Bohdanu a čeledína Sovoje, poslal jsi mě do prdele, je to tak?“

Ypp pootočil rumpálem a Radslav Sýkora zasténal. Nevím, jestli to zaskřípění patřilo konopnému provazu, který mu poutal ruce a nohy, nebo jeho plotýnkám, ale byl to pěkně tvrdý hoch. Ypp ho měl v prádle už půl druhé hodiny a jediné, čeho dosáhl bylo, že si Radslav bude muset pořídit větší oblečení.

Už teď měl asi dva metry na délku.

„Vyliž si, hajzle,“ zachrčel vztekle.

Taky výpověď, řekl jsem si a poctivě jeho výrok zapsal do protokolu.

Ypp už tak chápavý nebyl. Ještě trochu Radslava vyšponoval a pak si šel pro žhavá železa. To patřilo k jeho vrcholnému číslu. Dodnes o něm mezi katy kolují hotové legendy. Je dobře, fakt moc dobře.

Asi za deset minut, když z kobky konečně vyvanula vůně pečínky, Radslav všechno položil. Skoro jsem to nestačil ani zapisovat. Samozřejmě, jak jsem čekal, byl to on, kdo ty tři zabil sekerou, když spali a pomáhal mu Vincek Tráka, který nejprve hlídal před usedlostí a pak s ním hledal cennosti.

Radslav ještě visel na skřipci, když jsem poslal pro Vincka.

Ypp rychle zhltl svačinku, kterou mu nachystala jeho paní a pak začal před příchodem dalšího zákazníka chystat vedlejší skřípec.

„Proč ty vlastně,“ zeptal jsem se jej, „nezačneš hned těmi železy? Mohli jsme to mít hotové za čtvrt hodiny.“

Věnoval mi znechucený pohled. „Když něco dělám,“ pronesl mírným hlasem, „tak to dělám pořádně. Navíc míchat pořadí by to bylo proti tradici. Všechno má své místo i čas. Spěch není zdravý...“

Radslav na skřipci zachrčel. Zřejmě s tím nějak nemohl souhlasit.

Když přivlekli vzpouzejícího se Vincka, Ypp mu věnoval zářivý úsměv a poté jej provedl po svém království. Ukazoval mu jednotlivé nástroje a vysvětloval, co mu s nimi bude dělat a v jakém pořadí. Když jsme dokončili kolečko a došli k žebřinám skřipce, na kterém visel Radslav, Vincek to položil taky a všechno doznal. Ypp by měl být básníkem. Tak barvitý opis bych já nesvedl, bylo to dokonce barvitější než skutečnost, protože to vyděsilo i Radslava.

~ ~ ~

Když jsem předával spis Gerdu Tatterovi, mému nadřízenému, byl jsem sám se sebou nadmíru spokojený. Ten starý a prošedivělý syčák dobře věděl která bije a proto mi věnoval jediný zkoumavý pohled, zakončený řádně mezi zuby proceděnou větou: „To to trvalo...“

Zapýřil jsem se, protože to řálo do živého. Na druhou stranu, bylo to jenom pár měsíců a na začátku toho všeho jsem měl jenom tři studené mrtvoly v prázdném baráku. To, že jsme našli pachatele, byl malý zázrak. A taky, skromně podotýkám, důsledek mého umu.

Ctihodný Gerd dobře věděl, jak jsem přišel na Radslava, ale měl jednu moc dobrou zásadu: nepokoušel se opravovat to, co funguje. Zastával svůj úřad už hodně dlouho a za tu dobu viděl takových, jako jsem já, spoustu. Přicházeli, odcházeli, umírali a dělali svoji práci. Být královským prokurátorem je tvrdý chlebiček. A on tomu šéfoval, jako protipól Nejvyššího královského soudce, Ctihodného Ctibora Celiny – na rozdíl od nás přivandrovalců – rodem náležejícího k místní starobylé šlechtě. Podle jeho rozmáchlého podpisu tvořeného písmeny CC mu nikdo neřekl jinak než Starý Cecek. Mít dobrý původ ještě nezaručuje dobrou povahu.

Další případ byl zdárně uzavřen, pachatel byl vypátrán a nyní bylo na čase nechat jej semlít v pomalu se točícím soukolí justice. Šéf předal písaři svazek pergamenů v kožené složce k doručení soudu.

Když skončila oficiální část, přátelsky mě vzal pod paží a odvedl mě ke krbu. Posadili jsme se do pohodlných křesel a Gerd si zapálil dýmku. Před třiceti lety by jej za to zavřeli do žaláře, nyní to byla vítaná společenská kratochvíle. Prý se tomu říká evoluce.

„Co tvoje případy?“ zeptal se mě s nefalšovaným zájmem a s rozkoší ve tváři zabafal z dýmky.

Pokrčil jsem rameny. „V pohodě. U toho šenkýře v hospodě U kohouta jsem nechal nasadit krystaly a ve dne v noci jej teď poslouchají. Je jen otázka času, než zjistíme, kde má tu penězokazeckou dílnu.“

„To je dobře,“ přikývl mi na to. „Ministr financí je trochu nervózní. Padělané denáry se už objevily nejen v Kněžegradu, ale i na trpasličí komoditní burze v Pavlobergu. Byla z toho pěkná ostuda, ale podařilo se nám ji zatím ututlat.“

„Kolik to stálo?“ zeptal jsem se jej se zájmem.

„Slib přednostního úpisu akcií Králofrachtu.“ Gerd se ušklíbl. „Nemusím ti doufám vysvětlovat, o jak dobrý kšeft tím král přišel.“

Nemusel. Monopol na dovoz koření a hedvábí z Východních území je jako zlatá slípka. Král musí mít eminentní zájem na stabilitě naší měny, když se jí vzdal...

„Dej mi ještě dva dny, pak tam vlítáme...“

„Jak to vypadá s tou krádeží na Univerzitě?“

Jenom jsem pokrčil rameny. „Mám seznam knih, které se ztratily, všechny byly už několik století na indexu. Kdo to udělal a jak se dokázal dostat do trezoru, nevíme a nemáme to ani jak zjistit. Nejpozději za pár dnů ten případ založím ad acta, už si s ním hrajeme víc než rok a bezvýsledně.“

„A co ten bordel U macaté běhny?“

Spokojeně jsem se uchechtl. „Dnes ráno našli Šilhavého Vasju s druhou pusou udělanou nožem na krku. Podle všeho si ho vychutnal papá některé z těch holek, co si myslely, že budou dělat tanečnice. V poledne jsem poslal biřice zavřít ten kutloch, posbírat gorily a bordelmámu a zabavit všechn majetek. Královští účetní ho ještě pořád počítají. Vypadá to na nějakých třicet tisíc denárů. Nejpozději zítra ostatní spolupachatele ocejchujeme a pošleme na galeje.“

Gerd se spokojeně pousmál. „Těch třicet tisíc by mohlo pana ministra na moment obměkčit.“ Potáhl z dýmky a zahalil se do oblaku namodralého dýmu vonícího po jahodách. „Takže v podstatě nemáš do čeho píchnout.“

„No,“ ohradil jsem se, „ještě mám tu bandu, co k nám dovází to konopí...“

Mávl rukou. „Takovou drobnost za tebe může dodělat někdo jiný, třeba Radd.“

„V tom případě mám jenom toho šenkýře.“

„Dobře, toho ti dodělám sám. Měl bych pro tebe totiž něco nového. Je to,“ odkašlal si, „abych tak řekl, poněkud citlivá záležitost...“

~ ~ ~

Za tři hodiny na to jsem skončil v pracovně kolegy Allena. No, on to tak úplně nebyl kolega, byl to služební magik. Většinou si hraje s krystalovým příposlechem, nebo pro nás dělá astrální sledovačky, ale tentokrát byla jeho úloha poněkud odlišnější.

Allen rozložil na stole mapu východního pohraničí. Rolující se okraje zatížil našimi poháry s vínem. „Podle naší analýzy se v téhle oblasti za poslední rok ztratily tři karavany.“ Rukou na mapě obkroužil kruh obsahující území o rozloze stovek čtverečních mil. To mi hodně ulehčilo situaci.

„Podle údajů, které jsem neoficiálně získal z Loudovy pojišťovny, činí škoda nějakých sto osmdesát tisíc denárů.“

Udiveně jsem hvízdal.

„Každá z těch karavan měla dobře stovku vozů a asi dvě stovky osob. Takové množství lidí a zboží se nemůže jen tak ztratit, ne?“

„Nemůže?“ kontroval jsem bezelstnou otázkou. Už jsem viděl mizet větší věci...

„Ne!“ zareagoval kategoricky.

„Před dvěma týdny zmizela poslední. Jenomže tentokrát nezmizela úplně beze stopy. Jedna nám po ní zbyla.“

„Jaká?“

„Velitel ostrahy, nějaký Bogomil Vravor. Není na tom ale moc dobře. Už s ním udělali předběžný výslech, ale bude lepší, když se jej přeptáš sám. Je ve špitálu U milosrdných bratří v Pomezí.“

„Vždyť je to blázinec!“

Jenom pokrčil rameny. „Nic lepšího nemáme.“

Naklonil jsem se nad mapu. Území, kde jsem měl pátrat, zahrnovalo prakticky třetinu království. Východní pohraničí bylo až na malé výjimky hornaté a pokryté hustými lesy. Obyvatel tam bylo poskrovnu, sem tam nějaká podhorská vesnice plná géníů nebo debilů – podle toho, jak úspěšně vyšlo křížení mezi příbuznými. Většinou tady nebyli žádní lupiči, protože v divočině dlouho nepřežili, ale tohle vypadalo na dobře organizovanou tlupu.

„Musí jich být stovky, když dokážou vybit celou karavanu a pak zamést všechny stopy,“ odušil jsem zamyšleně.

„Nemusí to být pravda,“ připustil nesměle Allen. „Gerd mě do toho zasvětil, protože z předběžného výsledku pana Vravora vyplynulo podezření z použití zakázané magie.“

Překvapeně jsem povytáhl obočí. Zakázaná magie je sama o sobě dost ošemetná záležitost. Dneska už to není tak časté, jako v letech po Velké válce, kdy se dalo kouzelníky hnojit, ale čas od času se s ní můžeme setkat. Když skončila válka, svět byl doslova zaplevelený všelijakými mutanty a příšerami. Lidé v následujících staletích horko těžko vyčistili svá území, aby se život mohl vrátit do starých kolejí, ale všichni si museli zvyknout na občasné návštěvy mor a vampýrů a na možnost, že rodinné nebožtíky bude na hřbitově po nocích ohryzávat ghoul, nebo v tom horším případě to budou rodinní nebožtíci, kdo bude ohryzávat někoho jiného. Lidi se přizpůsobili. S příchodem vlkodlaků a upírů si domů pořídili osikové kůly a stříbrné šípy, nad dveře dali kříže a na okna česnek a oměj. Pak za použití mečů zařídili odchod několika tisícovek kouzelníků. Stará umění díky tomu z velké části nadobro zmizela. Ne, že bych toho litoval...

„Zakázaná magie a v takovém zapadákově?“ zeptal jsem se jej poněkud nevěříčně.

Přikývl. „Taky bych čekal, že se nějaký staromilský mág objeví spíše ve městě, nejlíp tady v Kněžegradu, kde by měl spousty zákazníků.“

„A co pan Vrávor viděl tak převratného?“

Allen místo slov přistoupil k polici s knihami, chvíli mezi nimi šátral a pak přede mne na stůl položil objemný svazek, na jehož hřbetě byl omšelý zlatý nápis *Almanach*. Rozevřel jej na místě, kde si již minule nechal záložku a ukázal mi jeden zdařilý obrázek.

Vyschlo mi z něj v krku. Slabě jsem si odkašlal.

„Ano, ano,“ pronesl na to Allen. „Není to úkol jako dělaný pro královského prokurátora?“

Kdyby neuměl kouzlit, nakopl bych ho!

Zrovna jsem vycházel z budovy našeho milovaného úřadu, když jsem se jen tak tak nesrazil s nějakou velmi spěchající osobou. V rychlosti jsem udělal úkrok stranou a jenom tak, aby se neřeklo, ucedil drobnou omluvu, když tu jsem zaregistroval vlající soudcovský šarlat. Pohlédl jsem do dvou tmavě hnědých, zlobou zúžených očí. To bylo přesně to, co jsem teď potřeboval – vrazit do Ctihodného Ctibora Celiny. Taky mě poznal. Jeho drobná ústa začala okamžitě připomínat úzkou, sytě modrou linku a i jeho pleš se najednou zaleskla vztekem.

„Kam se tak ženete, Kloppe?“ zavrčel na mě, ignoruje všechny zásady slušného chování i můj stav.

Pozdravil jsem jej úklonou, kterou vyžadoval ten jeho. „Ctihodnosti.“

„Málem jste mě porazil,“ řekl. „Když už vykonáváte svůj úřad, měl byste alespoň někdy věnovat pozornost tomu, co se děje kolem vás, ne?“

Myslel jsem, že jej praštím. „Jistě Milosti.“

„Měl byste se zamyslet nad svým chováním a poučit se o zde panujících mravech, které samozřejmě jako přivandrovalý cizinec nemůžete ovládat. Pokud se takto chováte mezi sobě rovnými, nešť, ale uvědomte si, že vůči šlechtici a navíc soudci není takové jednání absolutně přípustné.“

Vydoloval ze mě ještě jednu, značně křečovitou omluvu. Jednou toho parchanta na mou věru zabiju. Pověším ho na tom jeho taláru a do zadku mu zarazím ten jeho šlechtický mečík, se kterým bych si já tak akorát vyšťárával špínu zpod nehtů.

„Dobrá, dobrá,“ pronesl pak blahosklonně, jako by chtěl tu nemilou událost smést ze stolu. „Tak jsem slyšel, že jste dostal nový případ.“ Zatvářil se spiklenecky. V té jeho kulaté a vypasené tváři to vypadalo až nepatříčně. „Ty ztracené karavany už Gerdovi hnuly žlučí, není-liž pravda? Ví, že se pod ním třese židle, protože obchod s východem je pro královskou pokladnu požehnáním, ale na druhou stranu vaše jmenování svědčí o jeho značné bezradnosti.“

„Jistě, Milosti,“ odvětil jsem chladně a počítal v duchu do sta.

„Shodou okolností na mě v nejbližší době vyjde řada v putovním soudu po divočině, takže se možná ještě sejdem. Samozřejmě se nebráním tomu, abych vám poradil ve vašem postupu...“

Poděkoval jsem mu a poslal ho v duchu do hajzlu tím nekvětnatějším způsobem, jakého jsem byl v tu chvíli schopen. Spokojen sám se sebou odkráčel pryč. Ten zbytek dobré nálady, co se mě ještě držel, se už pustil taky...

~ ~ ~

U vrat špitálu stálo dlouhé procesí poutníků, prosebníků i profesionálních žebráků. Trvalo mi nějakou dobu, než jsem se prodral dovnitř. Dost mi pomohl můj vzhled. Je to už sto let, co u zdejšího pobřeží přistály lodě ze S'anu a matky pořád straší děti tím, že si je odneseme. Říkám to rovnou, neodneseme. Nevím, co bychom s nimi dělali. Navíc s'anská invaze trvala jenom dvacet let, pak nás spojené armády knížete Boleslava řečeného Palcát zatlačily zpátky do moře. Z knížete se následně stal král a ze dvou stovek zajatých S'anů jeho nejvěrnější služebníci. Můj děd se stejně jako ostatní neměl kam vrátit. S'anský bojovník nesměl padnout do zajetí, jeho údělem byla jenom smrt v boji. Doma by byl ihned popraven za zbabělost. Proto s ostatními přijal královu nabídku a složil mu přísahu věrnosti. Byl to obchod výhodný pro obě strany. My získali nový domov a král věrné služebníky s více než užitečnými vlastnostmi.

I přes to všechno, přes osmdesát let míru a společného soužití, si na nás někteří lidé, hlavně z venkova, pořád nemohou zvyknout. Nevím, ale nepřipadám si nějak odlišný. Jsem sice trochu vyšší než oni a trošku silnější, mám bledší pleť, černé husté vlasy a

pomněnkově modré oči, ale jinak, jak říkám, vypadám skoro jako ona menší, blondatá a hnědooká většina. Taky není moje chyba, že se ze spojení S'ana s někým místním narodí další malý S'an. Allen to vysvětluje nějakými dominantními alelami, ale tomu já moc nerozumím. Stejně se moc nemnožíme. Král nás tak zaměstnává, že na to vlastně nemáme ani čas.

Špitální bratr mě odchytil hned za branou. Poznal mě podle znaku na plášti. Byl to tichý a mírný člověk s lehce elfoidními rysy. Jeho babička zřejmě ráda chodila do lesa...

„To je dobře, že už jste tady, pane,“ řekl mi, když mě vedl chodbou do hlavní budovy. „Byli jsme o vašem příjezdu zpraveni vlnovým zrcadlem a abych pravdu řekl,“ dodal mnich a na krátko se odmlčel, „již jsem začínal mít obavy, že nestihnete přijet včas.“

„Proč?“ zeptal jsem se jej.

„Vašemu muži se značně přitížilo.“ Když viděl můj pohled, pokračoval: „Do jeho ran se dostala sněť. Blouzní a je stravován horečkami a bolestmi. Naše umění se již mívá účinky. Do večera zemře...“

To nebyla optimistická zpráva.

Nechal jsem se zavést přímo do jeho pokoje. Mnich mě odvedl až na konec chodby do místnosti, o které vtipálci říkají, že má číslo třináct. Bez legrace, ona tohle číslo měla a skutečně se do ní odnášeli umírající.

Uvnitř jsem našel horečkou téměř vysušeného muže. Nepřítomným, horečnatým pohledem jezdil po stropě, třásl se a pořád si pro sebe něco mumlal. Vypadal jako kostra potažená kůží a jeho prsty, připomínající pařáty, se rytmicky zatínaly do deky, kterou byl přikryt. Na rameni měl tlustý obvaz namočený v odvaru z bylinek, ale ani ten nedokázal zastavit zápach, který se zpod něj linul. Pohlédl jsem na jeho nohy a zjistil, že jedna končí těsně pod kolenem.

„Když jsme jej našli,“ okomentoval to mnich, „měl ji doslova uhryznutou.“ Zavrtěl nevěřícně hlavou. „Byl v hrozném stavu. Nechápu, že se mu podařilo doplazit až k nám. Ošetřili jsme jej, jak se dalo, ale bohužel to nestačilo.“

Posadil jsem se na židli vedle postele a uchopil ho za ruku. Cítil jsem, že jeho životní síla uniká každým pórem. Už to nebude trvat dlouho a odejde. Odklonil jsem mu dráhy bolesti a čekal. Za chvíli se jeho pohled trochu vyjasnil. Byl slabý, ale při vědomí. Tlumeně zasténal a požádal o trochu vody. Mnich mu udiveně vyhověl.

„Zázrak,“ zašeptal, ale na mé krátké zavrtění hlavou zase posmutněl. Pochopil.

„Slyšíš mě, Bogomile?“ zeptal jsem se.

Přikývl.

„Co se ti stalo?“

Trhl sebou, jako bych se jej dotkl žhavým železem. „Příšery, bílé šmouhy,“ zašeptal okoralými rty.

„Co udělaly?“

„Karavana byla přepadena. Nejprve šípy, pak příšery. Nikdo není, všichni mrtví, jenom já ne, pouze nakrátko. Půjdu za nimi. Pak budou všichni mrtví.“

„Kdo vás přepadl?“

„Nevím.“

„Co to bylo za příšery?“

„Jako lidi, dvě ruce, dvě nohy, běhají po čtyřech. Rychlé jako blesk, jako myšlenka. Bílé jako mrtvoly, velké oči a velké zuby...“

„Co bylo pak?“

„Hvizd na píšťalu. Někdo je odvolal, někdo je řídil. Pak tma, když jsem se probral, byl jsem sám. Hodili mě do strže na hromadu ostatních mrtvol. Noha bolí. Bože. Já nemám nohu! Já nemám nohu! Ach bože!“ začal muž kvílet.

Okamžitě jsem jej odřízl od vzpomínek a ukolébal do spánku. Nic dalšího mi už stejně neřekne. Když usnul, chytil jsem jej za obě dlaně a zastavil mu srdce. Šlo to lehce, jako když se sfoukne svíčka – tak byl slabý. Nedokázal jsem mu vrátit zpátky jeho bolesti. Takhle to bude lepší...

„Zařídím jeho pohřeb,“ pronesl mnich tichým hlasem.

„Ne,“ odvětil jsem. „O ten se postarám sám. Zájmem státu.“

Kouzelná dvě slova. Mnich neřekl ani slovo a s úklonou vycouval z místnosti.

Zavřel jsem Bogomilovi oči a zkrřížil mu ruce na hrudi.

Vypadalo to dobře. Nikdo si ničeho nevšimne, pomyslel jsem si ještě, když jsem mu je zase dával podél těla. Pak jsem si došel ke dveřím pro své sedlové brašny. Z jedné jsem vytáhl kladivo a z druhé dlaň dlouhý stříbrný hřeb. Jedna dobře mířená rána a hřeb s nechutným zapraštěním zajel Bogomilovi do srdce. Až po hlavičku, ani vidět nebyl. Když jsem mu znovu zkřížil ruce na hrudi, vypadalo to skutečně dobře. Malé krvavé skvrnky na košili si nemohl nikdo všimnout. Když jsem měl jistotu, že mi nebožtík nikam neodejde, šel jsem za převorem špitálu zařídit pohřební formality.

Převor byl chápavý starý muž, který už zažil kde co a věděl která bije. Zatímco jsem spokojeně upíjel jahodníkový čaj s lesním medem, jeho sekretář zařídil super rychlou zádušní mši za Bogumilovu hříšnou duši, nosítka a dva nosiče.

Ne, že bych řeholníkům nevěřil, ale závěru ceremoniálu jsem se raději účastnil osobně. On to už vlastně ani žádný ceremoniál nebyl. Když dva nosiči vynesli nebožtíka z kaple, zamířili za špitál, kde byla hluboká jáma s nehašeným vápnem. To je ještě lepší než stříbrný hřeb. Ten může z hnijícího těla časem vypadnout, ve vápně tělo zmizí do poslední kostičky.

Převor ještě zběžně požehnal bublající a syčící hladinu a pak jsme se vrátili do jeho komnat.

Až se vrátím na úřad, nesmím si zapomenout nechat proplatit ten hřeb. Konečně, stříbro je stříbro a na stromech neroste.

~ ~ ~

Špitál U Milosrdných bratří v Pomezí byl na hranicích civilizace. Dál už nebylo nic, jenom divoké pohraničí. Uvažoval jsem, jestli se mám vracet do Kněžegradu, ale znamenalo by to ztratit pár dnů a to jsem si nemohl dovolit. Raději jsem chtěl začít s vyšetřováním. K tomu jsem ale musel získat nějaké informace a to je v téhle divočině problém. Náš úřad není tak bohatý, abych měl přiděleno přenosné vlnové zrcadlo, které nevyžaduje trvalé připojení na magika. Víím, že někteří pracháči je mají, je to hit moderní magie, ale ve státní službě jsou bohužel hitem věci staré nejméně deset let.

Už jsem byl skoro rozhodnut se vrátit, když jsem si uvědomil, že ve špitále zrcadlo mají. Vždyť o tom hovořil ten čtvrtel u brány.

Líná huba, hotové neštěstí. Stačilo se zeptat a převor mě osobně zavedl do zrcadlové místnosti. Neměli jedno, měli hned dvě – dar štědrého mecenáše, který si tady odložil svoji bláznivou manželku.

Převor mě diskrétně nechal v místnosti samotného, jenom zařídil karafu čaje a tác se svačinkou. Sedl jsem si k jednomu ze zrcadel, zasazeného do líbivého rámu z leštěného mahagonu. Už za tohle musel mecenáš vysolit nemravně vysoký obnos denárů. Ta manželka mu ale musela pít krev... Aktivační pantakl byl na stojanu (inkrustované zlato). Když jsem se jej dotkl, zrcadlo ožilo, zesvětlovalo a několikrát zablikalo. Po chvíli se obraz ustálil na základní nabídce. Není možná! Zrcadlo mi nabízelo služby hned tří magických služebníků. Takové služby nepatří k nejlevějším a i samotní kouzelníci je považují za jeden z nejlepších zdrojů příjmů. Proto jsem zvyklý na jedinou možnost připojení, obvykle tu s nejmenším poplatkem. To nemohla být ženská, to musela být nejmíň harpyje...

Připojil jsem se ke kněžegradskému magickému portálu, slyšel jsem, že je nejlepší a nejrychlejší. Magik zprostředkovávající připojení se okamžitě zjevil na obrazovce.

„Dobrý den, převore,“ oslovil mě, než zjistil svůj omyl. „Promiňte pane,“ omlouval se mi okamžitě, „jistě jste hostem pana převora, není-liž pravda? V opačném případě dojde k přerušení spojení pro podezření z podvodného jednání...“

Přitiskl jsem na sklo svůj odznak a vysloužil tak velmi servilní úsměv. „V tom případě, pane, je vše v nejlepším pořádku. Služba vám bude poskytnuta v rámci paušálního poplatku špitálu U milosrdných bratří. Přejete si?“

Když jsem mu vyjmenoval, kam všude chci spojit a co všechno zjistit, zbledl. Nevím, jestli jsem mu dobře rozuměl, ale když se odpojoval, mumlal si něco jako: *Zasrané paušály*.

Trvalo to skoro pět hodin, ale získal jsem, co jsem potřeboval. Se zarudlýma očima jsem absolvoval hovor s Gerdem. Ten samozřejmě mé angorské zraky považoval za výsledek nemírného pití a nenechal si to vysvětlit. Převyprávěl jsem mu výpověď Bogomila a pak jsem se dozvěděl, že se v Kněžegradu objevilo neproclené hedvábí. Podle jeho množství nešlo o běžný paš, tohle muselo pocházet z některé ze zmizelých karavan.

Ukázal jsem mu mapu, do které jsem si už zakreslil plánované trasy karavan. Podařilo se mi zjistit všechny tři. Červená, modrá a zelená čára protínaly linii pohraničí a ačkoliv každá začínala jinde, nakonec se v jednom místě protnuly a od té chvíle pokračovaly společně. Tím místem byla Vrchovina, změť kopců, skal, strží a hustých lesů, kterou vedlo jen pár stezek a jediná cesta sjízdná pro vozy. Podle bernáku tu nikdo nebydlel. Jenže podle nich, kdo neplatí daně, ten nežije... Pouze na samém západním okraji Vrchoviny, v místě zvaném Horní úvoz, byly dvě malé vesničky. Na dvou protilehlých kopcích, oddělené údolím a potokem. Jedna se jmenovala Studánky a druhá Březová. První stopa lidské přítomnosti. Odtud to bylo dva dny cesty ke Kněžegradu a jen den cesty ke špitálu. V prvním kole začnu pročesávat tuhle oblast Vrchoviny. Konečně, jak daleko je schopen odplazit se chlap s ukousnutou nohou? Gerd mi dal své požehnání.

~ ~ ~

Ráno jsem se sbalil a vyrazil na cestu. Slunce ještě klimbalo s hlavou opřenou o horizont, vzduch byl příjemný a svěží a ptáci řvali jako zjednaní. Chtěl jsem urazit co možná nejdelší trasu, než udeří polední vedra. Jel jsem nalehko – ve lněné košili a kožených kamaších. Mám sice i plášť, ale ten jsem sroloval a připevnil k sedlu. Ještě jsem z něj nestihl odpárat znak prokuratury a o šíp v zádech tady není nikdy nouze. Kdyby mě někdo zastavil, považoval by mě za nějakého vysloužilého vojáka, protože mám u pasu meč a dýku a s ohledem na opakovací kuši visící mi v pouzdře u sedla by si jistě odpustil jakékoliv dotěrnosti. Opatrnosti ale není nikdy nazbyt. Je lepší neprovokovat. Proto jsem si vzal jenom dvě sedlové brašny. Do jedné jsem hodil drátěnou košili a do druhé pár osobních věcí a malou svačinku. Pro jistotu jsem nechal doma výplatu a vzal si s sebou jen pár denárů ve stříbře a mědi a asi dalších deset v bankocetlích, takže nebudu poutat pozornost ani v hostinci, kde obvykle sedávají tipaři. Samozřejmě, že mám ve vnitřní kapse kalhot schovanou ještě šekovou knížku pro případ nouze, ale pochybuju, že v divočině berou šeky. Leda když poblíž nerostou žádné lopuchové listy.

Opustil jsem špitální pozemky a po královské cestě, která už desítky let neviděla cestáře, pokračoval dál na východ. Zakrátko jsem se ocitl v lese. Byl to hustý, starý hvozd se stromy sahajícími až do nebe, o kterém se už po staletí povídaly ty nejpodivnější zkazky. Ne, že bych jim věřil. Teda ne úplně, ale i tak jsem se ostražitě rozhlížel, s ukazováčkem na spoušti odjištěného samostřílu.

Cesta ale uběhla v klidu, potkal jsem jen jednoho trapera s nákladem kožešin, který mířil do civilizace. Byl to takový nerudný stařík, zjizvený a zavšivený, ale kůže měl hezké. Moc toho nenamluvil a jeho zájem o mě vyprchal v momentě, kdy se dozvěděl, že nemám ani hlt pálenky. Ale něco mě na něm stejně zaujalo. Na opasku měl tři vrhací čepele z čistého stříbra a na krku mu visel škapulír, podle smradu s česnekem.

Když jsem se jej na to zeptal, jenom nesouvisle zamumlal a utrousil něco v tom duchu, že po lese se poflakují nějací pojebanci. O karavanách sice nic nevěděl, ale aspoň mi doporučil hostinec u pomezního kamene Studánek.

Noc jsem strávil na malé mýtině nedaleko silnice. Evidentně tu již dříve někdo tábořil, ale nikde se tu nepovalovaly lidské kosti, takže se tu zřejmě dočkal i rána. Místo noční košile jsem si vzal tu drátěnou a schovaný pod pláštěm jsem se uchýlil pod ochranu mohutného dubu, který mi kryl záda. Moc jsem toho pravda nenaspal, ale na druhou stranu, taky jsem se dočkal rána.

Noc byla podezřele tichá. Vypadalo to, jako by tu nežila žádná noční zvířata, les ani nepípl. Zaslechl jsem jen jediného hejkala a i ten si zahejkal až těsně před úsvitem a to ještě hodně nesměle. Ani jedna bludička, ani jeden vlkodlak. Nic, dokonale strašidelprostý les. To se mi moc nelíbilo. Co bych teď dal za takového malého, otravného vampýrka. S jakou chutí bych mu zakroutil krkem... Evidentně je odtud něco vyhnalo, ale co dokáže vyhnat nadpřirozenou obludu? Jenom jiná, mnohem větší a nebezpečnější obluda. V mysli se mi neustále zjevoval obrázek z Allenova almanachu. Jestli má ten syčák pravdu, tak se těm obludám ani moc nedivím. Taky bych se nejraději pakoval o les dál.

Na konci dne jsem dorazil k pomeznímu kameni ohraničujícímu hranice mezi pozemky vesnic Studánky a Březová. Podle několika

desítek dříve či později navršených mohyl a řady smířčích kamenů, byla jeho poloha asi věcí časté diskuse za užití různě pádných argumentů.

Hostinec byl tam, kde mi jej popsal ten starý traper. Na kraji lesa, pod kopcem. Za ním už začínala pole se zrajícím obilím. Byl obehnaný vysokým plotem a jeho masivní, dubová brána byla zavřená. S úlevou jsem slezl z koně a zabušil na ni.

~ ~ ~

Hostinský Krákoč našťavaně vylezl na zápraží. V tomhle bohy zapomenutém kraji neměl moc hostů ani ve dne, natož v noci. Už se pomalu chystal do postele, oheň v kamnech nechal vyhasnout a pozhasíval louče ve výčepu. Další zabušení na vrata jej vytrhlo z myšlenek. Zachrčel a hlasitě si odplívl. Pomalu se odšoural do dřevníku, kde nechal ve špalku kálačku.

Ozbrojen širočinou dorazil ke vratům. Spárou mezi prkny pohlédl ven, doufaje, že v temnotě noci něco zahlédne. Slyšel však jen přešlapování a frkání koně.

„Jsi člověk, nebo d'áblův výmrdek?“ zeptal se zpoza bezpečí vrat.

Za nimi se ozvalo tlumené zachechtání. „Člověk, hospodáři. Unavený a hladový člověk, který chce jen jídlo, postel a seno pro koně.“

Spokojený s odpovědí sundal z vrat závoru a otevřel jedno křídlo. Sledoval, jak na dvůr vstoupil vysoký muž zahalený do pláště, vedoucí za otěže koně.

„Seno máš, hospodáři?“ zeptal se jej příchozí.

Přikývl. „Je v maštali. Zaved' tam koně. V pytli za žlabem je oves. Je v ceně.“

Muž zamručel poděkování a zmizel ve vratech stodoly.

Krákoč se vrátil do hostince a rozhrábl popel v kamnech. Tmu prorazilo načervenalé světlo posledních pár řěavých uhlíků. Přidal na ně trochu sušeného mechu a malé třísky. Za krátkou chvíli mohl do malých poskakujících plamínek přidat větší kousky dřeva.

Na hák nad plameny postavil omlácený čajník, do kterého nabral vodu ze sudu. Měl ještě trochu jahodníkového listí a tušil, že tomuhle zákazníkovi přijde trocha čaje vhod. V kuchyni prohrábl hrnce s

jídlem a upravil večerní menu. Ještě jednou nadzvedl pokličku nad fazolemi s uzeným a zkusmo začichal. Pak s klením tuhle položku škrtl z jídelního lístku a hrnec odnesl do chlívku prasatům.

Když se vrátil do výčepu, cizinec už seděl v místnosti. Seděl v rohu, co možná nejdále od ohně a právě si sundával plášť. Zřejmě mu bylo vedro. Když jej ledabyle složil na lavici, pohlédl Krákočovi do očí a tomu se podlomila kolena. Z úst mu vyšlo zděšené vyjeknutí.

~ ~ ~

Už to pomalu začíná být nudné. Jenom co vytáhnu paty z civilizace, jako bych měl okamžitě rozevlátý plnovous, na hlavě křídlatou helmu a v rukou kulatý štít a sekeru. Nevím proč si všichni myslí, že jsem prznitel panen a lupič ovcí, nebo opačně. Nepochybuji, že lidé s námi měli špatné zkušenosti, ale jedná se už o dávno mrtvé lidi. Pravda, zčásti vinou mých krajanů.

„Klid hospodáři,“ řekl jsem alabastrově bílé, totálně ztuhlé postavě, která se při pohledu na mě zastavila v půli kroku. „Jmenuji se Klopp Yggredd a jsem poddaným Bojena Velikého, stejně jako ty.“

Moc to s ním nepohnulo, pořád byl na dobré cestě, aby to s ním spíše seklo. Musel jsem k němu přijít a zatřást s ním. Teprve pak se trochu vzpamatoval. „P... p... pane?“

„Co máte k jídlu?“

Hostinský se toho chytil jako tonoucí stébla.

„Ehm ehm,“ odkašlal si a s úlevou přerušil oční kontakt a zabrousil ke kuchyni. „Měl bych tady daňčí gulášek, nebo kuře na rožni, pane.“

Tady nebylo o čem uvažovat. Objednal jsem si toho daňka. Ve městě je o takovou pochoutku docela nouze. Na vesnici, naproti tomu, hledí s údivem na mýdlo, takže si nestěžuji.

Hostinský zapadl do kuchyně a následující půlhodinu tam lomožil hrnci a pokličkami jako šílený alchymista. Pak vyšel ven a s vítězoslavným úsměvem přede mě položil kouřící talíř guláše posypaného čerstvou cibulkou a petrželkou. Ukrojil jsem si pořádný krajíc chleba a pustil se do díla.

Když jsem s vybouleným břichem od sebe odsouval prázdný a dosucha vytřený talíř, hostinský přispěchal se džbánem piva. Bylo jeho vlastní a bylo to poznat. Ale i tak mi přišlo k duhu.

„Hospodáři,“ načal jsem hovor, když jsem si hřbetem ruky otřel ústa, „máte volný pokoj?“

Přikývl. „Měl bych jeden, nebyl nikdy moc používaný, ale slamník je nacpaný čerstvým senem a postel není proleželá.“

„To zní lákavě,“ odvětil jsem.

„Na jak dlouho, milostivý pane?“

Zamyslel jsem se. „Tak tři dny.“

Na to se zamyslel zase hostinský. „I se snídání za pět denárů.“

„S plnou penzí za osm,“ učinil jsem protinabídku a vzápětí jsme si plácli.

Protože nemám rád dluhy, hodil jsem mu na stůl desetidenárovkou v papíru a poslal ho do sklepa pro pár lahví červeného.

~ ~ ~

Večer to byl příjemný. S Krákočem jsme utrhli drápek čtyřem lahvím předložské Beranovské Stráně. Divil jsem se, že tu má tak dobrou značku, ale pak z něj vylezlo, že to je z jeho soukromé sbírky. Pozval mě na prohlídku sklepa. Mezi regály plnými zaprášených lahví jsem pochopil, že jsem narazil na pana sběratele. Jeho sbírka byla impozantní a počítám, že v Kněžegradu by mu urvali ruce. Nebo hlavu. Na tohle si ale, na druhou stranu, nemohl vydělat hostinštěním. Sedět tu místo mě někdo z berňáku, nebo nedejbože nějaký celník, asi by s Krákočem udělal rychlý proces. Já mám naštěstí zdravý odstup, takže jsem nic nenamítal, když Krákoč otevřel dvanáct let starý Sovinec.

„Poslouchej,“ řekl jsem mu, když na chvíli přestal zpívat, „na co tu máš tohle?“ zeptal jsem se jej a ukázal na novotou zářící dvojkuši nabitou stříbrnými šípy, visící na háku na zdi. „Vždyť vchod do sklepa máš pobitý železem jako vrata od trezoru v královské bance.“

„Železo je železo,“ zamumlal zmoženě Krákoč, „Ale, poslouchej,“ dodal se spikleneckým šepotem, který zakončil opileckým uchechtnutím nad vlastní vtipností, „stříbro je stříbro!“

„Co tu straší?“ nedal jsem se a zachytil jej zrovna ve chvíli, kdy se pomalu sesouval na podlahu. Opatrně jsem ho posadil na lavici.

„Straší?“ zareagoval řečnickou otázkou. „Tady, milej zlatej nestraší, tady se prostě v noci nesmí chodit ven.“ Opatrně se kolem sebe rozhlédl zamželým zrakem. „Tady nesmíš v noci nechat ani otevřené okno, jinak tě dostanou.“

„Kdo?“

Dal si prst před ústa a začal tak dlouze syčet, až jsem o něj začal mít strach. S tváří zrudlou námahou se pak zhluboka nadechl a odvětil: „To je tajné. Kdyby se dozvěděli, že jsem s tebou o nich mluvil, udělali by se mnou krátký proces.“ Na znamení, co tím myslel, si vztyčeným palcem objel krk od ucha k uchu.

„Já nikomu nic neřeknu,“ snažil jsem se jej uchlácholit, ale bylo to zbytečné. Duch milého a přátelského večera se vypařil, stejně jako opilost z Krákočova hlasu.

Odmítavě zavrtěl hlavou. „To, že se tady s tebou o tom bavím, je moje chyba, ale další už neudělám. Oni se všechno dozví. Oni mají své prostředky a jestli tady bude někdo čmuchar, nechají ho zmizet.“ Jediným lokem dopil víno v poháru a z výrazu jeho tváře jsem poznal, že večírek skončil. Předstíraje dál opilost jsem se s mumláním vydal vratkou chůzí po schodech ze sklepa.

Krákoč zůstal dole a zachmuřeně, bez jediného slova uklízel poháry. Neustále však vrhal kradmé pohledy po svém samostřílu.

~ ~ ~

V pokoji jsem se natáhl na postel. Svlékáním jsem se nezatěžoval. Na dosah ruky jsem si položil nabitou kuši a pod polštář dýku. Miluji klidný spánek spravedlivých. Nevím proč, ale tuhle noc jsem nezamhouřil oka. Každé šustnutí mě okamžitě uvedlo do stavu naprosté pohotovosti. Asi za hodinu jsem uslyšel Krákoče odcházet do svého pokoje.

Nějakou dobu pak bylo ticho a už jsem málem zabral, když škvírou mezi rozeschlými latěmi zavřené okenice proniklo tlumené zavřeštění.

Tiše jsem se zvedl z postele a přikradl se k oknu. Přiložil jsem oko ke škvíře a pohlédl ven. Nic platno, tma se dala krájet.

Najednou noční ticho rozčísil nepřírozeně vysoký chechot a v nedalekém lese se mezi stromy na krátkou chvíli mihla bílá šmouha. Byla hodně rychlá. Až moc.

Takže nám tu skutečně straší, pomyslel jsem si a vytáhl zpod postele sedlové brašny. Po chvíli šátrání jsem z jedné vytáhl malou dřevěnou krabičku. V ní mám své malé ozdůbky – stříbrné hroty k šípkám. Další půlhodinu mi trvalo, než jsem vybil samostříl a u všech střel povyměňoval hroty.

Až do rána se už nic dalšího nestalo. Když jsem sešel do šenku, čekala tam na mě snídaně, ale Krákoč se mi nějak vyhýbal. Když jsem sedlal koně, zahlédl jsem jej vyhlížet z vikýře. Byl hodně nenápadný. Tedy, spíš si to myslel.

~ ~ ~

Nechtěl jsem projíždět kolem vsí a tak jsem sjel ze silnice na lesní pěšinu a obešel je. Teprve za nimi jsem se vrátil na silnici a pokračoval dál. Kolem poledne jsem opustil oblast Horního úvozu a ocitl se v opravdové Vrchovině. Žádnou změnu jsem ale nezaregistroval.

Silnice byla prázdná, široko daleko ani živáčka.

Najednou jsem mezi dlažebními kostkami něco zahlédl. Slezl jsem z koně a šel to prozkoumat.

Byl to lidský malíček a podle zavalitosti a špíny za nehtem patřil muži. Vypadal ještě docela dobře, určitě nemohl být starší než pár hodin. Rána sice neměla tak rovné kraje, jaké by zvládla čepel meče, ale i tak byl odt'at docela čistě.

Kousek dál jsem našel docela úspěšně utřenou krvavou skvrnu. Zbyl z ní jenom téměř neznatelný okraj.

Sešel jsem ze silnice a v mlázi našel dva zohýbané kroužky. Být hůř vidět, nenašel bych je. Někomu budou asi na drátěné košili chybět. Pár keříků mělo čerstvě polámané větve, které ale někdo starostlivě odklidil a zůstaly po nich jen otřepené pahýlky.

Mezi stromy jsem našel další stopy, které mě vedly dál od silnice. S odjištěnou kuší jsem je ostražitě sledoval. Asi po půl míli jsem dorazil ke skalnímu masivu z černého čediče, náhle vyhřezlému z lesní půdy. Po obvodu mohl mít tak na sto kroků a výšku šesti,

možná sedmi dospělých mužů, ale v jeho středu byla úzká rozsedlina.

Nahlédl jsem do ní. Nebyla moc dlouhá, možná tři metry, a ke středu skály se navíc postupně zužovala. Uvnitř jsem uviděl zakrvácenou hromadu hadrů. Chvilí mi trvalo, než jsem v ní rozpoznal lidské tělo. Bylo jej totiž trochu méně než obvykle. Podle vousů a drátěné košile jsem poznal že to byl muž. V zakrvácené pravici, s předloktím rozervaným až na kost, stále ještě svíral meč, zlomený stopu nad jílcem. Nechal jsem meč mečem a snažil se jej vytáhnout ven. Nadřel jsem se pěkně, štěrbina by byla dost úzká i pro menšího chlapa, než jsem já.

Teprve na světle jsem viděl všechna ta poranění, která ten nešťastník utrpěl. Musel to být hrozný boj a evidentně nerovný. Jednu ruku měl téměř staženou z kůže i masa, druhá mu končila dva palce nad loktem. Přes celé levé stehno se mu táhla hluboká rána, na jejímž dně byla vidět tepna, jen těsně minutá. Další šrám měl na břiše. Brutální úder muži rozerval drátěnou košili a otevřel břišní dutinu, jejíž obsah setrával na svém místě jen díky několika dosud držícím kroužkům drátěné košile.

Když jsem s heknutím složil to tělo do trávy vedle skály, vydalo podivně duté zažblunkání. Překvapeně jsem uviděl, jak se mu pohnuly rty a se slabým zakašláním z nich vytekl malý pramínek krve.

On žije! Musel být v komatu, na prahu smrti. Tlumeně zasténal.

Pokusil jsem se mu zastavit krváčení. I tak to ale byla jen otázka času, než odejde. Jeho zranění byla tak vážná, že by neměl šanci, ani kdyby se mu stalo před branou špitálu.

Právě jsem dotáhl škrtidlo, když otevřel oči. Pohlédl na mě a zašeptal: „Sundej ze mě ty svý špinavý pracky!“

„Když to nedotáhnu, vykrvácíš.“

Bolestně se uchechl. „Chcípnu tak jako tak.“ Chabě se pokusil odstrčit moji ruku. „Nechci, aby se mě dotýkal nějaký špinavý S'an.“

„Kecáš hovadiny,“ řekl jsem mu, ale nechal jsem toho. Každý je svého štěstí strůjcem.

Rozkašlal se a na okoralých rtech se mu objevila červená pěna. „Mám polámaný žebra, probodlou plíci a potřhaný střeva, cítím ten smrad. Cítíš ho taky S'ane?“

Cítil jsem, ale řekl mu, že ne. Říká se tomu milosrdná lež.

„Hovno,“ odhalil mě jedním slovem. „Dostali mě a poslední, co chci je, aby se mi nějaký S'an hrabal v těle a hrál si s mou energií. Co je moje, je moje. Konec diskuse.“

„Nemusel bys cítit žádnou bolest,“ namítl jsem na to.

Zavrtěl hlavou. „Dokud ji cítím, vím, že žiju.“

„Kdo jsi?“ zeptal jsem se jej. „Můžeš být klidný, jsem v královských službách.“

Pokusil se uchechnout, ale jeho snahy vyústily v bolestnou grimasu. „Nejsem idiot, S'ane. Víím, že nejsi nájezdník. S'anové slouží jenom králi. Ale klidu mi to nepřidalo.“

„Kdo jsi?“ zopakoval jsem otázku.

Zasténal. Opatrně jsem mu z pusy setřel krev. „Jsem Probor Zaleta, vyšetřovatel Loudovy pojišťovny.“

Dosáhl jsem osvícení. „Ty vyšetřuješ ty ztráty karavan, co?“

„Neříkej,“ odvětil umírající sarkasticky, „že bys tu byl ze stejného důvodu?“

„Co se stalo?“

„Měl jsem štěstí,“ řekl mi, „vyřešil jsem další pojistnou událost.“ Podíval se na kostnatý pařát, ve který se proměnila jeho ruka. „Svoji poslední událost,“ dodal ještě zastřeným hlasem. „Zjistil jsem, kdo stojí za jejich zmizením.“

„Kdo?“

„Hejno malých strig, krvežíznivých malých kurev, které mi šly po játrech.“

Jenom jsem přikývl.

Překvapeně zamrkal. „Žádný údiv? Žádný šok?“

Pokrčil jsem jen rameny. „Už jsem měl nějaké indicie.“

„Hm,“ odtušil pojišťovák. „Vidím, že asi nebudeš úplně na začátku vyšetřování...“

„Řekni mi co víš,“ požádal jsem jej s vědomím, že se jeho čas už krátí.

„Když mi pomůžeš odejít rychle, řeknu ti všechno.“ Podíval se mi do očí a dodal: „Nechci ale ty vaše s’anské sviňárny, hezky tradičně, postaru. Pak si můžeš nechat, co u mě najdeš, ustanovuji tě mým dědicem. Musíš mi ale k tomu všemu slíbit i pomstu. Nechci tu zkapat bez vidiny odplaty.“

„Dobře,“ řekl jsem mu a stiskl rameno. „Slibuji.“

A on mi pak řekl úplně všechno...

~ ~ ~

Bylo mi jej líto, ale pomoci už mu skutečně nebylo. Nechtěl, abych jej uchránil od agónie podle s’anského zvyku, tak jsem to tedy udělal podle lidského. Vrazil jsem mu dýku pod bradu. Ani nevěděl, že už ji má v mozku. Pak jsem jej zběžně prošacoval a obhlédl dědictví. Nebyla to žádná sláva, ale jen do okamžiku, než jsem narazil na brašnu, na které ležel. „Ach bože,“ vyjekl jsem překvapením, protože jsem z ní vytáhl novotou zářící přenosné vlnové zrcadlo. Bylo nádherné, zasazené v elegantním rámu ze světlého dubu v kombinaci s mědí a mosazí. Důstojné dědictví. Otočil jsem je a z druhé strany s nelibostí našel pečeť Loudovy pojišťovny. Dá se vůbec taková věc zahrnout do dědictví? Drobnosti, pomyslel jsem si hned poté, co jsem tu pečeť ze zrcadla sloupil špičkou nože a pohodil v lese. Dědictví je dědictví. Navíc se mi tak bude lépe mstít...

~ ~ ~

Procházel jsem po okraji hluboké strže. Muselo to být tady. Proborův popis seděl dokonale. Našel jsem stopy mířící dolů, rýhy v humusu, černé šmouhy ve spadaném listí. Kousek dál jsem objevil lano uvázané kolem stromu.

Sešplhal jsem dolů. Po nějakých patnácti metrech slaňování, kdy jsem po malých přískocích klesal níž a níž, jsem dospěl až na dno. Překvapeně jsem se rozhlížel kolem sebe. Panovalo tu šero a nepřírozené ticho. Cítil jsem neklamný pach smrti. Je tak nezaměnitelný...

S kuší v ruce jsem ostražitě pokračoval v průzkumu. Zakrátko jsem našel vchod do jeskyně. Tam bylo to, co způsobilo Proborovu smrt. Důkaz o zločinu.

Byl jsem tu správně. Kolem vchodu byla spousta stop a pak jsem tam našel připravený svazek loučí. Jednu jsem zapálil a vlezl dovnitř. Chodba začala klesat a zakrátko se začala stáčet doleva. Po pár krocích zmizel světlem vyplněný vchod. Jediné světlo mi dával skomírající plamen čadící louče. Byl to malý žlutooranžový jazyk, třepotající na konci hadru napuštěného smolou. Světla dával poskrovnu a tepla ještě méně, ale stejně mě lákal a sváděl jako koketující kráska. Bylo to odporné, silné, žhavé a velmi, velmi ohnivé. Víím, že jsem tu fakuli neměl co zapalovat, že se mám držet dál od ohně, abych se vyvaroval pokušení, ale když tak dlouho žiju mezi lidmi, začínám se už chovat jako jeden z nich. Moje chyba, ale uhasit bych ji teď už nedokázal. Dal jsem ji tedy alespoň dál od těla, ale i tak jsem na ni pořád upíral hladové pohledy.

Vstoupil jsem do podzemní síně. Byl to velký dóm, jehož výzdobu už stihli návštěvníci zcela zničit. Kdo ví, kde se vzaly ty pověry o léčivých silách zakletých v kousku vápence. Byla by to krásná jeskyně, kdyby tu byly ty krápníky a nebyly tu ty mrtvoly.

Mrtvoly! Šokovaně jsem hleděl na stovky a stovky těl ležících na dně jeskyně. Mrtvolný pach se tu vznášel jako dusivý příkrov. Zalapal jsem po dechu a hrůzou se mi zježily vlasy. Nahá těla ležela jedno na druhém v husté vrstvě pokrývající celé dno. Byl to otřesný kaleidoskop těch nejhorších zranění. Všechna těla byla obludným způsobem zohavena, stejně jako to Proborovo nebo Bogomilovo. Ostré tesáky z nich vyrvaly kusy masa, dlouhé pařáty otevřely lebky i břicha. Ohryzané, potřhané a rozlámané. Tak vypadala těla obětí. Těla zmizelých členů tří karavan.

Pomaloučku jsem mezi nimi procházel. Zpočátku jsem si dával pozor, abych po nich nešlapal, ale pak už to při nejlepší snaze nešlo. U některých jsem se zastavil, jiná jsem zdaleka obcházel. I já mám evidentně své meze. Jeskyně měla jen jeden vchod, dál už nikam nepokračovala. Měl jsem tedy jistotu, že tady nenajdu ani lup, ani strigy, ani ty, kteří je štvou proti kupcům.

Oproti Proborovi jsem měl jedno štěstí, do jeskyně jsem vstoupil za světla, on za soumraku. Když vycházel ven, napadly jej. Štvaly jej jako zajíce, prchal a bojoval, a nakonec těžce zraněn zalezl do škvíry ve skále. Vlezly by za ním a skončily to, ale začalo svítat. I tak byl

zázrak, že jim dokázal vzdorovat tak dlouho. Žádnou nezabil. Ani nemohl, měl jen obyčejný meč a šípy s ocelovými hroty. Když jsem jej pohřbíval, vrazil jsem mu do hlavy stříbrný hřeb. Jeden nikdy neví. Násilná smrt a to ještě z moci nadpřirozené bytosti, kdo ví, co by se z něj vylíhlo.

Najednou jsem strnul. Stál jsem zrovna uprostřed té masy těl, když mi došlo, jakou blbost jsem vlastně udělal. Probora počastuju stříbrem ze strachu, v co se může změnit a pak vlezu doprostřed pohřebiště, na kterém řádila smečka strig. Jsem idiot... Musím hned ven.

Opatrně jsem se začal krást ven. Víc než předtím jsem se snažil na žádné z těl nešlápnout. Hlavně žádné neprobudit. Jak už jsem řekl, při nejlepším vůli to nešlo.

Koutkem oka jsem zaregistroval nějaký pohyb. Jedno z nezdravě šedých těl se právě začalo zvedat. Mám štěstí, byl to jenom obyčejný nekrot. Tvor téměř tak tupý, jako nehybná mrtvola. Pomalý a pomalu se rozkládající. Smradlavý, ploužící se přízrak, který se s úpornou snahou snaží získat zpět svůj život zabíjením jiných živých. Těch, co mu neutečou.

Beru zpět. Už nemám štěstí. Z hromady mrtvol se začaly zvedat další. Počítám, že to budou nešťastníci z první nebo druhé karavany. Ta doba od jejich zmizení už k proměně postačuje. Takže se jich takhle může probudit víc, než je zdrávo. Možná, že je nabudila už Proborova včerejší návštěva. Moc ti děkuju, Probore! Doufám, že se teď v záhrobní škvaříš, ty rasistický zmetku. Jednou najdu tvůj hrob, vyndám ti z lebky ten hřeb, počkám až se probereš a pak tě rozsekám stříbrným mečem na kusy!

Hnal jsem se ke vchodu a uhýbal dalším probuzeným, kličkoval před chňapajícími prsty a cvakajícími čelistmi. Přímou cestou se mi postavila mrtvola velmi tlustého muže. Za života se musel mít hodně dobře. Byl to učiněný vak sádla. Při každém kroku se mu panděro třásl jako huspenina a dlouhá rána, táhnoucí se přes něj, připomínala velkou rozšklebenou tlamu. Nebylo pochyb. Šel po mně. Udělal ještě dva kroky a pak se zamotal do vlastních střev, která mu visela ven.

S rozběhem jsem ho kopl do hlavy. Zavrával a máchaje rukama se překotil dozadu. Zajímavé, jiný by odletěl jako čamrda. Vím to, znám svoji sílu.

Rameno mi sevřela studená ruka. Pokusil jsem se jí vytrhnout, ale ledové prsty se mi tak zaryly do těla, že jsem se okamžitě cítil jako ve svěráku.

Otočil jsem se, co to šlo a pohlédl na další oživlou mrtvolu. Ta teda měla stisk. Namířil jsem jí doprostřed hrudi samostříl a stiskl spoušť. Tětiva zadrnčela, mrtvola opsala ve vzduchu oblouk a při dopadu povalila několik svých vstávajících kolegyň.

Rychlým tahem za páku jsem znovu nabil. K východu mi zbývalo ještě dvacet metrů a padesát mrtvol. Těch metrů mohlo být i méně, těch mrtvol sotva. Další dva výstřely mi trochu pročistily cestu. Hvízdající střely prošly několik těl a stříbrné hroty z nich vytáhly všechnu magii. K zemi se sesuli jen obyčejní umrlci. Skočil jsem do vzniklé mezery a vyčistil si další kus prostoru. Když jsem vskočil do chodby, měl jsem v kuši poslední střelu. Hnal jsem se k východu, co to šlo. Pár nekrotů se kolébavě vydalo za mnou. V místě, kde do chodby dopadalo světlo, se váhavě zastavili. Evidentně jim světlo nedělalo dobře.

Ukázal jsem jim nemravné gesto a spěchal k lanu. Čím dřív budu pryč, tím lépe. Hlavně, když to bude ještě za světla.

~ ~ ~

Cestou zpátky jsem se zastavil v Březové. Vesnice to byla nezajímavá. Pár desítek oprýskaných chalup, zchátralý rathaus a uprostřed návsi studna. Jak stylové. Bože, já už chci být zase v civilizaci!

Před chalupami stál hlouček lidí. Sledovali mě značně podezřívavými pohledy. Dva chlapi si na můj účet odplivli a pár ženských se přezěhnalo.

Zastavil jsem u radnice a koně nechal u úvaziště. Bylo tak zpuchřelé, že kdyby trhl hlavou, jsem bez koně.

Na třetí zabušení vykoukla z radničních vrat plešatá hlava. „Kdo to buší, kurvamat?“

„Kdo jsi?“ zeptal jsem se jej.

„A kdo jsi ty, ty skopová hlavo?“ utrl se na mě.

Ukázal jsem mu odznak a pověřovací listy.

Olezlou hlavu v cestě z vrat následoval okamžitě i zbytek malého a obtloustlého chlapa. Teatrálně začal lomit rukama a s dobře hranými vzlyky se mi omlouval. „Milost, milostivý pane, odpusť nehodnému, jsem Vratimír, fojt z Březové. Odpusť velkomožný pane, odpusť nevědomému.“

Klečel přede mnou a v obtloustlých prstech svíral lem mého pláště. Řekl jsem mu, ať toho nechá. (Asi po pěti minutách...)

Odvedl mě dovnitř a usadil na čestném místě. Ptal jsem se jej na karavany, na vozy se zbožím, na lidi, na strašidla, ale nic jsem z něj nedostal. Nic nevěděl, nic neviděl, žádné lidi, žádné zboží.

Divné, ti lupiči nemohli jet jinou cestou. Mohli jen tudy, nebo zpátky přes Vrchovinu. To je ale blbost, protože tam by nic neprodali a navíc se už kradené zboží objevilo v Knežegradu. Takže mi tady někdo lhal.

Uhodil jsem na něj, kroutil se a vymlouval, ale nic z toho. „Ne, milostivý pane, nic takového. Hedvábí? Zlato? Koření? Ne ne, Březová je chudá ves, pane, sem karavany nezajíždějí. Tady máme hluboko do kapsy. Pole jsou kamenitá a nerodí, s přírodou se rveme od božího rána do soumraku,“ mlel si dál svou.

Bože, kde je Ypp? Teď by se mi tady hodil. Rozdýchal jsem to a šel vyslechnout jeho ženu. Seděla v síni a předla len. Ptal jsem se jí, ale jenom kývala hlavou. Taky nic. Tak jsem se jí podíval do očí. Třásla se jako osika. Pak začala brečet. Když jsem se ji snažil uklidnit, sáhla si do kapsáře, vytáhla kapesník, vysmrkala se a pak si otřela oči. Byl to hezký kapesník, hedvábný...

Zašel jsem do dalších dvou, tří chalup a pohovořil jsem si s hospodáři. Taky nic. U jednoho jsem ale zahlédl stříbrnou sponu s jadeitovou slzou. Že by to byla běžná ozdoba rázovitých vesničanů?

Fojt chodil všude se mnou jako můj stín, jako duch. Na každého se díval ještě ostřeji než já. Takže když jsem odcházel, řekl jsem mu, že jsem se ubytoval v hostinci a budu celou věc muset pořádně vyšetřit. Opravdu pořádně. Vyprovázela mě spousta nenávislných pohledů. Jedna věc mi ale připadala velmi zvláštní. Víím, jak to obvykle vypadá na venkově. Tady bylo všechno zanedbané, pole

zoraná jenom tak, aby se neřeklo a v celé vsi jsem neviděl jediné dítě. Divné, že? A to se přitom říká, že sex je zábava chudých...

Odjížděl jsem a slunce právě zapadalo. Na noc jsem se uchýlil do Studáněk. Nějak mi bylo proti srsti cestovat v noci, i kdyby jen do Krákočovy krčmy. Ukázal jsem placku a studánecký starosta mi ukázal svoji postel. Bez keců, bez vytáček a bez jediného kusu hedvábí. V některých zemích hostitelé prý přivedou hostu navečer svoji dceru, nebo alespoň manželku. Tady o tom zvyku bohužel nikdy neslyšeli. Kdyby ano, nevyšetřoval bych tu já, ale Gerd osobně.

~ ~ ~

Krákoč otevřel vrata a pohlédl mu do tváře. Hrůzou se schoulil. Přesto v sobě našel dost síly a pozval ho dovnitř. Srdce mu tlouklo až v krku. Následoval jej pomalým, rozvázným krokem. Jeho nové, vysoké boty slabě vrzaly. Krákočovi to znělo jako dva červotoči hryzající dřevo v jeho rakvi.

„Mrzí mě to,“ řekl mu chvějícím se hlasem.

Jenom mávl rukou. Když vcházel do sednice, musel se v zárubních hluboko předklonit.

Krákoč jej posadil ke stolu a odběhl do výčepu pro víno. Nalil mu plný pohár toho nejlepšího. Ruce se mu tak tráslly, že přelil a potřísnil vše kolem.

„Proč jsi sem přijal toho čmuchala?“ zeptal se jej on, když si zavdal a otřel ústa hřbetem ruky.

Krákoč se roztřásl ještě víc. „Já nevěděl, co je zač.“

„Idiote,“ zasyčel. „Vždyť je to S'an. Co sis myslel? Vždyť ty zrůdy jsou jenom v královských službách!“

„Já nevěděl, že je S'an. Když jsem to zjistil, bylo už pozdě.“

„To si myslíš, že ti to uvěřím?“ zařval a zabodl do něj své spalující oči.

Krákoč zbledl jako stěna a odvrátil svůj pohled.

„Ohrozil jsi nás. Poštval jsi na nás toho špeha. Ted' tady čmuchá. Dnes byl ve Březové a vyptával se. Mně se nic neutají, rozumíš?“

„A... ano,“ zašeptal s hrdlem staženým hrůzou. „Za nic nemůžu, nic jsem mu neřekl, jsem nevinný!“

„Možná,“ zasyčel v odpověď, zvedl se, nechaje na stole nedopitý pohár vína. Vykročil ven a ve dveřích, sehnutý mezi veřejemi na Krákoče naposled pohlédl. „A možná, že ne...“

„Drebonééé!“ zařval na něj Krákoč, ale ten už za sebou jenom zavíral dveře.

Krákoč s hrůzou v očích vyskočil a začal zběsile běhat po výčepu. Šílený strachy křičel o své nevině celému světu, ale Drebon se už nevrátil.

Najednou uslyšel, jak venku zavržala vrata a pak se k němu z dvorku donesl vyzývavý hvizd pastýřské píšťalky.

„Bohové!“ zaúpěl a vrhl se ke schodům do sklípku.

Zrovna, když po nich sbíhal dolů, dolehl k němu hlasitý třesk vylomených vchodových dveří, doprovázený děsivým chechotem. Zavyl strachy v odpověď. Vpadl mezi regály s jeho milovaným vínem a s hrůzou v očích se vrhl k nachystanému samostřílu. Teď přišla jeho chvíle. Strhl jej ze zdi a odjistil. Otočil se a uviděl, jak do místnosti vletěla bílá šmouha. Narazila do regálu s vínem, povalila jej a skončila mezi střepy a loužemi voňavého moku.

Namířil na ni a stiskl spoušť. Zaklel vzteky. Nechtěl zmáčknout oba kohoutky. Obě tětiny samostřílu zazpívaly vysokým tónem a krátké stříbrné šipky prolétly bílou postavou, která se snažila vymanit zpod padlého regálu. Místností se rozlehl příšerný skřek. Krákoč zařval hrůzou a kuše mu vypadla z ochromených prstů. Z posledních sil si přitiskl dlaně k uším, aby se toho zvuku zbavil.

Bílá příšera klesla mezi střepy. Dlouhé a zahnuté spáry sebou ještě několikrát trhly, než z nich s konečnou platností vyprchal všechen život.

Krákoč se pomalou chůzí vydal ke dveřím. Tak moc si je přál zavřít. Ocitnout se v bezpečí, za železem pobitými, dlaň tlustými dubovými fošnami. Svět se mu v tu chvíli zpomalil. Proklínal se, že není rychlejší, ale nešlo to. Překvapeně sledoval kapku vína pomalu padající z překocené láhve k zemi. Čas byl jako uplácáný z lesního medu.

Konečně byl u nich. Opřel se do nich celou vahou. Dveře zaskřípěly a zapadly do rámu. Chytil se závory a trhnutím ji zasunul.

Najednou do dveří narazilo obludně silné beranidlo. Sledoval, jak se masivní závora v jediném okamžiku změnila ve změť třísek. Rozražené dveře do něj udeřily neuvěřitelnou silou. S křikem letěl vzduchem, až narazil zády na zeď. Uslyšel nepříjemné křupnutí někde vzadu za krkem a v ústech ucítil železitou pachut' krve.

Chtěl se zase zvednout a nabít tu zpropadenou kuši, ale uvědomil si, že nedokáže pohnout rukama. Měl pocit, že vykřikl, ale ve skutečnosti jeho šepot zanikl v bublání krve plnící mu ústa.

Zachrčel, když uviděl, jak dveřmi do místnosti pomalu vnikly dvě malé postavy. Šly po čtyřech jako zvířata, ale měly lidské proporce. Pak se na něj podívaly a on zjistil, že v jejich pohledu nezbylo nic lidského. Otrhané zbytky rubáše z nich visely v karikatuře oděvu. Dusil se bez možnosti se nadechnout, ale nedokázal od nich odtrhnout oči. Znal je obě. Bez zájmu prošly kolem padlé družky a neomylně zamířily k němu.

Zasyčely na uvítanou a jejich tlamy se roztáhly do děsivého šklebu. Mám zlomenou páteř, pomyslel si s jistým uspokojením. Aspoň nebudu nic cítit. Mýlil se. Než umřel, cítil toho hodně...

~ ~ ~

Ráno jsem se probudil svěží a odpočatý. S úsměvem jsem vylezl z postele a nechal v ní pod polštářem jeden denár. Kdybych jim jej chtěl dát, budou to dlouho odmítat, než se dají přesvědčit. Takhle mě nikdo nebude zdržovat, protože si budou myslet, že jsem nevychovaný parchant. Pak ať si klidně myslí, že ho tam nechala zubní víla, mě je to jedno.

Šel jsem do maštale pro koně, když ke mně přiběhla nějaká ženská v umolousaných a stokrát sepraných šatech. „Milostivý pane, milostivý pane,“ drmolila jako o překot a táhla mě za ruku do chalupy. To je nějakého spěchu, pomyslel jsem si, ale nijak jsem to nekomentoval. Její zoufalý obličej mě přesvědčil, že žertování není na místě. Tady nešlo o žádnou rychlovku. Něco se stalo.

Zavedla mě do sednice. Tam ležela v posteli malá dívenka. Hrud' se jí zdvíhala a klesala ve zběsilém tempu a i přes to jsem slyšel, jak sípe nedostatkem vzduchu. Byla bledá jako smrt a spalovala ji horečka. Přitom jí už chladly končetiny. Blouznila na pokraji deliria,

ale byla tak vyčerpaná, že už jen bez hlesu pohybovala okoralými rty. Odcházela, nebylo pochyb.

„Prosím, pane,“ šeptala její matka a ukazovala na dívku.
„Prosím, pomozte.“

„Já nejsem lékař,“ snažil jsem se ji přesvědčit.

„Prosím, pomozte. Použijte s'anská kouzla.“

Jak jsem jí asi měl vysvětlit, že naletěla na staré báchorky? Já přece nejsem žádný kouzelník. Navíc nejsem ani doktor. Jsem jen královský prokurátor, a to ještě řadový.

Sedl jsem si na postel vedle dívky a vzal ji za ruku. Pokusil jsem jí nahmatat puls. Byl slabý a nitkovitý. Zornice měla rozšířené a vůbec nic nevnímala. Zavřel jsem oči a zkoncentroval se. S výdechem jsem přešel do druhé úrovně vnímání. Co se to tu ksakru děje? Vypadalo to, jako by se její tělo zbláznilo, jako by se jí zpřeházely všechny dráhy a tok energie se obrátil. Pitomost, co? Ale bylo to tak. Cítil jsem v ní něco hodně cizorodého, něco, co ji ničilo. Její aura už nebyla zářivě zlatá, jak bývá u takhle malých, nezkažených a zdravím kypících dětí běžné, byla černá jako noc, jako nejčistší antracit.

„Pane, nenechte ji zemřít,“ kvílela za mnou její matka. „Prosím, slitujte se a zachraňte ji, nesmí zemřít. Je to mé poslední dítě, nesmí zemřít jako ty ostatní.“

„To je mi líto paní,“ chtěl jsem ji uchlácholit, ale nenechala se.

„Ta zlá nemoc mi vzala už dvě děti a v celých Studánkách nejmní dalších deset, pomozte nám.“

Překvapeně jsem se na ni podíval. „Cože?“ zařval jsem na ni, až zavrávorala. Všechno mi zopakovala. Tentokrát to málem seklo se mnou.

„Běžte a doved'te sem starostu, hned!“

Když zmatená žena odběhla, znovu jsem uchopil dívku za zápěstí a ponořil se do jejího nitra. Chytil jsem se jedné dráhy jako rychlé a špinavé řeky a nechal se dovést až k srdci. Opatrně jsem ten malý, vysílený kousek svalu zklidnil. Nyní bilo jen několikrát za minutu. Snížil jsem jí tělesnou teplotu a zklidnil mozkovou aktivitu na minimum. Její základní životní funkce teď odpovídaly zimnímu

spánku, kdyby to u člověka bylo možné. Víc jsem udělat nemohl. Byla stabilizovaná, do příjezdu felčara, jak se říká.

Paní domu mi přivedla fojta Bogoraze, hubeného, prošedivělého muže s asketickou tváří. „Přejete si pane?“ zeptal se mě hned ve dveřích.

„Tahle nemoc už tu byla dříve?“

Přikývl. „Ano, pane. Za poslední rok nám vzala už třináct dětí.“

„A předtím?“

„Předtím, milostivý pane,“ odvětil zamyšleně, „jsem o takové chorobě ani neslyšel, ale loni se objevila vedle v Březové. Tam si vzala všechny děti. Ani jedno neušetřila.“

To mě překvapilo. „Ani jediné?“

„Tak jest.“

„A tady má jakou úmrtnost?“

„Každé dítě, které onemocnělo, taky odešlo.“

„Je to nakažlivé?“

„Ne, Milosti, vůbec ne.“

Že by bylo něco ve vodě nebo v jídle, pomyslel jsem si, ale vzápětí jsem tu myšlenku zavrhl. To by neonemocněly jenom děti. V tom musí být něco jiného. Ta stoprocentní úmrtnost mě pěkně vyděsila.

„Chci vidět všechny domy, kde ty děti žily,“ řekl jsem mu a nechal se tam odvést.

Po dvou hodinách prohlídek jsem byl tam, kde jsem byl, než jsem s tím začal. Nic zvláštního, nic výjimečného, nic smrtícího.

Seděl jsem na lavici před starostovým domem a přemýšlel. Dostal jsem krajíc chleba a žejdlík čerstvě nadojeného mléka. To miluju.

Bogoraz si sedl vedle mě. „Co teď, pane?“ zeptal se mě nejistě.

Zakroutil jsem hlavou. „Nevím, pane fojte. Nevím.“

„Takže přijdeme o všechny děti jako v Březové?“

Co jsem mu na to měl říct? Tak jsem jen pokrčil rameny. „Musíme najít příčinu. To, co to způsobilo. Snědly něco? Vypily něco? Něco, co vy dospělí ne?“

Teď to byl Bogoraz, kdo zavrtěl hlavou. „Určitě ne. Jsme chudá ves, co jedí rodiče, to jí i děti.“

„Je nějaké místo, kde by se mohly nakazit, kde by byly všechny pohromadě?“

Bogoraz se zamyslel. „Občas tu máme veselici, ale tam jsou i dospělí, pak pohřby, ale to je to samé.“ Pak se mu najednou rozšířily oči poznáním. „Kurvamat!“ vyjekl. „Loni jsme postavili školu, protože ta chamrad' z Březové si takovou taky postavila. Rozhodli jsme na shromáždění, že nejsme horší než oni. Tak jsme sehnali trochu peněz, dřevo a učitele. Moc dlouho se tu neohráł. Byl to takový divný pavouk, ale po dvou měsících odešel. Chtěl víc peněz a taky nám mlátil děcka. Tak o něj starej Goran přerazil hrábě. Víckrát jsme ho neviděli.“

„Jdeme tam,“ zavelel jsem.

~ ~ ~

Škola byla úplně obyčejná barabizna s dveřmi na petlici a jedním oknem potaženým blánou z prasečího měchýře. Malá přízemní bouda s několika lavicemi z nehoblovaných prken a s jednou deskou, která měla vypadat jako tabule. Jinak tu nebylo nic. Prošel jsem tu malou místnost křížem krážem a nic. Obrátil jsem pár lavic a podíval se na ně zespodu, ale byly čisté. Podíval bych se i do ohniště a zkontroloval popel, jestli se tady náhodou nepálilo nějaké divotvorné svinstvo, ale tohle byla evidentně letní škola, tady si s vytápěním nikdo hlavu nelámá. Vrátil jsem lavice na místo a už jsem chtěl odejít, když tu jsem si všiml rýhy vyryté v podlaze z ušlapané hlíny. Udělal jsem ji rohem lavice, ale v té rýze bylo něco černého. Taková šmouha ve špíně. Znovu jsem tu lavici dal stranou a špičkou dýky kolem rýhy rozryl další kousek ušlapané země. Černá šmouha se stala čarou, dva palce tlustou. Pokračoval jsem a zakrátko jsem měl už odkrytý kousek nějakého ornamentu.

Bogoraz zavolal několik chlapů s motykami a já si mohl odpočinout. Díval jsem se, jak opatrně odkrývají další a další čáry a klikyháky. Skrývku odnášeli ven v putnách. Když skončili, byla jí před školou pěkná hromada. Vrátil jsem se dovnitř, abych si prohlédl svůj nález v jeho plné kráse. Byl to magický pentagram, o tom nemohlo být pochyb. Ve dvou soustředných kruzích byly zakresleny podivné geometrické znaky, prokládané velmi vyvedenými

magickými formulemi. Moc tomu nehovím, ale rozeznal jsem tam symboly nejméně dvacítky démonů.

Pak jsem překonal osobní rekord v zavírání dveří. Všechny čumily i kopáče jsem odtamtud vyhnal a celou budovu zapečetil. Fojta jsem upozornil, že kdo poruší moji pečeť, propadne životem. Když jsem se rozhlédl kolem sebe, věděl jsem, že se tady nenajde ani jediný, kdo by tam dobrovolně vešel. Vesničané stáli kolem mě a třásli se hrůzou. Strach z magie měli hluboce zakořeněný a setkání s něčím tak temným, jako byl tenhle černomagický pantakl, bylo pro ně zdrcující.

~ ~ ~

Za smrt těch dětí nemohla nemoc, ani zlá náhoda. Začal jsem mít nepříjemný pocit, že se tady dozvím ještě hodně zajímavých věcí. Po zkušenostech s nekroty jsem raději rovnou vyrazil na hřbitov.

Bylo to přesně, jak jsem si myslel. Byl sice obehnaný plotem z navršených kamenů, ale ten by dokázalo přeskočit i malé dítě. Jestli se tady něco vylíhne, vesničané nebudou mít žádnou šanci. Leda, že budou mít stříbrné vidle. Navíc to byl jenom obyčejný plácek pár desítek metrů za vesnicí, vyhrazený pro ukládání mrtvol. Žádná posvěcená půda, nikde ochranné symboly proti zmrtvýchvstání ani kněžské pečeti s preventivním exorcismem. O tomhle hřbitově určitě neexistuje jediný úřední záznam.

Vešel jsem bez váhání dovnitř. Dav vesničanů zůstal nerozhodně stát před vchodem a tlumeně se o něčem dohadoval. Pohlédl jsem na řady trávou zarostlých hrbolů. Většinou ani nebyly označené. Jak věděli, kde kdo leží, je mi dodnes záhadou. Bogoraz mě zavedl k řadě čerstvých hrobů. Třináct malých mohyl nedaleko severní zdi zdobilo kvítí a malé hračky. Bylo mi to líto, stejně jako to, že nemám povolení soudce, ale času nebylo nazbyt. Navíc, nejbližší soudce seděl až v Kněžegradu, zatímco dvacítku vesničanů s lopatami jsem měl na dosah ruky.

Byli z toho nešťastní, ale poslechli. Za pár hodin jsme otevřeli všechny hroby. Naštěstí byly mělké, hrobník si asi chtěl ulehčit práci. Malá tělíčka zabalená v plátně bych normálně nechal odnést k ohledání do chrámu, na posvěcenou půdu, ale to bych musel být

zpátky v civilizaci. Pak se mi Bogoraz svěřil, že naposledy tady viděli kněze před dvěma roky, když se přišel poptat na úhradu dlužných desátků za pár posledních let. Raději jsem se ani neptal, ve které části hřbitova ho zakopali.

Z nedostatku jiných možností jsem se uchýlil k improvizaci. Vybaven přiosťřenou dýkou a pitevním stolem z dveří položených na dvou kozách jsem se proměnil v úředního ohledavače. Bogoraz vyhnal pryč všechny čumily, v jejichž středu plakalo několik žen. Pak mi společně se svým bratrancem Svojanem pomáhal. Byl sice hodně nervózní a dobře jsem viděl, jak mu poletuje ohryzek, ale vydržel to. Začal jsem od dítěte zemřelého nejpozději, sotva před třemi týdny. Kdo by čekal klasický vzhled ne právě čerstvé mrtvoly, byl by zklamán. Malý chlapec vypadal jako v den smrti. Trošku nezdravě bledý, ale bez známek rozkladu. Zázrak? Možná, kdyby stejně nevypadaly i ostatní děti, které zemřely ještě dříve. Jak jsem postupoval zpátky v čas, sledoval jsem, jak u nich nastávají drobné změny. Normálně, kdybych si je neseřadil, nebo ohledával jen jedno, nevšiml bych si jich. Třináctá, téměř půl roku mrtvá holčička, měla již prakticky dokončenou přeměnu nehtů v drápy, zuby už také byly mnohem špičatější, stejně jako uši a její oči již začaly ztrácet bělmo, zapadat hlouběji do lebky a jakoby bytnět. Ještě pár měsíců a přeměna by byla dokončena. Při pohledu na ni jsem si uvědomil, jak roztomilý může být takový nevědomý až tupý nekrot. Narozdíl od strigy.

Bogoraz, bledý jako smrt, dostal přesné pokyny, co dělat. Když jsem odcházel, vrátil se akorát Svojan se dvěma sekýrami. Zakrátko se hřbitovem rozléhaly zvuky ne nepodobné štípání dříví a k modrému, sluncem prozářenému nebi začal stoupat černý, hustý dým.

~ ~ ~

Už když jsem přijížděl k hostinci, jsem cítil, že něco není v pořádku. Slunce se již klonilo k západu a vrata byla stále otevřená. Slezl jsem z koně a se samostřílem v ruce jsem se kradl ke dveřím do hostince. Ty byly taky otevřené. Teď už jsem tušil netušené.

Ve výčepu panoval děsný nepořádek, lavice a stoly byly vyvrácené a rozbité na kusy. Sudy s pivem i vínem byly rozmlácené a v kalužích na podlaze se válely střepy nádobí a překocené hrnce s jídlem.

V dubových fošnách podlahy jsem našel neklamné stropy dlouhých drápů. Tužil jsem, co ještě najdu. A našel jsem. Ležel ve sklepě, uprostřed té své totálně zničené sbírky. Tedy spíš to, co z něj zbylo. Kromě jater se strigy občerstvily i na jiných místech. Na hodně místech...

Chtěl jsem jej ozdobit stříbrem, ale kde to neuhryzly, tam to rozžvýkaly. Ať jsem ten hřeb vrazil kamkoliv, vypadl. Už jsem si začal myslet, že to tak udělaly schválně. Musel jsem sice trochu improvizovat, protože Krákočovo srdce leželo nějaké strize v žaludku, ale myslím si, že obživlý umrlec z Krákoče už nebude. Stálo mě to ale pět hřebů...

Chudák, snažil se tu ukrýt, ale nestihl ani pořádně zavřít dveře. Co mu bylo platné, že měl na dveřích pět závor? Jednu zasunul, ostatní nestihl. Kromě té jedné rozdrčené byly ostatní v pořádku. Opravdu se mi teď nechtělo cestovat, nebo dokonce nedejbože přespát někde venku. Zavřel jsem se tady na čtyři zbývající závory, sedl si naproti dveřím, s lampou za zády a s kuší opřenou o kolena a pokusil se usnout. Po chvíli nervózního klimbání jsem to vzdal. Nejsem prostě takový ten typ tvrdáka, který usne kdekoliv, i na hřbitově, a ještě si hlavu podloží lebkou. Nezabral jsem ani na minutu, zato jsem slyšel každý šelest. Tak jsem to vzdal a vytáhl z kapsy pláště můj nový, velmi cenný majeteček. Malé, přenosné vlnové zrcadlo, hit moderní magie, cenová bomba, která by můj rozpočet zruinovala na několik dlouhých let dopředu, to vše jsem teď držel v rukách a vzrušením skoro tajil dech. Na krátkou chvíli jsem, přemožen okamžikem, dokonce zapomněl na okolo slídící hrůzy a mou tvář navštívil úsměv malého kluka.

Ukazováčkem jsem se dotkl aktivačního pantaklu. Skleněná plocha na krátký moment zmatněla a pak začala zlatavě zářit. Počkal jsem, až se obraz ustálí. Tady jsem nepotřebovat žádného magika, tohle zrcátko už v sobě mělo zabudované připojovací kouzlo a dar verbální komunikace. Stačilo jen zadat odpovídající povely a zrcadlo

udělalo zbytek. Řekl jsem tedy Gerdovo jméno a čekal, co se stane. Zrcadlo ten údaj asi chvíli zpracovávalo, protože potemnělo, ale vzápětí už zase vesele zářilo a na mě hleděla nevýrazná tvář mého šéfa.

„Ahoj Gerde, poslouchej,“ začal jsem ihned, „mám problém. Jsem tady...“

„Pokud jste se mnou chtěli mluvit,“ promluvil Gerd ze zrcadla unylým hlasem, „lituji, ale nejsem právě k zastižení. Po zaznění zvukového signálu zanechte vzkaz.“

Do prdele, zaklel jsem v duchu, abych mu náhodou něco nenahrál. Mám jednu zásadu, nikdy nenechávám vzkazy. Zrušil jsem ten hovor a raději vyvolal Yppa. Doufal jsem, že alespoň ten je doma a že má zapnuté zrcadlo. Nedávno si je pořídil a zrovna před pár dny si mi stěžoval na manželku, která mu vyčítala, že před ním sedí dlouho do noci.

Se zatajeným dechem jsem sledoval potemnělé zrcadlo. Pak se v něm objevila tvář mého bratrance. „Víš kolik je hodin, Kloppe?“ zahájil naše setkání.

„Vím, ale nevím proč dřepíš u zrcadla, místo abys šel spát.“

„Do toho ti nic není,“ odušil. „Co potřebuješ?“

„Jsem v průseru,“ začal jsem s vyprávěním svých stesků, když mě přerušil slovy: „A kdy nejsi?“

Mávl jsem rukou před sklem. „Neruš, krucinál,“ přerušil jsem jej tentokrát já. „Jsem napojený na přenosné zrcadlo a nevím, jak dlouho mi vydrží kouzlo. Budeš muset sehnat Gerda a všechno mu říct. Je to ještě horší, než jsme si mysleli. Podezření ze zakázané magie se potvrdilo. Máme tu v oblasti kolem Studánek a Březové smečku strig a několik rot nekrotů. Potřebuji okamžitě posily. Právě jsem zabarikádovaný v jednom sklepe s páchnoucí mrtvolou a kolem obcházejí ty malé bestie.“

Ypp jenom vytřeštil oči. „To bude mít Gerd radost. Zůstaň tam, dokud nepřijedeme.“

Zavrtěl jsem hlavou. „Ne, tady jsem jako v pasti. Budu se muset dostat někam mezi lidi. Myslím si, že se vrátím do Studánek. Tamní lidé s tím určitě nemají nic společného.“

„Mluvil jsi o dvou vesnicích. Co lidé z té druhé?“

„Tam už si tak jistý nejsem.“

„Aha,“ pochopil Ypp. „Budeš potřebovat Inkvizitory?“

„Radši ne, tihle chlapíci si příliš rádi hrají s ohněm a to se mi moc nehodí. Lepší bude, když zalarmujete nějakou vojenskou posádku.“

Ypp se zatvářil kysele. „Nechci ti brát iluze, ale nejbližší posádka je v Úvozu a to je dobrý den cesty. Ne-li víc.“

„Nevadí. Stejně je sem pošli. Hlavně ale ať cestují jenom ve dne.“

Ypp přikývl. „Prosím tě, dávej na sebe pozor. Ruth by nepřežila, kdyby se ti něco stalo. Víš, že má o tebe větší starost než o mě.“ Pak zrcadlo ztmavlo a já byl zase zpátky ve ztemnělém sklípku s Krákočovou mrtvolou, která mi tu dělala společnost.

Přehodnotil jsem svoje priority. Ven se mi jaksi nechtělo a tady uvnitř zase tak moc zábavy nebylo. Se spaním to bylo špatné a tak jsem raději znovu aktivoval zrcadlo a až do rána se díval na obrázky nahatých elfek. Konečně jsem pochopil čím to je, že Ypp u zrcadla dokáže vydržet celé noci.

Díky zrcadlu plnému natrásajících se krasotinek jsem hravě strávil fakt, že do sklepení několikrát zvenčí pronikl hlasitý chechot a dokonce, že někdo chodil po domě. A člověk to určitě nebyl, protože ten by nečenechal u dveří.

~ ~ ~

Místo snídaně jsem okamžitě vyrazil do Březové. Pěšky. Když jsem totiž přišel do maštale, kuň byl pryč. Tedy přesněji, nejlepší porce z něj. Sedlo zmizelo úplně. Ještě štěstí, že jsem si s sebou vzal aspoň brašny. Ale i tak mi bylo sedla setsakra líto. Pořídil jsem ho teprve nedávno a stálo mě půlku platu.

Cestování ve dne mě trochu uklidnilo. Sluneční svit je tou nejlepší zbraní proti nečistým silám. Bohužel na zlé lidi je i slunce krátké. Tak jsem se raději vyhnul silnici a šel lesem podél ní, připraven sebou okamžitě seknout do mlází. Když jsem dorazil na dohled k vesnici, upoutal moji pozornost malý kámen vyčuhující z kapradí. Vypadal jako milník, ale co by v takové divočině ohraničoval? Vždyť zdejší oblast vedou v zemských deskách pod položkou: Zde žijí lvi (mluvící lišky). Byla to taková obyčejná,

ohlazená pískovcová homole, nezajímavá, až na jedinou runu, která do ni byla vytesána. Na devět kroků daleko byla v zemi další taková. I s runou. A další a další. Pomalu jsem ty kameny obcházel a zapisoval ty runy na kus pergamenu. Vypadalo to, že tvoří nějakou větu. Možná to později něco řekne Allenovi.

Jak jsem tak šel od kamene ke kameni, pomalu jsem obkroužil Březovou. Byl jsem zpátky u cesty, ale z druhé strany. Ať to bylo, co to bylo, vytvářelo to kolem vsi dokonalý kruh.

Zalezl jsem do křovisek na dohled od vesnice a pozoroval ji. Snažil jsem se najít cokoli podezřelého, ale před očima se mi odehrával jenom běžný vesnický cvrkot. Tak usilovně jsem vesnici sledoval, až mě přemohla únava. Víčka se mi začala klížit a i když jsem se přemáhal ze všech sil, za chvíli jsem už o sobě nevěděl. To zatracené noční bdění...

Když jsem zase přišel k sobě, byla už tma. Vyděšeně jsem se vymrštil na nohy. Vesnice se utápěla ve tmě. Jen stěží jsem rozeznával obrysy domů, jejichž okenice byly neprodyšně uzavřeny. Okolní les byl děsivě tichý. Tak tichý, že se mi zjezily vlasy na hlavě. Najednou jsem doslova cítil, jak se do mě vpíjejí desítky očí, ale neviděl jsem ani jediné. Cítil jsem cizí přítomnost a přitom jsem neslyšel nic.

Odjistil jsem samostříl a pevně jej sevřel ve zpocených dlaních. Najednou se mi do uší zařízlo ohlušující zaječení, a po chvíli další, další a další. Pod tím nápirem jsem zakolísal. Mezi stromy se mihl první bílý záblesk. Byl to jenom okamžik, rychlý jako myšlenka, a byl zase pryč. Pak se objevil na opačném konci mého zorného pole a opět zmizel. Náhle se objevily dva a po jejich zmizení se na jiném místě zjevilo několik dalších. Zakrátko jsem by svědkem pekelného reje. Bílé šmouhy se míhaly mezi stromy tak rychle, že jsem je nedokázal ani spočítat. Lesem se nyní nesla kakofonie zvuků.

Pokusil jsem se zacílit, ale bez úspěchu. Striga je nepřírozeně rychlá sama o sobě, ale tyhle byly navíc cvičené v tom, aby neběžely v přímce déle než dvě, tři sekundy. Pak následoval prudký úhyb. Šance, že se za téhle taktiky a v té rychlosti dokážu trefit, byla dost malá i pro S'ana.

Blížily se. Pomalu a neúprosně. A já neměl žádnou šanci. To mi bylo jasné okamžitě. Místo, abych utíkal, zastavil jsem se. Pokud už mám zemřít, nebudu čekat, až mě rozsápoú a radši to skončím sám. Dal jsem si samostříl pod bradu. Stříbrný hrot mě zastudil na kůži pod dolní čelistí. Stačí stisknout spoušť a kroucená tětíva mi prožene šípku mozkiem tak rychle, že nebudu ani vědět o své smrti.

Bílé šmouhy už byly nadosah. Nebylo na místě další otálení. Zrovna jsem mačkal spoušť, když se zastavily. Zíral jsem s vyteřtěníma očima na dobrou dvacítku strig stojících necelý metr ode mě. Lesem prolétlo nespokojené zavřeštění. Jejich černé zraky se do mě nenávistně vpíjely a plála v nich krvavě rudá světla. Ze široce rozevřených tlam se na mě cenily jako dýky ostré zuby, po kterých na zem kanuly husté provazce slin.

Proč po mě nejdou? blesklo mi hlavou. Chtěly to, moc to chtěly a bylo to na nich vidět. Chtěly moje játra, chtěly zasytit svůj věčný hlad po životě, ale přesto všechno neútočily. Jen tam tak stály v řadě, vrčely, vyly, trásly se a sténaly nevolí. Jejich mrtvolně bledé končetiny s dlouhými pařáty rozrývaly v návalech zuřivosti místo mého těla kyprou lesní hlínu.

Mohl jsem si je nyní prohlédnout. S hrůzou jsem sledoval, v co se může změnit lidská bytost. Co za sílu, co za zlo tu muselo působit, že jim dalo takovou moc k přeměně. Bezpochyby byly tyto bestie kdysi lidskými bytostmi. A co bylo nejhorší, stále si zachovávaly jisté lidské rysy a proporce. Dětské proporce. A ty bílé záblesky a šmouhy, to byly vlající zbytky malých košilek a rubášů. Otřáslo mě hrůzou.

Na jejich úzkých, vychrtlých krcích jsem něco zahlédl. Malý špičatý kámen, zřejmě onyx, provrtaný a zavěšený na koženém řemínku. Kdo by proboha zdobil strigu? Jenom ten, kdo by ji chtěl ovládat, odpověděl jsem si na to sám. Byly to ovládací kameny. Už za tohle by kouzelník mohl skončit na šibenici.

„Tak co je, dětičky?“ zeptal jsem se jich, když jsem konečně popadl dech. „Proč mě nesežerete?“

Odpovědí bylo hlasité skučení a zuřivé hemžení podél pomyslné dělicí čáry, za kterou se neodvážily jít. Počkat! Najednou mi to došlo. Ta čára nebyla pomyslná. Podíval jsem se před sebe. Byly

tam. Stál jsem proti strigám a jediné, co jim bránilo v útoku, byl kruh z menhirů (menhirků) v němž jsem se spolu s vesnicí nacházel. Byla to magická bariéra proti zlé moci. Byl jsem ve větším bezpečí, než kdybych stál uprostřed setniny královské gardy. Nedělám si iluze. Z těch nadutých řízků by nadělaly řízky, než bych řekl švec.

Sebevražda ve velkém stylu se nekonala. Místo toho jsem namířil samostříl na nejbližší příšeru a jedinou ranou jí prohnal stříbro hrudí. Striga zavřeštěla a bezvládně se zhroutila na zem. Její zahnuté spáry se, jako by v odpor osudu, ještě několikrát křečovitě zaryly do hlíny, než navěky strnuly. Přebil jsem jediným natažením páky a skolil druhou. Další natažení páky vyhnalo krátkou šipku ze zásobníku a stisknutí spouště ji poslalo doprostřed třetí cenící se mordy. Zasažená striga s ječením udělala kotrmelec a zůstala ležet.

Než jsem do nich stačil vysypat celý zásobník, ozval se hlasitý hvizd pastýřské píšťaly a ony vzaly do zaječích. V lese bylo najednou opět ticho. Jenom ta nehybná těla dokazovala, co se tu před chvílí odehrálo.

Do rána jsem kruh neopustil.

~ ~ ~

Pak jsem měl malou návštěvu. Krátce po rozednění jsem mezi stromy zahlédl první siluety. Vesničané se přišli poohlédnout po mých ostatcích. Jen tak pro jistotu si na to vzali oštěpy, širočiny a pár samostřílů.

No, není to náhoda? Nevedl je snad ten milý starosta Vratimír? Prohlédl jsem je moc dobře. Ti mi nešli poskytnout první pomoc. Ti tu byli kvůli té poslední.

Přesto jsem se jim ukázal a přátelsky zamával. „Lidé dobří,“ zahalekal jsem, „to je dobře, že jste tady.“

„Do boha,“ ulevil si jeden z nich příliš hlasitě, „on žije.“

Vratimír ale nasadil jeden ze svých nejlepších úsměvů. „Milosti,“ zvolal a ukláněl se mi až k zemi. „Slyšeli jsme v noci nějaký hluk, ale báli jsme se vystrčit nosy z chalup. Tak jsme čekali do rozednění a potom se šli podívat, jestli někdo náhodou nepotřebuje pomoc.“

„To je od vás moc milé,“ odvětil jsem. „A opatrné,“ dodal jsem ještě v duchu.

Vesničané přišli až ke mně. S překvapením zírali na strigy ležící nedaleko.

„Přepadly mě,“ odpověděl jsem na nevyřčenou otázku. „Měl jsem štěstí.“

„To tedy ano,“ odušil Vratimír zamyšleně. „Myslím, pane, že byste se měl jít s náma trochu osvěžit. Máme čerstvě navařené pivo a trocha uzeného s chlebem vám taky jistě přijde k duhu.“

S poděkováním jsem to pozvání přijal.

První útok přišel už po pár minutách chůze. Najednou jsem koutkem oka zaregistroval prudký pohyb. Pootočil jsem se a nechal si kolem zad proletět ostří oštěpu. Hmátl jsem po ratišti a škubnutím jsem je překvapenému sedlákovi vyrval z ruky. Rychle jsem přehmátl a dřevěným koncem ratiště jej udeřil do spánku. Muž vyjel a s očima zašlýma bělmem se svalil k zemi.

Najednou jsem byl obklopen houfem dříve přátelských vesničanů, kteří se usmysleli dokončit to, co se nepovedlo strigám. Spoléhalo se na moment překvapení. Ten se nekonal. Tak se začali spoléhat na početní převahu. V tom byl ale také háček. A tím jsem byl já.

Odhodil jsem nepotřebný oštěp. Na řezničinu jsou lepší zbraně. Vytasil jsem meč a zaujal střeh. Vzápětí jsem už ležel na zemi, protože po mě vystřelili hned tři střelci najednou. Jedna šipka mě minula jenom náhodou. Zbýlé dvě, to byl normální šlendrián.

Odkulil jsem se stranou a překvapeně narazil bokem do něčích nohou. Bez dalšího uvažování jsem nad sebe bodl. Ozvalo se vysoké zaječení a na ruce jsem ucítil něco teplého. Byla to krev a bylo jí dost. Vyskočil jsem na nohy a umírajícího muže, vrávorajícího na nejistých nohách s dírou v podbřišku, použil jako štít proti další střele ze samostřílu. Když jsem se jej dotýkal, zřetelně jsem ucítil propojení. Vnímal jsem jeho bolest a žár životní síly, která z něj ranou unikala. Udělal jsem to. Víím, že se to nemá, ale udělal jsem tu druhou nejhorší věc, kterou může civilizovaný S'an udělat. Nabral jsem si ji plnou hrstí. Otevřel jsem se toku energie a vysál jej. Úplně. Když jsem skončil, byl mrtvý, téměř vysušený a popelavě šedý.

Proud životní síly do mě vnikl jako žhavá řeka. Cítil jsem, jak mi prošel celým tělem a vlasy se mi z toho pocitu zježily. Najednou se

mé vnímání nebyvale zostřilo, najednou jsem byl plnohodnotným S'anem ze starých legend, neohroženým a krutým nepřitelem a najednou byli ti sedláci neskutečně pomalí. Bylo to až legrační. Pomalu vedený úder sekerou jsem srazil stranou a překvapeného vesničana sekl po krku. Zachrčel a ještě se zalit krví kácel k zemi, když jsem už byl u dalšího, který se s klením snažil napnout nepoddajnou tětivu samostřilu. Lehkým ťuknutím jsem mu tu tětivu přeřal. Velká síla, kterou před okamžikem vydával k napnutí zbraně, teď předkloněnému muži vmetla do tváře vlastní ruce. S hlasitým křupnutím si zlomil nos. Řvoucí a krvácející muž se svalil k zemi. Podle křivé huby si asi taky zlomil čelist. Za další ránu mi už nestál, tak jsem jej aspoň kopl do hlavy. Zato další dva muži s oštěpy se mi tak lacino dát nechťeli. Mávali přede mnou těmi svými párátky ve snaze udělat do mě díru, ale nejprve jsem jim jedním sekem předělal oštěpy na vycházkové hole a pak jsem je druhým vzal přes kolena a poslal s řevem k zemi. Jeden se ještě pokusil zvednout a vytáhl na mě nůž, ale s mečem mezi žebry jej podobné nápady rychle přešly. Rychle a navěky.

Najednou jsem byl v lese sám. Tedy až na jednoho, nyní jen o sebe se starajícího křiklouna s proseknutým kolenem, a pár chladnoucích mrtvol. Zbývající útočníci se zbaběle hnali k vesnici, v čele se starostou. Starosta musí být vždycky v čele, i při ústupu...

~ ~ ~

Přistoupil jsem k tomu, co už si do smrti nezatancuje. Ani mě moc nevnímál, jenom si svíral zakrvácené koleno, sténal bolestí a pořád opakoval: „Kurva, kurva, kurva.“

„Proč jste to udělali?“ zeptal jsem se jej.

Vytřeštil na mě hrůzou a bolestí rozšířené oči. „Nechte mě, prosím,“ zavřeštěl nepříčetně. „Nezabíjejte mě.“

„Tak mluv!“

„To Vratimír a Drebon. Domluvili se včera večer. Báli se, že na to přijdete, že sem pošlete vojsko a vyšetřovatele Inkvizice. Tak je na vás pošťali. My po nich měli jenom uklidit zbytky.“

„Kdo je ten Drebon?“

„Učitel,“ řekl se sténáním. „Říkal, že je učitel.“

„To on ovládá strigy?“

„Ano!“

„Kde je teď?“

„Nevím,“ odvětil muž nešťastně, jako by se bál, že jej špatná odpověď může stát život. „On přichází a odchází, kdy se mu zachce.“

„Co plánuje?“

„Nevím, mně se nesvěruje,“ zajíkl se muž. „Říkal, že potřebuje kapitál na své aktivity a že když půjdeme s ním, budeme jednou mocní a bohatí. Nabídl nám pomoc, když my pomůžeme jemu.“

„Ty karavany, to je vaše práce?“

Muž vyjekl. „Milost pane, to byl Drebonův nápad. Říkal nám, že potřebuje počáteční kapitál. Říkal, že až se mu podaří uskutečnit jeho plán, splní nám všechna naše přání. Uzavřeli jsme s ním dohodu pod podmínkou, že svou mocí zničí Studánky. Ti přivandrovalci nám před sto lety ukradli naši půdu. Slíbil nám vyhnat ty krysy. A my mu zase pomáhali s těmi karavanami.“

„Dává vám podíl na kořisti?“

„Ano! Dělíme se rovným dílem, on jednu polovinu a ves druhou.“

„Kde vzal ty strigy?“

Muž se odmlčel a jeho oči začaly třepat ze strany na stranu. Nechtělo se mu do odpovědi.

Zatřásl jsem s ním. „Tak mluv, ksakru!“

„Dali jsme mu naše děti.“

Zabil bych jej. Za ta slova určitě. Určitě a rychle.

„Milost pane,“ zavyl muž, když mu došlo, co na sebe a ostatní prozradil. „Řeknu vám všechno, co vím.“

„A co ještě víš?“ zeptal jsem se a pečlivě sledoval reakce v jeho obličeji.

„Vratimír se s tím čarodějníkem pohádal. Přiměl ho uspíšit pomstu.“

„Co mají v plánu?“ uhodil jsem na něj a když se začal vykrucovat, i do něj.

„Dnes... v noci,“ vykotal muž, „... dnes v noci přepadnou Studánky. Vratimír se chce zbavit všech svědků a nechce už čekat.“

Drebon mu musel vyhovět, jinak by byl konec s naší dohodou. Vratimír nám říkal, že Drebon chystá něco opravdu velkého.“

Chytil jsem ho za klopy a zatřásl s ním, až mu hlava létala ze strany na stranu. „Poslouchej mě ty zmetku,“ zasyčel jsem mu do ucha, „nechám tě žít, abys mohl vyřídít Vratimírovi a Drebonovi můj vzkaz.“

Horlivě přikývl.

„Vyříd' jim, že mají den na to, aby se mi vzdali. Po této lhůtě propadnou bez milosti hrdlem. Budu na ně čekat ve Studánkách.“

Když se odbelhal pryč, posbíral jsem své věci a vyrazil do Studáněk. Nejsem snílek. Věděl jsem, že by se mi nikdy nevzdali, ale vidina mé přítomnosti ve Studánkách v době plánovaného útoku, to byla druhá lákavá moucha, co ji mohli dostat jednou ranou. I když byl jejich plán již vyzrazen, už od útoku na Studánky neustoupí.

~ ~ ~

Bogoraz se ani moc nedivil a vše okomentoval pouze lakonickým: „Kurvapráce“. Pak nechal svolat všechny lidi a rozdělil úkoly. Ženské s děcký do rathausu, jediné pořádné a pevné budovy se sklepením, chlapi se zbraněmi do půlhodiny sraz na návsi.

~ ~ ~

Pracovalo se bez oddechu až do večera a kdyby bylo po mém, pořád by bylo co dělat. Za soumraku se vesnice proměnila po vší té usilovné dřině v lehce opevněný tábor. Říkám lehce, protože si nedělám iluze o schopnosti převráceného žebříňáku zadržet stádo zdivočelých strig. Všechny vjezdy do vesnice sice byly zabarikádovány nanosenými věcmi, ale to byla jenom první, chatrná obranná linie. Na barikádách a na všech střechách čekali muži s luky. Sice jsme nenašli dost stříbra ani na úplaty za přistavní couru, ale předpokládal jsem, že zápalné šípy z koudele a čerstvé smůly budou pro ta nečistá stvoření taky nebezpečné. Další skupina mužů byla vyzbrojena vidlemi a oštěpy, kterými si měli držet strigy od těla, aby je mohli střelci dorazit. Žádný z mužů neměl zkušenosti z boje, byli to obyčejní sedláci, kteří znají jenom práci na poli, ale pro záchranu své vsi byli ochotni dát všanc i své životy.

Když se začalo slunce klonit k obzoru, byli jsme jakž takž hotoví a všichni jsme se ukryli za barikády. Ženy nám donesly večeři a pak se ukryly v radnici. Některé odcházely s pláčem a s obavami, zda své milované ještě někdy uvidí.

Díval jsem na ztemnělý pás lesa a na již téměř nerozeznatelné obrysy domů Březové. Někde v lese nebo na polích v údolí mezi vesnicemi se teď mohou pohybovat naši nepřátelé. Někde tam můžou být lidé se zbraněmi a strigy s tesáky a spáry, kteří nám chystají něco opravdu velkého. S Bogorazem jsme se pokusili spočítat, kolik strig teď asi může Drebon ovládat. Došli jsme k číslu dvacet pět, což nebyl příliš radostný výsledek, zvláště když vesnici bránilo jenom padesát chatrně ozbrojených sedláků.

Když se nocí rozlehl hlasitý hvizd pastýřské píšťaly, věděl jsem, co to znamená. Drebon vypustil své mazlíčky. Dal jsem signál, aby se všichni připravili. Za každou barikádou byly připraveny železné koše s hořícím dřevem, k zapálení šípů. Muži do každého pro jistotu přihodili ještě několik polen a zalehli zpět do úkrytů. V třesoucích se rukou svírali lučiště nebo ratiště oštěpů a usilovně vyhlíželi do tmy.

Zakrátko se mezi stromy objevily první bílé šmouhy a noční ticho zaniklo v kakofonii zvuků. Nocí se rozléhalo vytí, ječení a uširvoucí chechot. Měl jsem co dělat, abych udržel všechny muže na pozicích. Několik se už teď chtělo vypařit, nebo v nejlepším případě zalézt do nejhlubšího sklepa na radnici.

„Šetřete šípy. Strílejte až budou tak blízko, že budete mít jistotu zásahu!“ zašeptal jsem a připravil si samostříl. Zejména já musím střílet přesně. Šípek mám už jen pár, takže si nesmím dovolit žádné plýtvání. Zacílil jsem a spočinul zrakem mezi jazýčky mířidel. Teď už nezbývalo, než čekat. Vše podstatné již bylo uděláno, vše důležité už bylo řečeno a teď nastal čas na pořádnou práci.

Bílé vlající rubáše strig se přibližovaly. Sto, padesát, třicet kroků. Muži vložili do košů svazek šípů a jeden hořící založili do tětiny luku. Na můj pokyn je natáhli a zacílili. Když byly strigy na dvacet kroků od barikád, zařval jsem: „Teď!“

Sám jsem do mířidel zachytil jednu pádící příšeru a míře mezi její planoucí zraky jsem vystřelil. Striga udělala kotrmelec a zůstala bez hnutí ležet. Nabil jsem a vystřelil podruhé, pak potřetí, počtvrté a

potom jsem to už přestal počítat. Vyměnil jsem zásobník. Znovu jsem střílel, dokud i ten nebyl prázdný. Zabil jsem jich asi osm nebo devět a nejmíň další dvě se k nám plazily těžce zraněné, se stříbrem rozežírající jim vnitřnosti zamrtva.

Všechno má svůj konec, i má munice. Odhodil jsem nyní již nepotřebnou kuši a vytasil meč. Rozhlédl jsem se kolem sebe. Ostatní už tak úspěšní nebyli. Vlastně, nebyli úspěšní vůbec. Několik strig bylo sice ověšeno hořícími šípy, že připomínaly narozeninový dort, ale nezabilo to ani jedinou. Na vedlejší barikádě, kam směřovala druhá útočná vlna, se podařilo zastavit sotva tři nestvůry a ostatní se už sápany na barikádu, kde je statečně odráželo těch pár kopiníků a, ehm, vidláků. Vrazil jsem jim na pomoc. Právě včas. Mezi obránci se již začala šířit panika. Zejména, když byli první dva z nich vytaženi z barikády a zaživa roztrháni šilíci příšerami.

Při tomto obranném boji ztratily strigy výhodu své rychlosti. I když bylo pořád těžké je zasáhnout, nebyl to už tak velký problém. Vrazil jsem meč do rozevřené tlamy první, která mi přišla pod ruku. Z mordy vytryskl proud husté černé krve a já ucítil zřetelný pach škvařícího se masa. Jak jsem byl nyní rád za svůj služební meč, který má do oceli stříbrem vtepaná zjevná moudra o spravedlnosti. Dodělávající striga mě ještě zkusmo sekla drápy po hrudi, ale má kroužková zbroj tento, ne plnou silou vedený útok, zachytila. Když jsem z ní vytrhl meč, byla už definitivně mrtvá. Muž stojící vedle mě náhle zavřískl vysokým hlasem a já sledoval, jak z jeho rozervaného stehna tryská gejzír jasně rudé krve. Těžce zraněného někdo odvedl pryč. Jen tak tak jsem stihl uhnout, když se mi před obličejem s nepříjemným hvízdnutím mihl dlouhý spár další strigy, která nastoupila na místo své méně šťastné kolegyně. Její druhý úder jsem zastavil čepelí meče. Striga popálená o stříbro nespokojeně zavřískla. Pokusila se mě kousnout, pak seknout oběma rukama z obou stran současně. Musel jsem ustoupit. Možná to byla první striga, která zdolala vrchol barikády, ale neměla čas se o tento úspěch s někým rozdělit. Ze všech sil jsem jí do obnaženého břicha vrazil meč a pootočením v ráně jsem ji přehodil za sebe. Další po chvíli s jekotem utekla, když jsem jí s chirurgickou přesností, ale ne tak sterilně, odt'al pravici.

Byl jsem moc spokojený, ale jen do okamžiku, než jsem zjistil, jaká situace panuje na bojišti takříkajíc celkově. Studánky měly svých prvních sedm mrtvých a pět raněných. To bylo dost a zbývajících obránců napadených barikád již byli u konce se silami. Pod náporem dotírajících strig, které je pořád přechíslovaly početně, začali ustupovat. Pokud opustí bezpečí barikády, ocitnou se v pasti. Nestačí ani doběhnout k radnici. Rychlejší strigy by to s nimi skoncovaly ještě na návsi...

Nedalo se nic dělat. Musel jsem stáhnout posily z opačného konce vesnice, kde se zatím nebojovalo. Na zbývajících třech barikádách jsem nechal jenom nezbytně nutné minimum a narychlo vytvořenými zálohami tak posílil umdlévající bojovníky.

Strigy byly zadrženy a vytlačeny zpět za barikádu. Stálo nás to dalších pět mužů, je jednu strigu. Už jsme si chtěli blahopřát, když se ozvalo zděšené volání z opačného konce vesnice, kde byl zatím klid.

Na mém úseku se útoky strig vydrážděných pachem krve do nepříčetnosti ještě znásobily.

Zatraceně, zaklel jsem vztekle. Převezli nás. Tak dlouho dotírali a čekali až oslabím tuhle linii, až jsem udělal přesně to, co celou tu dobu přesně chtěli. Teprve teď a na opačném konci vesnice teprve začal hlavní útok.

„Držte se!“ zařval jsem na obránce a seskočil z barikády. Tryskem jsem zaběhl mezi domy, na opačný konec vesnice, abych zjistil, kdo tam vlastně útočí. Proklel jsem Vratimíra, Drebona, celou Březovou a všechny kolem, protože tím, kdo útočil, byl zástup pomalu se kymácejících nekrotů. Jak je dostali z té strže je mi záhadou, ale teď byli tady a co jim chybělo do rychlosti a inteligence, to si vynahrazovali počtem.

„Sejměte je!“ zařval jsem na lučištníky na střeších domů, ale ti sami nejlépe věděli, co dělat. Zápalné šípy s hvízdáním pronikaly hustým šikem ožvlých mrtvol, vždy nalézající svůj cíl.

Najednou mezi potácející se mrtvoly dopadl nějaký tmavý, baňatý předmět a rozbil se na tisíc kousků. Skupinku nejbližší stojících útočníků zasáhla sprška tekutiny. Vzápětí se do hrudi jedné zmáčené mrtvoly zabodl hořící šíp a ta okamžitě vzplála oslňujícím

namodralým plamenem. Oheň jako zdivočelý během pár sekund přeskočil na další a další těla, až jich plála dobrá dvacítká.

Pohlédl jsem na střechu stodoly. Na došcích seděl zubící se stařík s lukem v jedné ruce a s flaškou v druhé. „To je samohonka, kterou jsem si šetřil na slunovrat,“ řekl mi na vysvětlenou. „Domácí výroba,“ dodal ještě pyšně.

„Máš jí víc?“ zeptal jsem se jej.

Stařík se uculil a ukázal na nadtý vak vedle svých nohou. „Když začnu pálit, tak vypálím samohonku ze všeho, co roste na den cesty od chalupy.“

„Tak to mezi ně házej, co to půjde.“

Přikývl a pak se na mě trochu posmutněle podíval. „Takové škody, co?“

Situace se stávala neudržitelnou. Na obou koncích vesnice jsme sváděli nerovný boj, který nebylo možné vyhrát. S každou minutou naše ztráty narůstaly. Dostal jsem dokonce první hlášení o nedostatku šípů. Za půl hodiny už chybělo skoro všechno, včetně lidí. Strigy překonaly barikádu a během jediného okamžiku se vypořádaly s obránci. Zaměstnán na opačném konci vesnice jsem mohl jenom sledovat, jak masakrují nebohé sedláky, kteří neměli žádnou šanci. Od vpádu do vesnice a dalšího masakru nás zatím uchránila jediná věc. Strigy hodovaly na játrech těch nebožáků. Ti, ač mrtví, nám darovali malou chvilku života.

Když se k útoku přidali ještě i v temnotách ukrytí lučištníci, přišel čas na ústup do druhé obranné linie. Ti zatracenci rodem z pekla, ti kozlí pojebanci z Březové, spokojeně dřepící v bezpečí někde mezi stromy, na nás posílali jeden šíp za druhým. První salva doslova smetla všechny střelce na střeších. Stařík, který tak srdnatě házel svoji pálenku po nekrotech, začal najednou chroptět a se šípem v hrdle sklouzl ze střechy na zem. Mladík, který okamžitě přispěchal, aby jej nahradil, zůstal třemi šípy přišpendlený k doškové střeše. Další salva ometla barikádu. Na třetí už nikdo nečekal.

Od momentu, kdy jsem zavelel ke všeobecnému ústupu, do chvíle než jsme doběhli ke vratům radnice, uběhla jen minuta. Do bezpečí radnice nás doběhlo třináct. Ostatní už byli buď mrtví, nebo to nestihli a budou mrtví za chvilku. Během té doby jsme alespoň

stačili podpálit domy kolem barikád a s nimi možná usmažit i pár potvor.

Když se zavírala vrata a mohutné, železem obité závory zapadaly se skřípěním do závěsů, byl jsem ještě venku. Vyhlížel jsem totiž opozdilce. S klením jsem několikrát kopl do vrat, ale nikdo už je neotevřel. Zůstal jsem sám, v noci prozářené požáry, uprostřed probíhajícího útoku krvelačných nestvůr.

„Není to dojemné?“ ozval se najednou do praskotu plamenů nepříjemně skřípavý hlas. Z temnoty vystoupila vyzáblá postava v dlouhém plášti, s kapucí staženou hluboko do očí. „Zachránce vesnice opuštěn a zrazen svými nejbližšími.“

„Drebon,“ zasyčel jsem v odpověď jeho jméno a on mi vysekl přehnaně zdvořilou úklonu.

„Ve vlastní osobě,“ připustil posměšně a teatrálně opsal rukou oblouk po zpusťované vesnici. „Jak se ti líbí skromná ukázka mého umění, Kloppe Yggredde?“

„Odkud mě znáš, parchante?“

Urážku přešel blahosklonným úsměvem. „Neříká se, poznej svého nepřítele? Věděl jsem, že tě sem pošlou a tak jsem se na tebe trochu poptal.“

„Jsi jasnovidec?“

Tentokrát byl jeho úsměv až nesnesitelně nabubřelý. „Jsem jasnovidec, mág i nekromant. Největší, jakého kdy země nosila!“

„Co chceš?“

„Ovládnout svět.“

„A kromě toho?“

Zůstal na mě chvíli připitoměle hledět, než mu došlo, že si z něj tropím šašky. Jeho tvář se stáhla do nenávistného šklebu. „Nedělej si ze mě srandu, to nesnáším. To věru nesnáším, za to zhyneš smrti po čertech krutou!“

Smrti po čertech krutou? Co to četl za šestákové romány?

„Nikdo se mi už nikdy nebude smát. Nikdo se mi už nesmí smát!“ zavřískl na mě. „Ztrestám každého opovážlivce!“ Pohlédl na mě a v jeho očích nyní plály nepříjemně rudá světýlka. „Jsem nejmocnějším mágem za posledních tisíc let a všichni se mi budou

klanět. Králové, vévodové, hrabata i takové hnidy, jako si ty. Je to mé předurčení,“ dodal ještě skromně.

„Tak proč se zahazuješ v takové díře?“ zeptal jsem se jej.

Rozhlédl se kolem sebe. „Tohle je jen začátek. Tady jsem získal své první stoupence a bojovníky. A až rozšířím jejich řady, vydám se pro svoje království. Mé nemrtvé armádě se nedokáže nikdo postavit.“

„Neprořídla ti náhodou trochu? Půlku ti odpravil děda se samohonkou...“

Vrhl po mně vražedný pohled, pak se ale jakoby mávnutím kouzelného proutku zase uklidnil a s nadhledem pronesl: „Ztráty doplním. Za měsíc se řady mých nekrotů rozšíří o tyhle hloupé vesničany, stačí mi k tomu jejich hnusné mrtvoly, ale z tebe, červe, udělám něco výjimečného.“ Na moment se zamyslel. „Co bys řekl na kostěje?“ Teatrálně zavrtěl hlavou na znamení nesouhlasu s vlastní myšlenkou: „Ne, to by pro tebe bylo moc vznešené, udělám z tebe nechutně se rozpadající zombii. Každý den si budeš uvědomovat, co jsem ti udělal a přesto za mnou polezeš jako můj sluha, budeš mi líbat boty a já budu moci sledovat, jak každým rokem kus za kusem odpadáváš, až se nakonec rozpadneš docela. Věř mi, nakonec to bude trvat hodně dlouho.“

Během jeho monologu se na návsi objevily první strigy a pár nekrotů. „A vida,“ řekl na to Drebon, „vidím, že ti přišla návštěva. Tak to nebudu rušit,“ dodal ještě a ustoupil zpátky do stínu, zanechávaje mě obklopeného svými výtvary.

~ ~ ~

Po třech minutách a pěti rozsekaných nekrotech jsem se asi nějak zamyslel, nebo co, a jedna striga mi prokousla pravou ruku. Nevadilo by mi to, kdybych byl levák. S ochromenou a krvácející paží jsem odvrávoral k hořící chalupě. Zvládl jsem ještě dva útoky a pak jsem se nevyhnul jednomu drápu, který mi rozerval stehno až na kost. Zády jsem vrazil do dřevěných trámů, které už začínaly pohlcovat plameny. Byl to instinkt, prapůvodní, tak dlouho a tak silně potlačovaný. Zapovězený instinkt mého rodu. Nutkání, nezvladatelný pocit. A tak jsem udělal tu první nejhorší věc, kterou může udělat

civilizovaný S'an. Strčil jsem obě dlaně do plamenů a zhluboka se nadechl. Otevřel jsem se a náhle pozbyl všech břehů. Byl jsem jako bezedná nádrž, jako obří houba a sál jsem do sebe čistou a zlověstnou energii ohně. Byla tak mocná, tak opojná. V jediném okamžiku jsem pochopil, proč je nám toto sycení zakázáno a v čem spočívala moc pradávných s'anských válečníků. Najednou jsem věděl, že ty strigy jsou malá a ubohá stvoření, která mi jsou jen pro smích. Možná, kdybych chtěl, bych dokázal pohnout Zemí i měsícem. Naštěstí jsem to nechtěl. Cítil jsem v sobě tak nadlidskou sílu a ocelovou vůli. Nic najednou nebylo nemožné, nic nebylo nedosažitelné. Staří bohové se vrátili na zem, legendy ožily. Proč mi to všichni tajili, proboha? Když jsem poodstoupil od stavení, už nehořelo. Vlastně, nebylo v něm dost energie ani na doutnání. Pak jsem se s úšklebkem vydal honit vyděšené strigy.

Než jsem skončil, zhasl jsem další tři chalupy a jednu stodolu. Strigy pochopily a vzaly do zaječích, naproti tomu tupé nekroty jsem musel srážet jako kuželky. Chvilími jsem měl pocit, že můžu létat a po zdech jsem běhal s nebývalou elegancí. S pořádně otupělým mečem jsem nakonec vletěl do houfu plundrujících Březovanů. Chudáci, už si mysleli, že je po všem. Proletěl jsem jimi jako střela a rozprášíl je všemi směry. Nezajímali mě, až na jednoho a tím byl Vratimír. Měl smůlu, že byl mezi nimi a taky měl smůlu, že jsem měl ten tupý meč. Muselo ho to asi hodně bolet, ale opravdu jsem si nemohl pomoci. S jeho identifikací bude problém. A na zuby bych taky raději nesázel...

Pak jsem uprostřed oraniště uviděl Drebona. Měl víc rozumu než všichni ostatní – s pytlem na zádech pospíchal pryč. Když mě uviděl, vykřikl, odhodil břemeno a dal se na zběsilý úprk. Pytel dopadl na zem a vysypaly se z něj nějaké knihy. Asi bych ho zabil, kdyby mi v tu chvíli nedošly síly. Načerpaná energie došla a s ní i valná část mé vlastní, protože mě s ní nikdy nikdo neučil hospodařit. Najednou jsem byl slabý jako moucha. Zatmělo se mi před očima a já se svalil do brázdy. Lepší chvíli si mé tělo skutečně nemohlo vybrat. Pokusil jsem si pročistit zrak a poslední, co jsem uviděl, byla vzdalující se postavička prchajícího nekromanta. Pak jsem omdlel. Zbývalo ve

mně jenom tolik energie, abych dokázal sám dýchat. Aspoň něco pozitivního.

~ ~ ~

Probudilo mě slunce a řehotání koní. Pomalu jsem otevřel oči. Dalo mi to zabrat. Už jsem nebyl na poli a nebyl jsem ani sám. Kolem mě panoval čilý ruch. Přesněji, vypadalo to jako uprostřed kasáren. Náves Studánek se hemžila královskými dragouny, kteří zřejmě museli v noci napršet z nebe. Navíc mi někdo podložil hlavu zmuchlaným pláštěm a, jak jsem si všiml, neumělými stehy zalátal moje zranění.

„Ležte, pane,“ pokusil se mě ten někdo odradit od nápadu vstát. Byl to vojenský felčar, který si právě balil svoje nádobíčko.

„Co se děje?“

Zavrtěl hlavou. „Nevím, měli jsme rozkaz sem zajet, a tak jsme tu. Trochu se k ránu bojovalo a pak se pacifikovalo. Teď se pár vojáků rozhodlo bratřit s domorodkami. Prostě další běžný den v armádě.“

Vesnicí se najednou rozlehlo hlasité vytí. Tohle ale nepatřilo strize, pomyslel jsem si a s nadějí pohlédl na doširoka rozevřená vrata ohořelé stodoly, před kterými právě zvracelo několik vojáků. Ze vrat pomalým krokem vyšel Ypp a utíral si ruce do zástěry. Když uviděl, že jsem vzhůru, věnoval mi přátelský úsměv.

„Co tu děláš?“

„Sis myslel, že si budeš jezdit po výletech sám?“ houkl na mě, ale pak už mírnějším hlasem pokračoval: „Teď mám práci, ale až skončím, zajdu za tebou.“

„Za jak dlouho?“

„Tak za dva, tři vesničany...“

Felčar nesouhlasně zavrtěl hlavou. „Vyslýchá zajaté knechty z té vedlejší vsi. Pochytali jsme jich dobrou dvacítku. Schovávali se v lese, paznehti.“

„K čemu výslech?“ odvětil jsem zamyšleně. „Stejně tu není žádný soudce, který by je mohl soudit. Museli bychom je odvézt do Kněžegradu.“

Felčar se zašklebil. „To není nutné. Soudce je tady. Zrovinka pucoval písaře, že ještě není uklizený rathaus. Bude se soudit rovnou tady a hned. Přijel už s námi. Objevil se u nás, jen co Nejvyšší královský prokurátor zburcoval naší posádku, a že prý jede taky. No, odmítněte soudce, že?“

„To umí jenom jeho stará.“

Felčar se zakuckal smíchy a pomalu vstal. Brašnu se svým náčiním si přehodil přes rameno. „Tak jdu a vy tu hezky ležte, musím ošetřit ještě pár našich hochů a pak se vrátím.“

„A který soudce přijel?“ zakřičel jsem ještě na něj, když už mizel za rohem.

„Kterej asi,“ zahučel v odpověď, „sám Ctibor Celina osobně.“

Pomalu jsem se zvedl na nohy. Co mi řekl doktor, je jedna věc a to, že mě takhle nemohoucího může vidět ten největší parchant pod sluncem, je věc druhá. Radši budu riskovat, že se mi rozjedou švy.

Před radnicí ležela dokonale vyrovnaná řada mrtvých strig a na hromadu naházení nekroti. Vypadalo to jako na konci honu. A vojáci přinášeli další a další. Mladičký poručík s řídkým strništěm na bradě si do notesu pečlivě zaznamenával každé tělo. Pořádek musí být. Pak se objevil nějaký jeho kolega s obrazotvorem na krku a organizovaný úklid se zvrhl v rozesmáté pózování s mrtvolami v pozadí za doprovodu cvakajícího přístroje. Každý chtěl obrázek, který bude pyšně ukazovat nudícím se vnoučatům.

„Kolik jich je?“ zeptal jsem poručíka, když se opět vrátil k práci.

Věnoval mi znechucený pohled, než mu došlo, kdo se ptá. Okamžitě se vypjal v pozoru a zahlásil jako na akademii: „Dvě stě sedmdesát šest mrtvoušů a dvacet šest zubajd, pane.“

Zubajdy a mrtvouši? Moc hezký, pomyslel jsem si. „V pořádku poručíku, pokračujte.“

„Dobelhal jsem se až ke dveřím radnice. Tam se mi do cesty postavil Radoboj Bezduch, hrbatý sekretář Ctihodného Ctibora Celiny.“

„Sem nemůžete, tady bude zasedat soud.“

„To je v pořádku,“ nenechal jsem se odradit a ukázal mu firemní odznak. Podíval se, jako by jej snad viděl poprvé v životě a nepustil mě nikam. „Tady nemáte nic na práci.“

„To je omyl. Naopak, já tady mám co na práci. Jsem prokurátor a tady je spousta obžalovaných.“

Ve dveřích se náhle objevil sám velký soudce v honosném taláru a se zlatým řetězem kolem krku. „To není omyl, Kloppe,“ poznamenal chladným hlasem, „vy tu skutečně nemáte co pohledávat. Tohle je případ použití zakázané magie a ten nespadá do kompetence královské prokuratury.“ Věnoval mi krátký, útrpný úsměv. „Mám pověření k vyřešení celé záležitosti.“

Na můj překvapený obličej reagoval jednoduchým vysvětlením: „Když Gerd na tvůj popud žádal o vyslání vojenské jednotky, musel uvést o co jde. A v tuto roční dobu se nikomu kompetentnímu nechtělo opouštět pohodlí hlavního města.“

Pak se podíval na Radoboje. „Přiveď prvního obžalovaného a ať to odsejpá. Nemám čas tady sedět do večera.“

To opravdu nehrozilo. Když přišla doba oběda, neměl už do čeho píchnout. Stromy kolem vesnice byly ověšeny odsouzcenci a vojáci vyrazili do Březové zabavit majetky a posbírat ostatní spoluvíníky. Nikdo nebyl nevinný, jak prohlásil Cecek. Ti, co o tom věděli, skončí na nucených pracích. Ti, co se podíleli aktivně, skončí na stromě. Ať počítám, jak počítám, byla v tom tak či onak namočená celá vesnice. Soudce navíc rozhodl, že matky, které souhlasily se smrtí svých dětí, budou zaživa pohřbeny. Když jsem se ozval a připomněl mu, že je na nejlepší cestě jak z nich stvořit příšery, zmírnil svůj rozsudek. Začne se osikovým kůlem do srdce a pak se bude pokračovat v tom, co řekl předtím. Tady už nebylo co namítat.

Ypp měl plné ruce práce. Vždycky jsem obdivoval jeho přesný odhad. Podíval se na strom, pak na odsouzence a za několik okamžiků umotal z provazu oprátku dlouhou tak akorát, že chlapovi zbývalo pod špičkami bot na tři palce vzduchu. Žádné plýtvání provazem. Pak si sedl vedle mě a zasmušile sledoval ovoce své práce. „Měl bych si zažádat o zvýšení mzdy,“ pronesl zamyšleně. „Takhle jsem se nenadřel ani při tom předloňském pokusu o převrat.“

Pokýval jsem uznale hlavou. Být katem není žádná legrace.

Ypp mi věnoval jeden krátký, zkoumavý pohled. „Máš pořádně červené oči,“ řekl mi tichým hlasem. Tím nenarážel na barvu bělma,

ale duhovek. „Jestli tě v tomhle stavu uvidí nějaký kněz, skončíš na hranici a jestli to dojde Celinovi, skončíš nejprve u mě.“

„Blbost,“ odvětil jsem.

Jenom zakroutil hlavou. „Jenom jedna věc udělá S'anovi červené zraky a ty víš o čem mluvím, že? Udělals to, že jo?“

Přikývl jsem. Co jsem taky na to mohl udělat jiného.

„Jestli se o tom dozví Gerd,“ pokračoval Ypp, „budeš mít po ptákách. Být tebou, na pár dní se někam zašiju, než se to ztratí.“

~ ~ ~

Druhého dne dojela delegace mágů z Univerzity. Akorát se u vesnice míjeli se švadronou dragounů, která do Kněžegradu eskortovala zabavený lup. Yppovy výslechy totiž přinesly ovoce. Pod Vratimírovým domem byl učiněný velkosklad a nikdy bychom na něj nepřišli. Když to dragouni vynosili, bylo toho pěkných pár vozů. Nevím, kolik z toho dostane Loudova pojišťovna, ale příští rok si král určitě nebude dělat starosti s rozpočtem.

Mágové si prohlédli bariéru kolem Březové a pak ty kameny zabavili. Po velmi krátké návštěvě škol je nechali spálit. Vypadalo to moc hezky, obě hořely sytě zelenými plameny.

Celou dobu se tvářili tak moc učeně a nepřístupně, až se mi z nich dělalo špatně. Ctihodný Ctibor Celina se od nich nehnul ani na moment. Pořád si povídali a smáli se a pak jim předal nějaké knihy. Samozřejmě to byly ty, co je poztrácel Drebon. Jejich názvy bych poznal kdykoliv. Byly to totiž knihy, jejichž ztráta z Univerzitní knihovny mi nedávala spát už pěknou řádku měsíců. Staré tisky z dob před Velkou válkou, tak tajné a nebezpečné, že rektor po jejich odcizení spáchal sebevraždu. Kdo je vynesl z podzemí Univerzity, kde byly uloženy, mi bylo až donedávna záhadou. Zvláště, když se to do té doby nikomu nepovedlo a ty, co se o to pokusili, postihla v katakombách plejáda velmi nápaditých úmrtí. Dal bych nevím co za zjištění, jak to Drebon udělal. Nyní byly všechny knihy v tichosti vráceny majiteli. Učenci je uložili do stříbrem pobité truhlice opatřené ochrannými pantakly a odvezli pryč.

Stál jsem tam a sledoval je. Bylo tak dojemné, jak se loučili s Celinou. Jako staří přátelé. Vůbec to nepřipomínalo předávání toho

nejnebezpečnějšího, co se zachovalo z dob před zničením Starého světa.

Znechuceně jsem si odplivl a zaklel. Dobře vím, co bude následovat. Do týdne dostanu vyrozumění z Univerzity o tom, že se všechny tisky nečekaně našly. Dopis bude napsaný tak, aby ve mě vzbudil dojem, že byly celou dobu někde založené na Univerzitě a na konci bude uctívá omluva za způsobené obtíže. Tím to pro mě oficiálně skončí. Nebude důvod se v tom déle šourat. Nic se vlastně nestalo a já jsem těch posledních pár měsíců jenom marnil čas honbou za nějakou chimérou. Zloděj nikdy neexistoval, snad jen v mé fantazii. Byl jenom jednou jeden nepořádný knihovník...

~ ~ ~

V noci mnou někdo zatřásl. Rozespale jsem otevřel oči. Část mého vědomí možná ještě spala, ale ta druhá už přikázala mým prstům, aby preventivně sevřely jílec dýky. Jen tak, pro jistotu, časy jsou zlé. Jak vždycky říkám: zvyk a železná košile. Tentokrát to ale nebylo zapotřebí, úkladná vražda se nekonala.

„Vstávej,“ zašeptal na mě Ypp a pak si dal ukazováček přes rty.

„Co je?“ zeptal jsem se ho co možná nejtíšeji, ale on jenom zavrtěl hlavou a posunkem naznačil prosté ‚Potom‘.

Vylezl jsem z postele, kterou jsem zabral v jedné opuštěné chalupě a společně s Yppem se vykradl ven. Vyvedl mě až na kraj vesnice, mezi trosky ohořelých stodol. Tam mě stáhl do jejich stínu.

„Něco pro tebe mám. Zjistil jsem, že se tu děje něco moc divného. Z celé Březové nezbyl nikdo, kdo by byl schopen o celé události vypovídat. Všichni dospělí jsou mrtví, nebo jdou na galeje.“

„No a co?“

„Těm, co jdou na galeje, jsem musel vytrhnout jazyk.“

Překvapeně jsem vykulil oči.

Ypp přikývl. „Na přímý rozkaz sudího Celiny.“

„Ale proč, prosím tě? To se přece dělá jenom křivopřísežníkům a notorickým lhářům. Vypadá to jako nějaká likvidace svědků.“

„Já vím,“ odpověděl Ypp. „Proto se mi to nějak přestalo líbit. Víš, že jsem od přírody podezřívavý, a tak jsem se trochu porozhlédl. Celina někoho schovává ve sklepení rathausu. Drží ho tam v naprosté

tajnosti a až na Radoboje k němu nikdo nesmí, takže nevím, kdo to je.“

Vztekle jsem se zašklebil. „Já ano. Je to Drebon. A ten starej parchant Celina mu tady kryje zadek.“

„Ale proč?“ zeptal se mě Ypp.

Kdybych to věděl, měl bych už klid. Celina by visel ze stromu a jeho vypasené panděro by stačilo sýkorkám až do jara.

~ ~ ~

Ypp měl pravdu. Byl tam. Ráno, v době, kdy panoval největší mumraj, protože se celé ležení zvedlo k odjezdu, přijel malý, nenápadný zamřížovaný vůz se znaky špitálu U milosrdných bratří. Dva dragouni do něj naložili do pláště zahalenou postavu s pytlem na hlavě a vůz odjel pryč. Poslední, co jsem zahlédl bylo, jak Celina dával vozkovi nějaký dopis a velmi naditý měšec. Je evidentní, že špitál profitoval z velmi podivných sponzorských darů.

Dával jsem si velký pozor, aby mě nikdo neviděl a když bylo všechno vyřízeno, připojil jsem se k Yppovi a vyrazil směrem k domovu. Ctihodný Ctibor Celina jel v čele kolony doprovázen kapitánem dragounů, který se mu usilovně snažil vlézt do zadku i s chocholem na helmě. Naše přítomnost nebyla vzata na vědomí. Ne, že by mi to nějak rvalo žíly. Aspoň nám cesta uběhla v klidu.

Trvalo to dva dny, než jsme dojeli do Kněžegradu. Bez řečí jsem opustil vojenskou kolonu a zamířil na úřad. Stájník na dvoře si vzal mého koně a nechal zařídit jeho vrácení vojákům. Ypp se odpojil už dávno, spěchal za manželkou. Já nespěchal nikam.

V kanceláři jsem znalecky ocenil hromadu pergamenů čekajících na vyřízení. Život ve městě se očividně nezastavil. Bylo na čase se vrátit do starých kolejí.

~ ~ ~

Druhý den ráno jsem Gerdovi předal kompletní zprávu o incidentu v Březové a o zmizení karavan. Beze slova ji přiložil k hlášení kapitána dragounů, které už měl na stole. O tom, co se stalo s Drebonem, mezi námi nepadlo jediné slovo. On se neptal a já mu to neřekl. Obě

hlášení Gerd přiložil k hromádce dalších a vložil je do složky s nápisem: *Karavany*. Když ji zavázal, předal mi ji.

„Založit,“ bylo jediné, co na to řekl.

~ ~ ~

Ten den v noci jsem dorazil ke špitálu v Pomezí. Byl to malý zázrak, protože Ypp a několik mých přátel by mohlo přísahat, že jsem v Kněžegradu a hraju s nimi karty. Tma už pohltila obrysy budov a umlčela veškerý ruch. Kolem panovalo ticho. Zástupy prosebníků a nemocných spaly spokojeně doma, stejně jako mniši. Nesvítilo se dokonce ani ve strážnici. To jsem už považoval za hodně odvážné.

Přehodil jsem kotvu, jejíž háky jsem omotal hadry, přes vrchol zdi a opatrně přešel na druhou stranu. Z předchozí návštěvy jsem věděl, kde můžu najít to, co hledám. Vyrazil jsem do hlavní špitální budovy a pak po schodišti do sklepních prostor, kde jsou izolační cely pro nebezpečné pacienty.

Ve ztichlých chodbách jsem musel našlapovat velmi zlehka. Každý krok se tu rozléhal s nebyvalou silou, ale byl tu jen jeden hlídač a ten spal spánkem velmi spravedlivých. Šel jsem pomalu kolem řady železem pobitých dveří a hledal ty pravé. Nakonec mi pomohla náhoda. Sem zřízcenci totiž moc nechodili. Všechny dveře byly proto pokryty nánosem prachu a pavučin, až na dvířka pro podávání jídla. Jenom jedny vypadaly na to, že je někdo nedávno otevřel. Zastavil jsem se u nich; našel jsem vítěze.

Zámek byl ten nejobyčejnější, jaký se dal pořídit, a tak jsem na něj použil svůj milovaný šperhák. Nějak mi, zřejmě nedopatřením, před lety zůstal v kapse při jedné šťáře a od té doby se mnou ve jménu spravedlnosti vykonal mnoho dobrého.

Když jsem dveře otevřel, uviděl jsem Drebona spokojeně ležet na posteli a číst si. Znuděně se na mě podíval, jako by čekal nějakého otravného ošetřovatele. Pak mu došlo, koho vlastně vidí a vyskočil jako srnka. Bez strig a nekrotů už nebyl tak sebejistý a po bohorovnosti už nebylo taky ani památky. Najednou se tvářil hodně zúčastněně a v očích jsem viděl něco, co tam dosud nikdy nebylo. Strach.

„Co tu chceš?“ zamumlal a stoje na posteli se zády snažil vtisknout do kouta. „Jsem tu na přátelské návštěvě,“ odvětil jsem tiše a zavřel dveře. Naštěstí zrovna ve chvíli, kdy Drebon začal křičet o pomoc. Stavitel těchto kobek ale dobře věděl, k čemu budou sloužit. Ven nepronikl ani hlásek.

„Ty mi nesmíš nic udělat,“ řekl mi třesoucím se hlasem a s děsem vepsaným hluboko ve tváři. „Jsem největší žijící mág a nejschopnější nekromant. Lidi z Univerzity si pro mě už brzy přijdou. Jsem teď velmi cenný, pro stát, armádu i pro krále! Slíbili mi milost. Jestli se mě jenom dotkneš, zemřeš!“

Pořád se mi něco snažil říkat, nervózně přitom potrhával hlavou a ač se vykreslil do podoby nepostradatelného velikána, třásl se mezitím v rohu místnosti jako osika. Chvíli jsem sledoval jeho míhající se oči. Ten člověk sem patřil víc, než kamkoliv jinam.

Vytáhl jsem z pouzdra nůž a udělal dva kroky směrem k vyděšenému čaroději.

Popelavý Drebon v návalu hrůzy zařval: „Můj strýček tě zabije. Nenávidí vás všechny, přivandrovalce, kteří berou práci slušným lidem. Strýček Ctibor mě pomstí. Nechá tě popravít a ostatní S'any s tebou.“

Zmateně jsem se zastavil. „Ty jsi synovec Ctibora Celiny?“

V Drebonově tváři se pod maskou strachu mihl stín jeho dřívější zpupnosti. „Ano,“ řekl silnějším hlasem, než dosud použil.

Zabít synovce nejvyššího soudce, to nebyl nejlepší nápad. I když se oficiálně jednalo o vraha a černokněžníka, kdyby jej našli s nožem v břiše, šli by po mně všichni honicí psi z Univerzity i vyšetřovatelé inkvizice. Celina by to tak nenechal. Na světě neexistuje stopovací kouzlo, které by nepoužil, aby našel vraha. Stačila by mu špetka mé energie na místě činu a při použití násilí bych tam určitě nějakou nechal.

„Schovej ten nůž,“ ozval se Drebon, přerušuje tak tok mých myšlenek. „Můžeme se přece domluvit...“

„Ano, můžeme se domluvit,“ připustil jsem váhavě a dýku zase schoval.

~ ~ ~

Pak jsem zjistil co se stane, když vysaju kouzelníka. Nic, ale cítil jsem se o moc líp, než předtím. Když jsem opouštěl Drebonovu celu, největší kouzelník našeho světa vypadal jako z pergamentu uplácená mumie a někde hluboko uvnitř jsem cítil takové miloučké teplíčko. Víím, že Celina obrátí peklo naruby, aby našel toho, kdo mu zabil synovce, ale byl jsem ochoten to risknout. Ať zkusí cokoliv, nikdy se nedostane dál, než ke třem stovkám nechápavě se tvářících S'anů. Žádné kouzlo mu nepomůže. Mou energii tu nenajde, vlastně tu nenajde žádnou, ani Drebonovu. A jestli bude mít nějaké podezření, na nože ve tmě jsem si už dávno zvykl. Jenom mi bylo líto, že mě to bude stát pět dní dovolené. Věděl jsem, že mi v zimě budou hodně chybět, ale nedalo se nic dělat. Přesně tak dlouho bude trvat, než mé oči budou zase hezky modré...

~ ~ ~

Asi za půl roku se mi dostalo do ruky hlášení ze Studánek o napadení vlkodlakem. Ani nevíte, s jakou úlevou jsem vzal na vědomí, že se i tam vrátil život do starých kolejí.

DOKONALÝ OBCHOD

Neboj Doubrava byl jemný a kultivovaný muž. Již léta si zakládal na svém pěstěném zevnějšku, majetku a kontaktech. Vším tím byl v království pověstný. Jeho schopnosti dosáhnout svého byly nedostižné. S úsměvem plným spokojenosti si vzpomněl na všechny ty obchodní kontrakty, které pro své klienty zařídil a zisk, který z nich ukápl i do jeho kapsy. Pobaveně se pozastavil nad pojmem ukápl, který často a s úspěchem používal při jednáních s berními úředníky. Pak se uchechtl. Ukápnout a kapsa v jeho případě skutečně nešly moc dohromady. Kdo by si jen pomyslel, jaký majetek se mu za léta jeho právnické praxe podařilo nashromáždit. Kolik denárů uložil v trpasličích bankách, kolik jich vyměnil za podíly v tuctu dovozních a vývozních společností a konečně, kolik jich vložil do heren a nevěstinců v přístavní čtvrti svobodného města Malesty. Kdyby se teď hned rozhodl odejít na odpočinek a užívat si, do smrti by nepoznal nedostatek. Ale poznal by, co je to nuda a tu nesnášel ze všeho nejvíce. Zničil by jej ten úplný nedostatek vzrušení, ta absence dobrodružství, ta nicota, co by vystřídala lesk dobytých vítězství. Svět by mu zešedl a odumřel, ztratil by smysl své existence.

Úlevně zaplašil tu trpkou vidinu vlastní budoucnosti a vrátil se zpět do přítomnosti. Nic z těch hrozných představ tu nemělo místo. Byl tu jen on, známý a obdivovaný právník a svazek pergamenů v tlustých, telecí kůží potažených deskách, jejichž šňůrky právě zavazoval elegantními mašličkami.

Tohle bude vrchol mé kariéry, pomyslel si pyšně a zálibně pohladil ten svazek. Toto je absolutně dokonalý obchod. Do křišťálového kalamáře namočil zlatý hrot pera a na pergamenový štítek krasopisně nadepsal jediné slovo: *Akvizice*. To slovo v sobě mělo příslib bohatství a znělo přitom tak tajemně, tak lákavě.

Pak pero, tu skvostnou práci trpasličích kovotepců, jehož cena by dokázala omráčit nejednoho statkáře, vrátil zpět do stojánku. K jeho třem bratříčkům.

~ ~ ~

Když zazněl zvonek u dveří, byl již hotov. Nevzrušoval se. Věděl, že sluha půjde otevřít a pak odvede očekávaného hosta nahoru, do pánovy pracovny. Vše bylo připraveno, práci dokončil a láhev Slunné stráně se již chladila. Host mohl být přijat.

Když vstoupil do dveří, Neboj povstal a uctivě jej přivítal. Vždy znal své místo na slunci a nikdy se nesnažil stínit těm, kteří stáli nad ním. I díky tomu si tak dlouho udržel své neocenitelné kontakty.

„Vítám vás, pane,“ řekl příchozímu a pokynem ruky jej vyzval k usednutí. Osobně jim oběma nalil pohár vína a usedl do křesla naproti hosta. „Doufám, že cesta byla příjemná.“

Host jen zavrčel a zavrtěl hlavou.

„To je mi líto,“ zareagoval na to Neboj servilně.

Host mávl rukou. „Přejdeme raději k věci,“ zachrčel netrpělivě.

„Jistě, jistě, čas jsou peníze,“ přitakal Neboj a podal mu objemný fascikl, výsledek své práce. „Tady to je, kompletní projekt. Vše včetně všech potřebných potvrzení a rozhodnutí. Přiložil jsem i seznam úředníků, kteří už dostali úplatek a jimi očekávanou výši nevšimného pro následující období.“ Zálibně poplácal kožené desky spisu. „Založil jsem dvě desítky účtů u bank v Kněžegradu, u trpaslíků v Pavlobergu a v Malestě. S bankéři jsem vše projednal a k vaší spokojenosti musím konstatovat, že neměli nejmenších námitek. Máte tam plán finančních toků, čísla kont, názvy založených firem a dohody o úvěrech a akreditivách. Pokud bude dodržován časový rozpis, vše do sebe zaklapne jako ozuby bezchybně promazaného soukolí a vy budete mít k dispozici úplně čisté denáry pro vaše investice. Když necháte stejnou cestou protéct dary královským

úředníkům, nikdo nikdy nevysleduje jejich pravý původ. S takto získaným čistým kapitálem a přízní úřednictva můžete nyní bez obav přistoupit ke druhé fázi našeho projektu, a to k alokaci zdrojů.“

Muž ve vyzábělé pravici sevřel pohár. Chlemtavě se napil vína a hřbetem ruky si otřel potřísněná ústa. „Ano? A jakpak jste vyřešil ten malý problém?“

Neboj se pousmál. Věděl, že cizinec mluví s nadsázkou, protože to, co bylo svázáno v deskách, o které se opíral, nebylo řešením malého problému. Naopak, toto bylo mistrovským dílem jeho života. Dokonalým návodem na rozpletení gordického uzlu...

„Doufám, že k vaší spokojenosti, pane. Druhá fáze byla zahájena vytvořením konsorcia firem, jejichž zakladatelské listiny máte tady. Jsou to firmy s minulostí, známé mezi kupci království, převzaté a očištěné od všech dluhů. Ať už je v jejich čele zapsán kdokoliv, fakticky jste to vy. Použil jsem nastrčené osoby a opatřil vám i několik vhodných krycích identit. Takto budete moci uskutečnit svůj záměr nerušen nevhodnou pozorností nějakých čmuchalů. Za této situace už bude alokace hračkou. Dobu potřebnou k uskutečnění fáze dva odhaduji maximálně na dva měsíce, při komplikacích samozřejmě. Během té doby, za použití financí z pašování vypraných ve fázi jedna, budou realizovány jak ty, ehm, náборы, tak nakonec i ony velmi výhodné nákupy značně podhodnocených nemovitostí, přesně jak jste si přál.“

„Udělal jste na mě dojem mistře Doubravo,“ pronesl spokojeně cizinec. „Je to skutečně plán hodný vašeho génia. Na druhou stranu ale očekávám, že se vaše cena od doby, kdy jsme o našem malém obchodu hovořili poprvé, nezměnila.“

Neboj přitakal.

„Dobrá tedy,“ odvětil na to cizinec. „Smluvených osm set tisíc ve zlatě bylo včera deponováno u Kyrisaxe a Mlátíla, jak jste si přál.“

„Mohu?“ otázal se jej Neboj uctivě.

„Ale jistě, mistře Doubravo,“ odvětil klidně, „dobré účty přece dělají dobré přátele, není-liž pravda?“

Neboj vstal a poodešel ke svému stolu, na kterém stálo do tmavého rámu zasazené vlnové zrcadlo. Aktivoval je stiskem pantaklu a zašeptal vstupní heslo. Skleněná plocha se rozsvítila a

několikrát zablikala. Když se obraz ustálil, Neboj hleděl do tváře mladého, usměvavého mága.

„Dobrý večer, pane,“ oslovil jej mág. „Co pro vás mohu udělat?“

„Spojte mě s bankovním domem Kyrisax a Mlátil.“

Mág přikývl a zrcadlo potemnělo. Po několika vteřinách se v zrcadle objevil ryšavý trpaslík oblečený v sametovém kabátci, s vousy zapletenými do dvou copů. „Kyrisax a Mlátil, rodinný bankovní dům dle práva svobodného města Malesty,“ řekl sytým, chraplavým hlasem naučenou frází. „Co chceš takhle v noci, chlape?“

„Chci si ověřit výši mého depozita,“ odvětil Neboj a přitiskl na zrcadlo malý stříbrný medailon.

„Jo jo,“ zavrčel trpaslík. „Nesu slepy.“ Po chvíli přehrabování ve stohu pergamenů, trpaslík s vítězným výrazem ve tváři jeden vytáhl. „Tu to je,“ řekl a poklepal krátkým a tlustým prstem na popsanou stránku. „Je tam osm set tisíc ve zlatých prutech. Složeno včera. Esli chcete vědět kym, tak nemožu sloužit, bo my do cizích kšeftů nestrkáme nos.“

„Díky, to mi stačí,“ odvětil Neboj spokojeně a odpojil se. „Je to v po...“ řekl právě ve chvíli, kdy se mu kolem krku omotala tenká hedvábná šňůra. Překvapeně se podíval na dlouhé a štíhlé prsty, které ji pevně svíraly na obou koncích. Zrovna chtěl nějak zaprotestovat, když se ty prsty s obdivuhodnou rychlostí rozjely do opačných stran a zmizely mu z očí. Šňůra se mu zařízla hluboko do krku. Zachrčel a najednou se mu nedostávalo vzduchu. Mával kolem sebe rukama a snažil se vyjádřit své námitky, nějak zvrátit celou situaci ve svůj prospěch tak, jak to již mnohokrát dokázal v soudních přích, ale i kdyby jej někdo chtěl poslouchat, nedostal ze sebe víc než jen chropot. Cítil, zmítaje se v křečích, jak mu lezou oči z důlků a jak mu po nohou stéká jeho vlastní teplá vlhkost. Poslední, co si uvědomil, než se propadl do milosrdné temnoty, bylo zhnusení...

~ ~ ~

Pondělky nezvládám. Nikdy jsem nedokázal přijít na úřad a tvářit se, že je mi tady lépe než doma, usmívat se a pak do oběda sfouknout dva tři výsledky na mučidlech.

V dobré víře, že se mi to podaří překonat, jsem si zalil sušený jahodník vroucí vodou a přidal k tomu trochu medu. Snad mi to pomůže rozehnat chmury. Když jsem se ale podíval na horu pergamenů, která čekala na vyřízení, došlo mi, jak moc přeceňuji sílu sušeného listí. Zkusmo jsem jich pár prošel. Jako vždy samé chuťovky. Obvyklý víkendový mejdan nekrofilů na místním hřbitově, tři uhranutí – to bleskově a s radostí předám Inkvizici – jeden neregistrovaný bazilišek, jeden padělatel denárů, nějaký exhibicionista a pár neznámých mrtvol, obraných lupiči dočista do čista. Kromě toho se v sobotu konečně podařilo zavřít jeden černý bordel, po kterém jsme pásli už hodně dlouho a jeho posádka skončila v šatlavě. S tím zase bude papírování...

Zrovna jsem podepsal příkaz k pranýřování pěti nevěstek, když mi do kanceláře vpadl udýchaný Allen a vykřikl: „Pojď! Máme okamžitě naklusat k šéfovi.“

„Co se děje?“

Jenom pokrčil rameny. „Nevím.“

Protože je šéfova kancelář přesně na opačném konci budovy, než jsem tam doběhl, pěkně jsem se zadýchal. Už v předsáli, kde obvykle sedává Mariike, malá a roztomilá S'anka a vyhazuje odtud otravy, dožadující se slyšení u Královského prokurátora, byl obrovský zmatek.

Mariike ale tentokrát na svém místě neseděla. Místo ní tam byl krvavý cákanec na zdi a stůl čistě rozseklý na dvě půlky. Dokonce mu vyhřezly i šuplíky. Kolem to jenom vřelo. Byli tu úplně všichni, včetně těch, co tu neměli co dělat.

Vletěl jsem do šéfovy kanceláře. Silou rozražené dveře třískly o zeď a vrátily se mi do obličeje, protože jsem zůstal zaraženě stát na prahu.

V místnosti seděl můj pán a velitel, Gerd Tatter a jakoby nic si v prstech pohrával s kouřící dýmkou. Zamyšleně sledoval strženou polici, rozštípanou knihovnu a všude se válející knihy. A taky pozoroval to, co se válelo uprostřed toho všeho.

Gerd mi byl dlouhá léta víc přítelem než šéfem a kdyby se mu něco stalo, nevím, co bych udělal. Prošedivělý, vytáhlý a s tváří poznamenanou léty, z nichž některá ve své paměti pohřbil hlouběji

než hluboko. Býval dobrým přítelem mého otce a stal se mým patronem při obřadu Uvedení v době, když jsem už byl sirotek. Je jedním z nejstarších žijících Přivandrovalců, jak nám tady občas říkají a i král mu často dopřeje sluchu. Když kníže Boleslav řečený Palcát před osmdesáti lety odrazil invazi S'anů, byl Gerd teprve nemluvnětem, i on však, ústy svého otce, skládal přísahu věrnosti, položený v plenách ke knížecím nohám. Za celý život ji nikdy neporušil.

Důkladně jsem jej přejel pohledem. Naštěstí nebyl zraněn.

Podíval se na mě unavenýma očima a zeptal se: „Znáš ho?“

Přišel jsem blíž a špičkou boty obrátil mrtvolu tváří vzhůru. Šlo to lehce, ve výši pasu byla jedním čistým úderem zbavena dolních končetin. „Hm, znám,“ řekl jsem. „To je komorník Neboje Doubravy. Občas sem nosil nějaké papíry.“

Gerd se zachmuřil. „Ty dneska přinesl taky,“ dodal ještě a ukázal troubelí dýmky na rozsypaný fascikl. Pergamenů v něm bylo více než dost, ale popsáný nebyl ani jeden.

„Co se stalo?“

Ušklíbl se. „Právě jsem přežíval fakt, že je pondělí, když jsem slyšel křičet Mariike. Pak mi dovnitř vpadl tenhle chlap, tvářil se jako šílenec a vrhl se na mě. Celou dobu neřekl ani slovo, ale mnohem divnější bylo, že neměl žádnou zbraň. Tohle všechno,“ řekl a rukou opsal oblouk po zničené kanceláři, „udělal holýma rukama. No, ony zas tak holé nebyly, měl je změněné v něco, co připomínalo čepele. Široké, tmavé a dřevěné čepele. Jako dětské hračky.“

„Dřevěné čepele?“ zeptal jsem se nechápavě a přiklekl k mrtvole, jejíž ruce vypadaly úplně normálně. Už od první chvíle mi na ní něco vadilo, ale až teď jsem si uvědomil co.

Nebyla tu žádná krev. Když chlapa přesečnete vejpůl, můžete si zajít rovnou koupit kýbl vápna a další dva dny strávíte líčením okolních zdí a určitě neuděláte chybu, když ty kýbly pořídíte dva.

Nadzvedl jsem torzo a podíval se do rány. Bodejť by z tohohle tekla krev. Tohle nebylo maso, ale nějaká divná hmota, jakoby změť hustě propletených kořínků a větviček.

„Není to člověk,“ oznámil jsem Gerdovi. „Nevím, co to je, ale vypadá to jako golem.“

Gerd si vypůjčil druhou komorníkovu půlku a několikrát zkusmo šťouchl prstem do hmoty vyplňující břišní dutinu. „Zajímavý materiál. Nebývají spíš z hlíny?“ zeptal se mě po chvíli zamyšleně. „Tenhle je nějak moc rostlinný.“

Podívali jsme se na sebe a ve vzácné shodě řekli jedním dechem: „Elfové?“

Tak tohle nám při pondělku opravdu scházelo...

~ ~ ~

Kapitán Semel stál vedle mě s rukama založenýma na prsou a klidným okem sledoval počínání svých mužů. Původně to vypadalo, že si budu muset vystačit jen s městskými biřici, ale nakonec mi dali celou ruku Strážců. Když dorazila ona pětice mužů, bylo mi hned jasné, že je to ta nejpodivnější sebranka pod sluncem. Strážci byli vždycky obestřeni tajemstvím a o jejich kouscích se v podsvětí nesly podivuhodné zvěsti, ale co z nich byla pravda a co fikce, to si nikdo netroufal odhadnout. Kapitán vypadal ještě jakž takž civilizovaně, i když měl na skráních vlasy zapletené do copánků a v uchu se mu houpala stříbrná náušnice ve tvaru lebky. Jeho podřízení, to ale byla úplně jiná sorta. Dva vypadali, jako by zrovna vylezli z kanálu, od třetího jsem čekal, že mě začne svádět a ten čtvrtý, to byl originální elf. I když všichni vypadali hodně zpustle a zanedbaně a mluvili jako životem protřelí dokaři, jejich výstroj byla v tom nejlepším pořádku. Všichni měli nevýrazné tmavě hnědé loriky z pásů vydělané hovězí kůže, naolejované tak pečlivě, že při pohybu nevydaly ani to nejslabší zavržení a jejich zbraně také snesly tu nejpřísnější kontrolu.

Elf na mě upřel zkoumavý pohled a pak ukázal na Doubravův dům. „Tenhle, pane?“ zeptal se mě.

Přikývl jsem.

Elf už neřekl ani slovo. Nepotřeboval ani rozkazy od svého kapitána. Otočil se na patě, zapadl do domu přes ulici a do minuty z něj vystěhoval vystrašenou rodinku. Pak se uvelebil v okně v prvním patře a začal si chystat samostříl.

Kapitán kývl na zbylé tři vagabundy, nedbale žvýkající tabák a plivající kolem sebe močku.

Hezoun na něj v odpovědi zamával konečky prstů pravé ruky a pak i s kumpány vyrazil přískoky k domu. Než jsem se stačil zorientovat, byli u dveří – železem pobité obludy z dubových fošen. Během jediného krátkého okamžiku se pak událo několik věcí najednou. Hezoun střelil pohledem přes ulici a zkontroloval, zda je elf s nabitým samostřílem kryje, ti dva pořízci beranidlem vyrazili dveře a on do nich vpadl ještě když se k zemi snášely dubové třísky. Okovaný špalek se zaduněním dopadl na zem, pořízci zpoza opasků vytrhli krátké vrhací sekyry a vyrazili za Hezounem. Než jsem se stihl nadechnout podruhé, ulice už zela prázdnotou.

Z domu se ozvalo několikeré hlasité třesnutí vykopnutých dveří, doprovázených křikem: „Jedna: čisto! Dva: čisto! Tři: a kurva.“

Elf se uvolnil a sklonil samostříl. „Čtyři: čisto! Dům zajištěn.“

Semel na mě kývl. „Už můžeme dovnitř. Neklan něco našel.“

~ ~ ~

Stáli jsme tam a čekali, až Allen dokončí prohlídku. Nebylo pochyb, toto byla jeho parketa. Uprostřed honosně vybavené pracovny ležel na drahém, ručně tkaném koberci Neboj Doubrava, údy měl groteskně rozhozené a kolem krku se mu táhla hluboká strangulační rýha. Jako by to byl vtip, kulil na nás oči a vyplazoval jazyk. Jenomže ten jazyk byl černý a oči krvavě rudé. Taký docela vadilo, že byl celý zelený a že se pořád ještě trochu hýbal. Hezoun-Neklan jej sice pro jistotu přibodl mečem k podlaze, takže jenom neškodně kopal nohama, ale i tak to byla oproti normální mrtvole dost nepříjemná změna.

Allen si chvíli prohlížel cukající tělo a pak s povzdechem vstal. „Mistrovská práce. Někdo z něj udělal zárodek lesního démona. Zatím to není nic moc, ale za pár dnů by z města udělal kůlničku na dříví. Takhle dokonalou larvu jsem ještě nikdy neviděl.“

„Kdo to z něj udělal?“

„No, těžko říct. Asi ten, kdo ovládá lesní magii, nemyslíš?“

„Třeba elf?“

Allen pokrčil rameny. „Možná některý ze Vznešených. Ti by to určitě zvládli. Problém ale je, proč by to dělali. Máme teď na hranicích už více než třicet let klid. Poslední válka s elfy navíc byla

jen stěží něco víc než pohraniční přestřelka. I když mohli, nikdy na nás s něčím takovým nevyrukovali.“

„Dobře,“ souhlasil jsem s jeho dedukcí. „Tak kdo jiný?“

„O nikom jiném nevím.“

Tím se nám okruh podezřelých úspěšně zúžil na nějakých třicet tisíc elfů. Když je začneme vyslýchat ještě tento týden, mohli bychom to do důchodu stihnout...

„A co uděláme s tímhle?“ zeptal jsem se Allena a špičkou boty kopl do chvějícího se zelenáče. Ten zareagoval zlověstným mručením.

Allen sundal ze zdi lampu a polil jej olejem. „Stříbro nepomáhá, ocel je k ničemu a další kouzla bych neradil. Dřevěný kůl považuju za nošení dříví do lesa. Tak zbývá jenom starý dobrý oheň.“

„Přece ho nezapálíš uprostřed baráku. Vždyť to tu vyhoří i se všemi důkazy,“ namítl jsem nesměle.

„Neboj se o Neboje a sleduj,“ odvětil kouzelník a hodil na démoní zárodek hořící louč.

Zelené tělo okamžitě zachvátily plameny. Neboj Doubrava začal být stravován s hučením, jaké vydává staré, vyschlé dřevo. Ječel a třásl se, ale nebylo mu to nic platné. Ve chvíli, kdy se mu konečně podařilo vyrvat z podlahy čepel meče a osvobodit se, byl už zcela zahalen plameny. Pokusil se ještě zvednout, ale zuhelnatělé ruce už nedokázaly unést jeho váhu a rozlomily se na tisíc kousků.

Stálo to trochu času, křiku a čmoudu, ale nakonec se Neboj stal tím, čím měl být. Tichou a nehybnou mrtvolou.

Magičnost chvíle jenom podtrhla skutečnost, že kromě něj nezačalo hořet vůbec nic. Dokonce i koberec vypadal jako nový. Pouze jej Neboj trochu zaneřádl uhlíky, jinak nic.

Allen kývl na přihlížející Strážce. „Odneste to na Univerzitu. Nikde se cestou nezastavujte a s nikým o tom nemluvte. Předejte to osobně pouze děkanovi, nikomu jinému.“

Muži přikývli. Vazouni srolovali koberec i s Nebojem a hodili si jej přes rameno a elf s Hezounem jim dělali, s opakovacími samostřily v rukou, garde.

„Jak dlouho ti zabere obhlídka?“ zeptal jsem se Allena.

Ten pokrčil rameny. „Den, nebo taky týden. Těžko říct. Hledat stopy po takovém činu bude dost složité.“

~ ~ ~

Úterý bylo ještě úžasnější. Dostal jsem na stůl hlášení o vypálení jedné faktorie nedaleko Starolesa. Obchodníci povraždění, zboží ukradené a zbytek spálený. Idylka. Dalo by se to, s trochou štěstí, svést na nějakou loupeživou tlupu, která se i u nás čas od času objeví, ale podle několika přeživších svědků byli útočníci vysocí, štíhlí, měli dlouhé pláště v barvě lesa, uměli čertovsky dobře střílet z luky a co bylo nejdůležitější, při prudším pohybu jim zpod vlasů občas vykoukly špičaté uši.

~ ~ ~

A co teprve středa. To už jsem opravdu nevěděl co dřív. Někdo ostřeloval karavanu s hedvábím a útočníci pak utekli do Starolesa. Královský pověřenec pro elfí otázku byl nalezen podříznut od ucha k uchu, shořela další faktorie a nakonec byla napadena i vesnice Úvaly. Odnесли to sice jen dva rolníci, ale zvěst o tom se velice rychle rozšířila po kraji.

~ ~ ~

Už ve čtvrtek skončil první elf zlynčovaný na stromě a pak rozvášněný dav vtrhl v Kněžegradu do čtvrti elfích kovotepců sjednat pořádek a přehodnotit majetková práva. Zahnaly je až elfí šípy a královští dragouni. To ovšem neodradilo jiné od uspořádání regulérních pogromů v ostatních částech království, kde byli elfové a nebyli královští vojáci. Samozřejmě tam, kde byly obě zmíněné skupiny současně, nebo jen královští vojáci samotní, k žádným pogromům nedošlo. Čtvrtek byl prvním dnem ohně a dýmu stoupajícího k nebesům.

~ ~ ~

V pátek jednotky věrné králi oddělily neproniknutelným kordonem od okolního světa elfí osady ležící mimo Staroles a na dohled od něj

začaly stavět několik pevnůstek. I přes všechny snahy však pogromy pokračovaly. Opět se vraždilo, rabovalo, pálilo a znásilňovalo. Opět tekla krev. Elfí i lidská – utrpení přestalo rozeznávat hranice i rasy. Tentokrát násilí neučil přítrž ani příchod noci.

~ ~ ~

Atmosféra na zasedání královské rady byla vzrušená. Dorazil jsem na něj v závěsu za Gerdem jen pár minut před začátkem a nestačil jsem zírat. Před krátkou chvílí se královský maršál Semen Potocký chytl s nejvyšším komořím Svatoborem Námelem. Maršál, celý brunátný v obličejí, praštil pěstí do stolu a kdyby tu nebyl panovník, neskončil by jen u toho. Tasit meč v jeho přítomnosti je ale nejrychlejší cestou vedoucí k mému bratranci Yppovi, který si v Kněžegradu rozjel docela výnosnou živnost městského kata.

„A já říkám, že je to pitomost,“ řekl znovu a očima sršícíma blesky se vpíjel do obtloustlé tváře pana komořího. „Jestli to uděláme, máme na krku válku!“

„Tu už máme!“ zaječel komoří. „Celá země je v plamenech a na pokraji anarchie. Dokud tu bude pobíhat jediný volný a neregistrovaný elf, ty útoky nikdy neskončí. Musíme je zastavit se vši razancí, které jsme schopni.“ Zvedl do výše očí štos listin. „Mám tady třiatřicet stížností od význačných kupců. Cítí se ohroženi. Obchod upadá, dalších karavan se nedočkáme dokud nebude klid a všichni se bojí rabování.“

„Nemůžeme určovat státní politiku podle několika kupčků,“ ohradil se maršál Potocký.

Nejvyšší komoří se jen ušklíbl. „Ti, ehm, jak říkáte kupčící, přináší do královské pokladnice každoročně více denárů než zbytek celého království.“

„Kvůli tomu mají nárok na speciální služby?“ zachrčel maršál s nevolí a s nevyslovenou prosbou pohlédl na ostatní členy rady. „Uděláme chybu, uděláme velkou chybu...“ zašeptal ještě nešťastně.

Byl jsem jenom pozorovatelem, na můj názor se nikdo neptal a ani nikdo neočekával, že promluví. Třepal jsem se jako ratlík, ale říct jen slovo, skončil bych s hlavou na špalku, nebo nejlepším případě jako biřic v obávané Lantrosské kartouze. V podstatě bych

tedy skončil stejně, jen bez toho špalku, protože tohohle lapáku se dozorcí bojí jen o poznání méně než zločinci. Tady můžu promluvit jen pokud jsem tázán, jinak ne.

Místo mě se ze svého místa zvedl Gerd. Vážným pohledem přelétl po členech královské rady a mírnou úklonou hlavy vzdal hold předsedajícímu panovníkovi. „Vaše Veličenstvo, pánové, obvykle se do otázek řešených touto radou moc nemíchám, ale návrh pana nejvyššího komořího bude mít skutečně nedozírné následky. Už celá staletí panuje mezi lidmi a elfy více méně příměří, které je tím křehčí, čím víc mezi lidmi rostou předsudky. V podstatě nyní máme po celé zemi stovky elfích enkláv čítajících od několika osob přes desítky až po stovky elfů. Žijí jako naši sousedé ve vedlejších domech, nebo obývají sousední vsi. I tady v Kněžegradu máme jednu celou čtvrť elfích řemeslníků. Všichni složili slib věrnosti panovníkovi a koruně odvádí daně. Jsou stejnými poddanými Jeho Veličenstva jako lidé nebo S'anové. Jakákoliv plošná omezení, restriktce, nebo jak tu padlo, ochranná opatření, zaměřená na celou elfí populaci, vyvolají jenom další zlo. Nemůžeme postihovat celý národ za provinění několika jednotlivců. Navíc, nemůžeme být slepí ani před hrozbou odvety elfů ze Starolesa. Naše společné hranice se táhnou na dny cesty a i kdybychom je dokázali neprodyšně izolovat, rozdrobíme tím naše síly a pokud by k tomu došlo, nedokážeme zastavit útok spojených vojsk elfích knížat. Při poslední krizi stálo na našich hranicích deset tisíc elfů v plné zbroji. Kolik jich dokážou povolát nyní? A kolik mužů dokážeme do zbraně povolát my? Stálé vojsko, zemská hotovost, nējáci ti žoldnéři, budeme rádi, když to vydá na šest tisíc hlav. Nezačínejme něco, co nedokážeme dokončit...”

Gerd ještě stál, když se slova ujal nejvyšší královský soudce. Ctihodný Ctibor Celina, jeden z nejmocnějších a nejbohatších mužů v království nenáviděl všechno a všechny cizí. Jeho rod byl starobylý a honosný a už léta ze všech sil podporoval všechny snahy o očistění národa od přivandrovalců, ať už měli špičaté uši nebo černé vlasy. V jeho očích nebylo rozdílu mezi elfem a S'anem. V jeho očích jsme byli odpad, spodina přivandrovalá do jeho bohaté a úrodné země s holým zadkem, kradoucí slušným lidem práci. Těmi slušnými lidmi

pro něj byli jenom příslušníci vlastního národa – malí, podsadití, blondatí a hnědoocí. Malý, obtloustlý a připlešatělý muž s očima staženými do tak úzkých škvírek, že nebylo možno zjistit jejich barvu, se ani nenamáhal vstát. Místo toho se pohodlně rozvalil v křesle a upřel na svého letitého protivníka výsměšný pohled. „Můj učený kolega jako obvykle přehání. Jakkoli je současná situace vypjatá, není na místě ji dramatizovat ještě i tady. Tím, kdo je tady ohrožen, je náš národ, jehož jedinou touhou je žít v míru. Nyní je prolévána jeho krev a hoří jeho statky. Opatření navrhovaná panem nejvyšším komořím jsou zcela na místě.“

Svatobor Námel věnoval svému letitému příteli hřejivý úsměv.

Ctibor Celina zareagoval sotva znatelným pokývnutím hlavy a pokračoval: „Nejedná se o žádnou mstu. Musíme se přece bránit, musíme tu loupeživou a vraždící chátru zastavit a jediný způsob, jak toho dosáhnout, je odříznout je od zázemí, které jim poskytují jejich soukmenovci ze Starolesa. Nepotřebujeme k tomu armádu ani nemusíme svolávat zemskou hotovost. Jedná se o obyčejnou policejní akci. K tomu nám postačí pouze městští biřici, drábové a žandáři. Uvědomil jsem už i Univerzitu a byla mi přislíbena veškerá dostupná pomoc. Budeme mít k dispozici jejich mágy i inkvizitory. Se souhlasem Jeho Veličenstva se mohu obrátit i na Citadelu a požádat o uvolnění všech Strážců. Budeme mít dost mužů na to, aby se nám náš plán podařilo v klidu a míru uskutečnit.“ Celina si odkašlal. „Můžeme dokonce povolat do služby i zástup opravdových a bohabojných vlastenců. Už nyní se tvoří skupiny mužů odhodlaných položit svůj život za vlast. Stačí jen jediné slovo Jeho Veličenstva a celý Řád bílého světla mu k nohám položí své meče.“

Gerd hlasitě vydechl. I ve mně by se v tu chvíli krve nedořezal. A mohl by řezat hodně hluboko. Neřády z Řádu bílého světla znám dobře a hodně dlouho. Nechat je pacifikovat elfy je stejné, jako udělat z ghoulů hrobníka. Bylo to tajné a přitom veřejně známé souručenství, jehož členové byli složitě a přísně vybírání, ještě složitěji přijímání a měli společné jen tři věci – peníze, moc a nenávisť ke všem cizákům. Jestli mezi ně nepatří i Ctibor Celina a Svatoobor Námel, tak si oholím hlavu a vstoupím do kláštera. Myslím si ale, že si ještě dlouho nemusím lámat hlavu s celibátem...

Král si stručným gestem zjednal ticho. Zatím sledoval rokování bez mrknutí oka. Mlčel a sledoval. Takový byl vždy. Nezasahoval, dokud toho nebylo zapotřebí. Pak řekl dvě tři slova a odmlčel se na několik dalších let. Říkalo se o něm, že je mírný jako beránek. Ale jen do okamžiku, než se osobně ujal velení eskadry brig, která vyčistila pobřežní vody Soumračného moře od pirátů přepadávajících naše obchodní kogy. Piráty, které zajal, nechal pověsit na šibenicích lemujících pobřeží tak hustě, že se jim říkalo krvavé aleje a jejich kapitány nechal rozčtvrtit a naházet do městských latrín. Od té doby abyste se svíčkou hledali další zájemce o toto povolání. Taký se o něm, pro jistotu, přestaly v hospodách vyprávět vtipy a lid doplnil úsloví: „Neser boha“ o „a krále.“

„Pánové,“ řekl tichým hlasem, „armáda se postará o hranice a vaši muži, Ctibore, zarazí to běsnění. Ve své zemi nestrpím loupeže a vraždění, ale ani další pogromy a lynče. Jestli se kvůli tomu budou muset izolovat elfové, udělejte to.“

Rokování tím skončilo.

Maršál Potocký zasalutoval přiložením pravice sevřené v pěst k srdci, uklonil se a odešel. Ctihodný Ctibor Celina se s hekáním vymanol z křesla a následoval jej s nejvyšším komořím v závěsu.

Gerd sebral svazek pergamenů, dal jej do kožených desek a s úklonou králi jsme vyrazili ke dveřím.

„Gerde,“ zarazil jej náhle král.

Zastavili jsme se v půli kroku a otočili k němu.

Stále seděl nehnutě v křesle. Jeho oříškově hnědé oči na nás hleděly s nebývalým zármutkem. „Najděte ty, kteří to mají na svědomí. Nechte všeho, nic není důležitější. Nic se mi nechce udělat méně, než dát moc tomu zatracenému řádu, ale bez něj Ctibor svůj úkol nesplní, to víme všichni. Je nás málo a vojáky potřebujeme jinde. Spěchejte a pro dobro Koruny nehleďte na nic a na nikoho...“

~ ~ ~

Registrace elfů trvala už dva týdny a i přes Celinovy proklamace nebyla dokončena z více než dvou třetin. Celá věc měla po čertech daleko do mírumilovné a klidné policejní akce. Během těch týdnů tlupy ozbrojených biřiců a dalších prosazovatelů zákona, vedeny

přesnými jmennými seznamy, vtrhly do domů, jejichž obyvatelé měli v krvi více než jednu osminu elfí krve. Muži, ženy i děti byli odvedeni do internačních táborů a odtud na místo, vyhrazené pro elfy, oplocené a hlídané, kterému se záhy začalo říkat rezervace. Tam od té chvíle měli žít v chatrných stanech a doupatech pozbaveni svobody, důstojnosti, majetku, čisté vody, odkázáni na přídělý jídla. Domovy těch nešťastníků vzápětí navštívila drancující lůza, aby ukradla to, co zbylo po nenechavých biřících. V nikým nehlídaných domech a osadách pak byli vypuštěni červení kohouti, aby popel zakryl všechny stopy.

Nebyly to ale jediné ohně, které se v tom týdnu rozhořely. Děs nahánějící Inkvizitoři, puštění z řetězu, vtrhli mezi lid a začali hledat jakékoliv známky čarodějnictví a praktikování černé magie. Rychlé soudy vedly k ještě rychlejším rozsudkům a odsouzení končili na hranicích. Ceny dříví na otop vyšplhaly k závratným výšinám a majitelé lesů si mnuli ruce. Na několika místech nedošlo ani k takovým soudům. Dav prostě vyvlekl podezřelé elfy na náves a tam je za dozoru Inkvizitorů a členů řádu zlynčoval. Gerd v ty dny řádl jako morová rána, ale ať se snažil, jak se snažil, ať se přimlouval u kohokoliv, zastavit tu hrůzu se mu nepodařilo.

~ ~ ~

V kanceláři jsem dlouho nevydržel. Občas musím přijít na jiné myšlenky a občas si jiné myšlenky potřebuji utřídit. Obvykle se jdu projít, ale dnes to nešlo. Venku bylo dost nebezpečno i pro S'ana. Raději jsem se vydal za Yppem. Našel jsem jej tam, co obvykle – v mučírně. Naštěstí zrovna neměl do čeho píchnout. A to doslova. Jeho poslední klient to vzdal už po třetím utazení palečnice a začal zpívat. Samozřejmě, že to udělal. Byl to on, kdo přepadal stařenky, bil je a okrádal. Bylo jich šestnáct. Zajímavé, my věděli jen o jedenácti. Mladý Corr, aspirant, to hezky sepsal, načež mi uvolnil místo u stolu a s úklonou odešel. Ypp zavolal pacholky, kterým ale na rozdíl od jiných katů říká asistenti, a předal jim násilníka, krotkého jako beránka, s nezaměnitelnými skvrnami na kalhotách. Smrděl taky nezaměnitelně. Nikdo se nezatěžoval jeho omytím, i když měl být předveden před soudce. Toho trocha smradu nezabije a krkavcům na

kopci nad městem to taky neublíží. Ypp sklídil náčiní a přisedl si ke mně.

„Máš splín, nebo jdeme dělat konferenci?“

„Konferenci,“ odpověděl jsem.

„Hm,“ odtušil, „tak to tu nebudeme sedět na sucho.“ Přinesl džbán s vínem a dva hrnky. Rozlil nám, tůukli jsme si a zhluboka si zavdali.

Ypp se natáhl přes stůl, uchopil džbán a opatrně mi dolil poloprázdný hrnek. „Já vím,“ připustil zdráhavě, „že to není nic moc, ale lepší víno se mi nepodařilo sehnat. Je to bída. Karavany stojí na hranicích a odmítají pokračovat v cestě dokud se to tu neuklidní a místní sorty připomínají všechno možné, jenom ne pořádné víno.“

Při vši té mizérii jsem se neubráníl úsměvu. Můj bratránek byl prostě neuvěřitelný. Svět kolem nás se řítí do zkázy, já nevím proč a nejspíš bych to vědět měl, a on si dělá starosti s tím, že piju třetířadý patok.

„To je v pořádku,“ řekl jsem pouze, „není to tak špatný.“ Na důkaz mých slov jsem trochu té kyselotiny upil. Zuby jsem měl okamžitě jako omítnuté.

Napil se taky. „Jak jsi daleko?“ zeptal se mě hned potom, co se mu podařilo překonat škleb.

Pokrčil jsem rameny. „Nic moc. Nevím, kdo a proč zabil Neboje Doubravu a ani kdo stojí za těmi elfskými útoky.“ Znechuceně jsem si odplívl. „Ta Celinova opatření mi rozehnala všechny informátory a bez nich jsem hluchý a slepý. Mám ale pocit, že to spolu nějak souvisí. Neboj byl uškrcen hedvábnou garottou, kterou elfové rádi používají na tichou práci, a pak byl proměněn v zárodek démona schopného zničit celé město. Na to bylo použito elfí kouzlo a to se nenaučí žádný smrtelník. Byl tedy určitě zabit elfem. Co ale Neboj mohl mít společného s tím, co se semlelo potom?“

Napil jsem se a pak pokračoval v osamělém monologu: „Myslím, že bychom měli taky začít tam, kde to začalo. Neboj byl zřejmě první obětí. Všechny ty nepokoje začaly až později. Možná to nějak souvisí s jeho prací, s tím, co pro někoho dělal.“

„Jo,“ odtušil Ypp, „byl to pořádně mazanej bastard.“ Odplívl si a slinu rozmázl podrážkou. „Nikdo mi nevzal tolik práce jako on.“

To byla pravda. Díky němu uniklo oprátce příliš mnoho těch, kteří pro ni vyrostli. Byl dobrý, chytrý a měl neocenitelné konexe. Taky postrádal skrupule a za odpovídající cenu dokázal nemožné.

„Jdeš se mnou?“ prohodil jsem k Yppovi, který se právě nevěřicně díval na to, co plavalo na dně džbánu.

„Hm,“ řekl jen a vrtě hlavou postavil opatrně džbán zpátky na stůl.

Když jsme vycházeli z jeho *pracovny*, utrousil jen: „Tak velkou myš jsem v životě neviděl...“

~ ~ ~

Když jsme dorazili do Nebojova domu, Allen zrovna končil. Do velkého, železem obitého kufru opatrně skládal své křehké a nevyčísitelně drahé přístroje a flakónky s různými esencemi. Pamatuju si, jak jednou pověřil celý úřad sehnáním panenské krve. Nic v Kněžegradu neseženete hůř, než právě tento artikl. Lítali jsme po městě jako blázni dva dny. Nakonec jsem píchl do prstu jedno půlroční nemluvně.

„Tak co jsi zjistil?“ zeptal jsem se jej a jeho zachmuřený výraz mi na spokojenosti nepřidal.

Vztekle zavrčel. Pak zabouchl víko od kufru a věnoval mi znechucený pohled. „V podstatě nic. Prolezli jsme celý dům, magicky i mechanicky. Sebrali jsme každý chlup, každé vlákno, které se tu povalovalo. Buď patřily Nebojovi, nebo jeho služebnictvu. Hledali jsme jakékoliv stopy po magii, které by nám mohly pomoci odhalit jejího autora, ale bezvýsledně. Je tu čisto jako ve špitále. Nevycítil jsem dokonce ani zbytky emocí, které u násilných činů normálně na místě činu bývají. Do prostoru se díky tomu transformačnímu kouzlu nerozptýlila ani troška životní energie, takže nečekej ani výtah posledních vzpomínek.“ Allen se opatrně rozhlédl a pak zašeptal: „Nepořídil jsem ani s nekromantií. Já vím, já vím, že můžu skončit na hranici, ale musel jsem to zkusit. Doufal jsem, že z jeho kostí nebo vnitřních orgánů něco vyčtu, ale byl jsem zase vedle. Ten, kdo ho zabil, byl chytrý. Velice chytrý. Ta přeměna v démoní larvu byla šťastná volba. Dvě mouchy jednou ranou. Jednak stvořil monstrum schopné škodit v samotném srdci

království, a taky tím přeměnil Neboje na buněčné úrovni. Tam, kde měly být kosti a orgány, byly jen nějaké podivné kořínky a míza a z těch nic nevyčteš.“

„Našlo se tu vůbec něco? Nějaké papíry, doklady, účty?“

Allen se ušklíbl. „Nic.“

„To mi neříkej ani ze srandy,“ nedal jsem se. „Vždyť měl prsty v každém větším kšeftu. To není možné.“

Pokrčil rameny. „Tak to asi někdo musel odnést.“

„Jo,“ zapochyboval jsem, „o půlnoci v nenápadném žebříňáku. Vždyť toho musely být stohy!“

Allen mě soustrastně poplácával po rameni. „Víš, není každý den posvícení. Ale neztrácej naději. Kde nepomohl Allen, tam by mohl pomoci Kirk.“ Když odcházel, jen stěží maskoval spokojený úšklebek.

Kirk byl všechno, jen ne můj přítel. Konečně, nikdo nebyl jeho přítel, ani přítelkyně, když na to přišlo. Došlo to tak daleko, že i coury po něm chtěly dvojnásobnou taxu. Nebyl to prostě žádný miláček davů, spíš protivný, zapšklý, zakrslý a mumiózně vysušený kříženec člověka a goblina. Samozřejmě, obyčejný člověk by jej nazval skřetem, ale oficiálně se jim tak říkat nemá. Ať tak nebo tak, jeho máma měla hodně divné chutě. Jeho největším prokletím však nebyl vzhled, ale zakomplexovanost. Zřejmě proto byl tak nesnesitelný. Ve své podstatě to ale byl génius. Měl obrovskou inteligenci, potenciál, o kterém se mi ani nesnilo a navíc po otci zdědil pověstný skřetí čich. Doslova šestý smysl. Věc ale měla jeden háček – vytáhnout jej z jeho sklepní kanceláře bylo téměř nemožné. S trochou úsilí jsem vyhrabal ze zmatku panujícího ve městě kapitána Semen a jeho veselou bandu a poslal je pro něj. Stálo mě to hodně úsilí, ale povedlo se. Strážci teď byli hodně nedostatkovým zbožím. Přišlo mě to na půl hodiny křiku a tři láhve Slunné stráně ročník 23.

~ ~ ~

Když Kirk vcházel po schodech do Doubravovy pracovny, věnoval mi krátký pohled svých krví podlitých očí. „Tak, že prý hledáš toho, kdo zabil Doubravu? Chceš mu za toho zmetka dát metál?“

Vešel dovnitř a otřel si své bosé nohy pokryté letitým nánosem do koberce z velbloudí srsti, tkaného po mnoho dní a nocí mladými dívkami z východních stepí.

„Kurva, málem jsem se sem ani nedostal. Kdybys pro mě neposlal to šaškovské komando, už bych se houpal na kandelábru. Nějaký kretén z toho jejich řádu řval, že jsem prej elf a poštlal na mě lůzu. Chápeš,“ obrátil se na mě, „jak si někdo může myslet, že jsem nějaký špinavý a zpustlý elf?“

Když se začal nemytým prstem št'ourat v nose, pochopil jsem, že mu to nikdy nevysvětlím.

Ani to nechtěl. Místo toho se s vervou honícího psa neklidně začal rozhlížet po místnosti. „Je tu spousta stop po tvých lidech,“ zavrčel nesouhlasně k Allenovi, „i po tobě samotném. Vždycky děláte při magické detekci děsný bordel.“ Nesouhlasně zavrtěl hlavou. „Lidští kouzelníci jsou jako slon v porcelánu. Od dob vyvraždění starých mágů stojí každá vaše další generace za větší a větší houby. Takové plýtvání energií je ostudné. Kdybych chtěl, upletu z těch rozptýlených detekčních vláken nejmíň dva přízraky, nebo tu stvořím kolébku pro raracha. V tak příjemném prostředí by z něj do tří dnů vyrostl pořádně nebezpečný zkurvysyn.“

Allen si zrudlý ponížením tlumeně odkašlal. „Děláme, co umíme.“

Kirk dokončil prohlídku a obrátil se na něj. Oči mu potměšile zaplály. „Děláte, ale neumíte.“ Ukázal prstem na mahagonový stolek u okna. „Toho kroužku v prachu si nevšiml kterej idiot?“

Allen vytřeštil oči na tmavý kruh na jinak zaprášené desce stolu.

„Že by tam třeba tak stálo vlnové zrcadlo?“ uchechtl se skřípavým hlasem Kirk a spokojeně poplácal zkoprnělého Allena po zádech. „Že by to byl důvod, proč tu není jediný papír? Že by Neboj všechno řešil přes vlny?“

Věnoval jsem Allenovi dlouhý a znechucený pohled. Mladý kouzelník se začal ošívát.

Kirk se posadil ke stolu a otevřel svoje otlučené a záplatované cestovní zavazadlo. Z kožené brašny vytáhl malý, hranatý předmět v sametovém pouzdře a položil jej na stůl. Bylo to trojdílné vlnové

zrcadlo jaké jsem v životě neviděl a když jsem pohledl do tváře Allenovi, bylo mi jasné, že ani on ne.

Malý skřet ta zrcadla umístil na stojany a propojil je zlatými dráty. K prostřednímu, většímu zrcadlu připevnil další dva dráty z tepané mědi, zakončené ozdobně tvarovanými držadly a ty vtiskl do dlaně zkoprnlému Allenovi.

„Budeš dělat baterku,“ houkl na něj. „Připoj mě.“

Allen se nepatrně soustředil a zrcadla několikrát zablikala. Po chvíli se obraz ustálil. Prostřední zrcadlo zelo prázdnotou. Z krajních na nás ale zíraly dvě tváře. Jedna patřila mladému muži, druhá někomu, kdo už celá léta tlí v nevětraném sarkofágu.

„Zdravím,“ řekl Kirk k démonům zakletým do zrcadel. Ti mu odvětili kývnutím hlavy. To mě překvapilo. O zakletých zrcadlech jsem už samozřejmě slyšel, jsou neuvěřitelně rychlá, ale nikdy jsem ještě neviděl démona, který by někomu sloužil dobrovolně. To je ta největší nevýhoda. Bude vám sloužit dokud bude uvězněn, ale stačí jen trocha neopatrnosti a z rozbité věci uvolněná astrální příšera vás roztrhá na kusy. V horším případě vám uchvátí duši, zotročí pro změnu ji a vaše tělo pak skončí jako slintající a huhlající idiot.

„Přátelé,“ oslovil je Kirk, „potřebuju se poohlédnout po všem, co souvisí s obchody Neboje Doubravy.“

Muž s tváří šlechtice se spokojeně zašklebil a horlivě přikývl. Fosilouš jenom mrkl vysušenýma a nevidoucíma očima.

Kirk se ke mně obrátil. „Ten mladý,“ zašeptal, „má na Doubravu pífku. Za to čím je, vděčí z velké části právě jemu. Oškubal ho tak, že si hoch hodil mašli a časem se z jeho záštitelné duše nemající klidu stal démon.“

Démoni se vytratili do astrálu a vyrazili pátrat po magických drahách spojujících vlnová zrcadla. Jejich nepřítomnost netrvala moc dlouho. Byli velmi výkonní. Nejprve se ve svém zrcadle objevil mladík, ukázal na hlavní zrcadlo, na kterém se zhmotnil krasopisně vyvedený text a s úklonou zase zmizel. Jeho fosilní kolega přikvačil takřka vzápětí po něm a také vyklopil svůj úlovek na hlavní zrcadlo.

Kirk si vše šeptem přečetl. Stříbrným perem označil jednu část textu, ukázal ji démonovi a poslal jej pryč. Třídil došlé informace a proháněl demony po astrálu několik hodin. Když skončil, se

skučením se protáhl a promnul si zarudlé oči. „Mám dost,“ zavrčel, „a oni taky,“ dodal ještě a ukázal na zrcadla vězníci udýchané démony. Obě astrální bytosti vypadaly, že melou z posledního.

Kirk sáhl do brašny a vytáhl malý flakónek z broušeného skla. Vyndal korkový špunt a místností se začala linout omamná bylinná vůně. Opatrně nechal esenci ukápnout na zrcadla. Démoni se přitiskli na skla a s planoucímá očima lačně vstřebávali nabízený pokrm. Tekutina pomalu stékala po skle, ale její intenzivní vůně se vytratila. Za sklem nyní stáli dva nadprůměrně spokojení duchové.

„Díky,“ řekl jim Kirk a propustil je.

„Nedávám jim krev ani životní energii. Není nic strašnějšího, než démon se závislostí. Když jsem je přilákal, jeli v tom už několik let a byli na tom už hodně špatně. Teď dostávají tuhle náhražku a úspěšně abstinují. Mám z nich radost,“ řekl Kirk s pýchou v hlase.

Nechtěl jsem se jej dotknout, ale čas nás tlačil. „Tak co jsi zjistil?“ zeptal jsem se jej a přerušil tak tok jeho myšlenek.

Kirk se nelibě zašklebil. „Zase jeden, co rád ničí mé kruhy,“ zavrčel. „Zjistil jsem toho dost.“ Ukázal umolousaným prstem na zářící plochu zrcadla. „Měl účty u většiny bankovních domů v zemi a většinu obchodů pro něj dělali prostředníci v Malestě.“

„Aha,“ pochopil jsem, „žádné daně, co?“

„Přesně tak,“ přitakal. „Za posledních osm let nezaplatil ani denár na daních. Nic neplatil odtud, všechno hradil z Malesty. Až na jednu výjimku. V Kněžegradu každý měsíc vyplácel dvě stovky nějakému Osikovi.“

Na moment jsem se zamyslel. Osika – to mi něco připomínalo. Pak jsem si vzpomněl. Remus Osika, samozřejmě. Byl to takový malý, nevýrazný defraudant, kterého jsme před lety vyhmátli v Osetské faktorii. Dělal tam účetního a jeho brk byl tak obratný, že si za rok přišel na několik tisíc ve stříbře. Vyfasoval za to tři roky – to k těm šedesáti ranám holí, kterými jej odměnil ještě před našim příjezdem sám faktor. Pak se po něm slehla zem. Záhada se vyřešila. Zřejmě jej zaměstnával Doubrava.

„To je Doubravův účetní. Máme to.“

Kirk zamával rukama ve vzduchu. „To není všechno, mladej,“ řekl. „Mám moc šikovné pomocníky. Den před smrtí dostal Neboj

osm set tisíc ve zlatě na svůj účet u trpaslíků a v den smrti byl vklad zase vybrán.“

„Jak jsi proboha zjistil tohle?“ Je známá věc, že trpasličí bankéři vám nic neřeknou.

„Démonci našli stopu Nebojova posledního hovoru s bankou. Tak se jim tam nabourali a trochu si počmuchali, než trpaslíci spustili exorcizační protikouzlo.“

Tohle už zavánělo průšvihem.

Kirk mě přátelsky poplácal po rameni. „Bud' v klidu, ti zakrslíci sice vypustili stopovací demony, ale ti právě teď vyskakují v náhodném pořadí na tisícovce zrcadel na druhém konci země. Jestli něco umím, je to zametání stop.“

„Kdo provedl výběr?“

Skřet se ušklíbl. „Doubrava, zrcadlem, hodinu po ověření stavu depozita. Směnil pruty na hotovost a tu složil na anonymní účet u Gildy v Malestě. Dobrý, co?“

Gilda byla společnost založená žoldněři pro žoldněře. Potřebujete jednotku elitních dobrodruhů nebo obyčejné třetiligové bijce vhodné na semletí v mlýnku na maso? Nebo chcete kontakt na někoho, kdo za vás udělá špinavou práci? Kontaktujte gildovní komisaře. Sepíšete s nimi smlouvu a složíte zálohu. Oni vám vyberou vhodné kandidáty a jsou to oni, kdo s nimi uzavře kontrakt. Potom jen doplatíte zbytek smluvené sumy. Vy platíte Gildě, ona žoldněřům. Žádný papír nespojuje vás a ty žoldněře a Gilda má velmi krátkou paměť.

Osm set tisíc denárů je dost velká suma na najmutí dvou stovek chlapů na celý rok... Při tom pomyšlení mnou otrásl podivný chlad. U všech rohatých, do čeho se ten idiot Doubrava namočil?

„Můžu vyrukovat se zlatým hřebíčkem večera?“ zeptal se Kirk.

„Hm,“ dal jsem mu neochotně prostor. Pro dnešek už bylo špatných zpráv víc než dost.

„Našli jsme ještě něco,“ řekl a poškrábal se rozpačitě na hlavě. „Ještě na tom budeme dělat, ale už teď je jisté, že v posledním měsíci měl spoustu kontaktů na cechovní registr a banky. Je to hodně neprůhledné, protože se u toho motala spousta neznámých lidí, ale zdá se, že nitky vedou ke Královskému těžebnímu konsorciu.“

„To už přece léta letoucí nefunguje,“ oponoval jsem mu.

Kirk zavrtěl hlavou. „Asi před půl rokem do něj někdo nalil docela dost peněz a vytáhl je z dluhů. Šeptalo se něco o nových zdrojích, o nějakém otevřeném povrchovém dolu na měď v Jižní poušti a po té troše podílů, co ještě byly na trhu, se bleskově zaprášilo. Prý se nějaké podíly taky rozdaly lidem, kteří mají moc a mají jí hodně.“

„Komu?“

„To nikdy nezjistíš. Firmu teď vede nějaký Dragan Jezvec, kterého nikdo nezná a s ním dalších pět kluků, kterým sotva začaly rašit vousy. Důležitější je, že každý vlivnější úředník v Kněžegradu nad nimi drží ochrannou ruku. Kdyby sis dal tu práci, zjistíš, že nejeden z nich se nedávno stěhoval do většího a slunnějšího domu.“

„Nepořizoval si nedávno Celina hřebčín v Úpicích?“

„A nebyl, chlapče, jediný,“ odvětil zachmuřeně Kirk. „No,“ povzdechl si, „myslím, že si ještě dneska radši vezmu zdravotní dovolenou. Už jsem dlouho nebyl ve Skalistých horách u otcových rodičů. Mám tam asi padesát strýčků a dvě stě bratranců. S takovou se mi ta návštěva může protáhnout na pěkných pár měsíců...“

~ ~ ~

Vojen Křepelák se sklonil nad truhlíkem s několika sotva rašícími rostlinkami a zálibně si je prohlížel. Před několika dny je zasadil a hle, jak se mají čile k světu. Stejně jako jejich sestřičky, které zasadil minulý měsíc a předminulý. Ty už byly pěkné, radost pohledět. Ze zkumavky jim odměřil trochu jantarové tekutiny. Tak, jak mu řekl ten alchymista. Jen tři kapky na jednu rostlinku. Až se na ně přijde podívat příští týden, budou mu už sahat do pasu. Rozhlédl se kolem. Dlouhé sklepení s klenutým stropem bylo plné takových truhlíků a zrcadel, které na ně směřovaly žár solampy, nejdražšího vybavení, které si musel pořídit. Díky ní tu bylo teplo a světlo a díky řemenici, kterou se tajně napojil na sousedovo mlýnské kolo, měl i dostatek čerstvé vody, vytažené přímo z řeky. Byl koumák a byl na sebe pyšný. Mělo to jenom jedinou vadu – nesměl o tom nikomu říct. Možná až za hodně dlouho, pomyslel si, až bude bohatý a nedotknutelný. Pak se to dozví úplně všichni. Pak bude vyprávět,

obklopen konkubínami a patolízalskými hodnostáři, jak si pronajal zahnojený sklep a zřídil v něm svoji továrnu na sny.

Pomalou procházel řadami stolů, na kterých v záři zrcadel trůnily truhlíky a pečlivě je kontroloval. Byl spokojený. Vše probíhalo přesně podle plánu.

„Jak to vypadá?“ přerušil jej melodický hlas.

Vzhlédl od rostlinek a pohlédl na vytáhlou postavu stojící na schodech.

„Jde to úžasně. Ten rukopis o pěstění rostlin, cos přinesl minule, a ten roztok, co nám namíchal Rozmil, dělají hotové zázraky.“

Muž na schodech se uchechtl a pomalu sešel ze schodů. Cestou si sundával plášť a rozvazoval rozhalenku. Proti venku tady panovalo opravdové letní klima.

Vojen se na něj usmál. Kdo by si jen pomyslel, jak zvláštní má přátele. Jak zvláštní, ale hlavně jak prospěšné. Třeba jako tady Silurius.

Silurius byl očividně přesporní. V něm by nikdo rodilého Kněžegrad'ana nehledal. Jeho špičaté uši, jemné rysy a štíhlá postava jej usvědčovaly z elfství více než dostatečně.

„Jaká byla cesta, Sile?“ zeptal se jej Vojen účastně.

Ten jen pokrčil rameny. „Jako obvykle. Stráže dostaly po denáru a do zítřka mě nikdo v rezervaci postrádat nebude.“

„A ve městě?“

„Bud' v pohodě,“ odvětil Sil. „Nikdo mě nesledoval. Dával jsem si pozor. Jsem dost opatrný i na elfa.“

„To víš, časy jsou těžké a když není našinec opatrný, daleko nedojde.“

Silurius mu věnoval znechucený pohled. „Bez opatrnosti nedojde daleko ani náš našinec. Radši mi prozrad', jak jsi nastavil zrcadla.“

Vojen se naježil. „Nastavil jsem je přesně tak, jak je uvedeno v té tvé knize. Nejsem blbý, stačilo, když jsi mi to jednou vysvětlil a už jsem to měl tady,“ řekl hrdě a poplácával se po čele.

Elf vzal do ruky ohmataný manuskript a zálibně v něm zalistoval. „Tisíce let moudrosti mého lidu, výsledek bádání bezpočtu pěstitelů a teď tady místo péče o posvátné háje spolu pěstujeme konopí.“

„Háje jsou dobré tak leda na otop,“ zavrčel Vojen příkře. „Zato za unci konopí nás v Kněžegradu zahrnou zlatem. Víš, jak se od loňska na černém trhu zvedly ceny?“ Ukázal mu pět usmolených prstů. „Pět denárů ve zlatě za unci. Pět, rozumíš? A nám tady zraje dost sazeniček na to, abychom sklídili metrák. Co metrák, dva metráky,“ pak se odmlčel. „A možná i tři,“ dodal po chvíli přemýšlení nadutě. „Budeme boháči.“

Silurius se na něj znechuceně podíval. „Já chci mít jen dost na to, abych mohl vypadnout z téhle zavšivené díry, z rezervace i z celého toho zasraného království. Chci mít dost na to, abych se mohl plavit do Valdenie.“

„Ta tvoje vysněná země elfů, kde nejsou žádní lidé. Že věříš takovým povídačkám. Zůstaň radši oběma nohama na zemi. My si tady budeme užívat do konce našich dní.“

„Mohu vám zaručit,“ ozvalo se nad jejich hlavami, „že si budete užívat v lantrosském lapáku každý čtvrtek. Vždycky při koupeli, pokud se sehnete pro mýdlo!“

Překvapeně vzhledli ke schodišti. Stál na něm nezvykle vysoký muž v dlouhém plášti sahajícím téměř až k zemi. Otřeseně pohlédli do jeho úzkého bledého obličejce rámovaného černou nepoddajnou kšticí a do jeho pomněnkově modrých očí. Nedbale se opíral o zábradlí a sledoval je pobaveným pohledem. Jeho pravice však spočívala na hlavici dlouhého meče. Ten muž se možná na jejich účet bavit, ale na ostražitosti nepolevil ani na okamžik.

„S'an,“ zasyčel vztekle Silurius a ruka mu bezděky sklouzla k tesáku u pasu.

„To bych nedělal,“ dovolil jsem si dát mu dobrou radu a ustoupil od dveří. Těmi se do sklepení začali hrnout biřicové.

Vojen převrhl nejblíže stůl s truhlíky a uličkou mezi stoly se pokusil proběhnout na opačný konec sklepa. Jen bohové vědí proč, protože tam žádný druhý východ nebyl. Vyhnul se nadbíhající trojici biřiců i jejich okovaným holím a čtvrtého porazil dobře vrženým truhlíkem. Měl to marné, na konci sklepa jej dostihli a ten umazaný od hlíny mu svůj odznak moci přerazil o hřbet. Když jej vynášeli ven, Silurius stále ještě stál pod schody obklopen šesticí žandářů v

královských barvách s tesákem v pravici a s pláštěm omotaným přes levé předloktí.

Nikdo se nepohnul. Biřici, zvyklí prokazovat svoji odvahu mlácením povykujících opilců, se báli i jen nadechnout.

Pomalů jsem sešel po schodech. Kdybych to neudělal, všichni ti narychlo sehnání podomci by se mi rozutekli do všech světových stran. Po celou dobu jsem se nepřestal elfovi dívat do očí.

„Je to jednoduché, elfe,“ řekl jsem tiše a ukázal na pobledlé biřice. „Když zabiješ jednoho z nich, zemřeš. Když se pokusíš zabít mě, zemřeš. Když se pokusíš utéct,“ dodal jsem ještě a kývl k vrcholu schodiště, na kterém nyní stála pětice lučištníků, „zemřeš taky.“

Zavrtěl hlavou.

„Někdy je dobré bojovat, jindy ne. Vzdej to a budeš mít spravedlivý soud.“

„Spravedlivý lidský soud?“ zachrčel posměšně.

Pokrčil jsem rameny. „Podívej, po pravdě řečeno, pár let si odsedíš. Tomu neunikneš. Konečně, nekradl jsi děckám kuličky, ale na druhou stranu, co je pár let pro někoho, kdo je prakticky nesmrtelný?“

Elf mi věnoval dlouhý zkoumavý pohled a pak uvolnil prsty, křečovitě sevřené kolem jílce tesáku a nechal zbraň se zazvoněním dopadnout na podlahu. Zvukem procitlí biřicové se konečně ocitli v situaci, kterou tak důvěrně znali. Najednou tu před nimi stál neozbrojený člověk zjevně popírající jejich autoritu. Okované hole se jim s nezbytným náprahem zvedly nad hlavu.

„Dost!“ zařval jsem. „Kdo na něj sáhne, skončí jako pacholek u městského rasa!“

Když elfa, zase celí zkrotlí, odváděli ven, vyrazil jsem si prohlídnout ty vesele rašící rostlinky. Ještě to neví, ale nastala doba sklizně. Zvlášť pro ty odrostlejší, na druhém konci sklepa.

~ ~ ~

Před sklepením jsme nechal přistavit dva zamřížované vozy. Do jednoho jsem nechal strčit elfa a do druhého Vojena. Sotva se za

elfem zabouchly dveře, kočí práskl bičem a vůz se dal do pohybu. Vjel na hrbolatou cestu a s rachocením zmizel za zatáčkou.

Potlučený Vojen seděl s pouty na rukou na tvrdé lavici ve druhém voze a s posmrkáváním si utíral krvácející a divně křivý nos do rukávu košile. Místo levého oka měl jen úzkou škvírku obklopenou napuchlou, sytě modrou tkání. Podle toho, jak opatrně dýchal, biřící si jeho žebra asi spletli s xylofonem.

„Co chceš S'ane?“ zachrčel na mě, když jsem po třech schůdcích vyšplhal k němu na korbu.

„Nic,“ odvětil jsem mu klidně a posadil se naproti. „Jdu se jen podívat, jak sis užil státem hrazenou masáž.“

„Jo, oni říkali, že ze mě uplácají nového člověka,“ řekl a sípavě se rozesmál. Bolestí v žebrech ale smích rychle přešel v tlumené kňučení.

„Viděl jsem ten tvůj záhumenek,“ nakouzl jsem hovor, „od minule sis hodně polepšil, víš to? Ještě loni jsi byl druhořadý překupník a teď? Latifundista, podzemní velkostatkář. Jsem na tebe pyšný. Lidi jako ty, to je sůl téhle země. A to doslova. Za tohle dostaneš provaz a tvým popelem posolíme místní hřbitov.“

„Co mi chceš?“

„Chci jen jednu informaci.“

„Nejsem špicl,“ utrl se na mě, ale hned se rozkašlal. Otřel si ústa, na kterých se mu objevila červená pěna.

„Nechci, abys pro mě špicloval,“ namítl jsem a podal mu kapesník. „Hledám jednoho chláпка. Nic víc, nic míň. Potřebuju s ním jenom mluvit, ale je zalezlý někde ve městě jako krtek. A ty máš přehled o všem a o všech.“

„Co za to?“ vyhrkl.

„Nedostaneš provaz. Ty i ten elf ale půjdete do lapáku. Kdybych tě po takovéhle šťáře nechal jít, celá galérka by tě měla za práskače a do rána bys měl kudlu v zádech.“

Vojen nebyl idiot a chápavě přikývl.

„Uděláme z vás hloupé zaměstnance nějakého pana tajemného. Dostaneš maximálně půlroček.“

Vojen se začal ošívát. „Přes to nejede povoz,“ ut'al jsem diskusi. „U tvé Laury na tebe bude čekat padesát denárů a truhlík sazeniček do nového začátku. To je fér, co říkáš?“

„Chci ještě ten elfský rukopis o zahradnictví,“ řekl na to.

Přikývl jsem. Nějaký rukopis jsem ve sklepě zahlédl. „Škoda, nějak mi v kanclu chcípá fíkus. Chtěl jsem si tu knížku nechat a vyčíst z ní nějaký moudro, ale když jinak nedáš...“

A Vojen se rozpovídal.

Za čtvrt hodiny s rachotem vyrazil k soudní budově i druhý vůz. Noc byla tmavá a sychravá. Pořádně jsem se zachumlal do svého pláště a vyrazil opačným směrem. Měl jsem ještě nějakou práci v Močidolech. Trocha přesčasů před dovolenou nemůže uškodit...

~ ~ ~

Močidoly byla vykřičená čtvrt' na jižním okraji města. Přiléhala těsně ke druhému okruhu městských hradeb a byl to svět sám pro sebe. Bylo to temné a ponuré místo, kam se bez ozbrojeného doprovodu neodvažoval ani ozbrojený doprovod. Tady vládl jen jeden zákon a tím byl zákon džungle.

Vysoké, zchátralé nájemní domy, hustě nasázené vedle sebe, se ponuře nakláněly nad tmavé uličky, které byly tak úzké, že se na nich mohli postavit vedle sebe jen dva lidé, z nichž většinou jeden měl peníze a druhý klacek. Ve stísněných prostorách činžovních domů přežívaly stovky těch nejpochybnějších existencí a jejich potomků. Žili zde zloději, pasáci, překupníci, mordýři a vůbec všechna ta verbež, díky které dostávám svoji mzdu.

Sem královský úředník nezavítal ani v případě požáru. Když k němu občas došlo, vojáci jen obsadili přístupy do Močidolů a hasiči polévali vodou střechy domů ze sousedících slušných čtvrtí, aby na ně náhodou požár nepřeskočil. Taký jsem neslyšel, že by tu bernák vybral jediný denár. Zřejmě se o to nikdy ani nepokusil.

Když jsem tam vstupoval, necítil jsem se dvakrát dobře. Osika dobře věděl, proč se ubytoval zrovna tady. Měl tu klid od všeho a všech. Minul jsem poslední osamělou strážnici, zpod jejíchž zatlučených okenic prosvítal tlumený svit lampy. Za ní už začínala země nikoho, země, kde podivná klanová společenství mezi sebou

vedla ty nejhorší formy pouličních válek. Záměrně jsem si zvolil Blatnou ulici. Hejskové z lepších rodin sem občas zavítají, aby si dokázali svoji odvahu a taky aby navštívili zdejší pověstnou síť pokoutních taveren a nevěstinců, kde se nabízejí věci jinde nevidané. Zamíchal jsem se mezi skupinku opilců povykujících před vchodem do pivnice a nepozorovaně proklouzl kolem Šilhavého Toma, který na mě měl několik nemilých vzpomínek. Z té poslední ho pustili teprve před dvěma měsíci. Jeho mosaznými hřeby pobitá palice mi zjezila vlasy na zátylku. Bylo jen dobře, že si mě nevšiml. Stáhl jsem si kapuci co nejhlouběji do tváře a snažil se moc nerozhlížet. Pokoušel jsem se spíše působit jako někdo, kdo to tu dobře zná a přesně ví kam jde. S dlaní položenou na jílci meče jsem míjel zářící a hlučící vchody nočních podniků a šantánů a postávající zmalované holky, jejichž mládí odplulo již před dávnými dobami na lodích mých poražených soukmenovců. Jejich nabídky by mě rozesmály i kdybych neměl tak naspěch. Tady bych chytil filcky jako tygry...

Na konci Blatné jsem to vzal ostře doprava a zmizel v temnotách pravých Močidolů. Sem už si žádný cizinec, co má všech pět pohromadě, netroufl. Úzká ulička se hadovitě vinula kolem polorozpadlých činžáků, ze kterých se linul puch hniloby, nemytých těl a přeplněných latrín. Opatrně jsem překročil ležící tělo. Nejprve jsem si myslel, že to je nějaký opilec, co nezvládl cestu domů, ale z omylu mě vyvedla krvavá skvrna na zádech kolem malé dírky u ledvin.

Tělo bylo ještě teplé. Nedalo mi moc práce najít naditý váček a masivní zlatý prsten. Tohle nebyla žádná loupež. Opatrně jsem se rozhlédl kolem.

Nemám sice nic proti vyřizování účtů – omlazuje to krev v galérce a mně to šetří práci – ale stejně jsem raději rychle zmizel pryč. Zmizel jsem ale až příliš rychle. Sice jsem se hezky proběhl, ale v uličkách, která vypadala jedna jako druhá, jsem zabloudil. Následující hodinku jsem strávil v labyrintu mezi domy a litoval, že s sebou nemám Ariadnino klubko. Nakonec se mi podařilo najít starou školu, jejíž očazené trosky věštily místním dětem dlouhé prázdniny. Odtud už to konečně bylo snadné.

I v absolutní tmě jsem našel dům, který mi popsal Křepelák. Stál v řadě činžovních barabizen, jeho výkladní skříň byla zatlučená změtí prken posbíraných při loňských povodních a vývěsní štít s nápisem: „Solomon Troubil – zázračný mastičkář“ byl neuměle přeškrtán a nahrazen aktuálním: „Troubil chcípl na svý jedy, nyní Osika & Co. – zázračný účetní.“

Obešel jsem dům. Šel jsem tak tiše, jak to jen šlo. Kolem mě s hlasitým funěním procupitala myš. Dobře, zase tak tiše jsem nešel, ale fakt jsem se dost snažil. Okenice byly pečlivě uzamčeny a skrz škvíry mezi železem obitými křídly pronikal ven ždibínek mdlého světla. Několikrát ho přerušil něčí stín. To byla dobrá zpráva – někdo tam chodí. Pak přišla ta špatná zpráva – ten stín se objevoval příliš často na to, aby patřil jednomu člověku. Krucinál! Osika tam není sám.

Připlížil jsem se znovu ke dveřím. Nedalo mi moc práce najít na veřejích stopy po páčidle. Takhle vítaná návštěva určitě nechodí. Opatrně jsem se pokusil dveře pootevřít. Šlo to, jenom jsem se modlil, aby to šlo i tiše. S vrzajícími panty bych si neporadil. Sádlo s sebou obvykle nenosím a močit se mi zrovna jako na potvoru nechtělo.

Tmavá předsíň, nebo spíš patrová hala, byla prázdná. Vstup do apatyky byl přepečlivě zatlučen, stejně jako vchod do sklepa. Věnc česneku na poklopu do suterénu nevěstil žádné klidné podnájemníky. Cesta vedla jediné vzhůru, po starém, omšelém a červotoči prožraném schodišti.

Upoutaly mě zvuky zápasu za dveřmi na patře. Najednou jsem zpoza nich zaslechl: „Néé!“ Bylo to sice hodně přidušené a ještě více bolestné, ale stále poměrně rezolutní ne. Vzápětí bylo ale někým ztlumeno a několika tupými údery proměněno v nejednoznačné chrčení a mumlání.

Tak jsem tedy objevil Osiku, ale nebyl jsem jediný. Co nejtíšeji jsem tasil meč. Bylo načase, aby se se mnou podělili o nálezný.

Vykopl jsem dveře a vpadl dovnitř. Ve velké místnosti, jejíž zdi pokrývaly od podlahy až ke stropu police se svazky pergamenů, stála pětice zakuklenců kolem masivního psacího stolu, na kterém ležel do kozelce svázaný Osika. Nevypadal moc v kondici. Byl v bezvědomí,

obličej mu hrál všemi barvami, zubů už měl pomálu a prsty na rukou mu někdo zručně zohýbal kleštěmi do roztodivných úhlů.

Podle jeho bosých nohou, pohrabáče zahrabaného v krbu ve žhnoucím popelu a neklamného pachu spáleniny dostal hlavní roli v grilování.

„Chlapci, nesu vám dresink,“ ozval jsem se bodře a zamířil k nejbližšímu zakuklenci.

„Co to kurva...“ vyhrkl a s vytřeštěnýma očima začal z pochvy rvát nepříjemně zakřivenou šavli.

Krátkým výpadem jsem mu protal průdušnici a jako bezmocně chroptící pytel jej hodil pod nohy jeho kamarádkům. Podběhl jsem hvízdající metr ostré oceli, která mě měla připravit o hlavu a půlobratem se dostal tomu šermíři na tělo. Když jsem jej trefil kolenem do rozkroku, zavyl a okamžitě ho přešly všechny choutky na šerm. Meč mu vypadl z ochromených prstů a s očima zašlýma bělmem pomalu klesl k zemi. Tam se ještě nějakou dobu nekontrolovaně třásl a od úst mu šla pěna. Něco mi říkalo, že tyhle skořápky v kalhotách už nerozchodí.

Rozkročil jsem se nad umírajícím a napřáhl meč ke zbývajícím trojici.

„Nechte mi Osiku a můžete jít,“ učinil jsem jim nabídku, kterou nešlo odmítnout.

Jeden ze zakuklenců, zřejmě jejich vůdce, ladným sekem odťal Osikovi hlavu a čepel meče smočil v tryskající krvi. „Je tvůj, klidně si ho můžeš nechat,“ zavrčel a v jeho očích se potměšile zablýsklo.

Hm, takže tu nabídku přece jenom šlo odmítnout...

Osikova hlava se s vytřeštěnýma očima a nesouhlasným výrazem ve tváři dokutálela k mým nohám. Opravdu nesnáším, když si ze mě někdo dělá srandu.

Zakuklenci se rozestoupili a začali kolem mě kroužit.

„Měli jste šanci odejít,“ řekl jsem jim a odrazil vražedně rychlý výpad proti obličejům. Útočník se až příliš snažil a výpad protáhl. Odrazil jsem jeho meč stranou, sekl jej přes nechráněné koleno na které přenesl těžiště a s krvácejícím pahýlem ho poslal k zemi. „Teď už tu šanci nemáte,“ dodal jsem ještě a přibodl vrískajícího beznožku k podlaze. Jeho křik okamžitě ustal.

V tu chvíli se na mě ti dva zbývající vrhli. Zároveň a zprudka. Čepele mečů se kolem mě míhaly jako vzteklí hadi a já měl co dělat, abych se z toho kolotoče oceli vymanil. Rozdával jsem a přijímal rány se zběsilou rychlostí a svět se mi slil do změti zářivých čar. Dvakrát nebo třikrát mi hrot prošel nepříjemně blízko těla a při pariování jsme málem přišel o meč. Tohle nebyli žádní nezkušení holobrádci, kasající se znalostmi z bezplatné hodiny šermu.

Když po mně jeden z nich hodil otrávenou hvězdici, začal jsem to brát osobně. Nepovažoval jsem náš boj za bůhvíjakou férovku, ale určitou úroveň jsem mu přikládal. Přeskočil jsme stůl s Osikovým torzem a obloukovým kopem jsem toho parchanta zasáhl do krku. Meč mu v blýskavé elipse vylétl z ruky a podle toho, jak mu šla hlava šejdrem, jsem mu asi zlomil vaz.

Posledního vrahouna jsem chtěl ušetřit a vytáhnout z něj při výslechu všechno, co ví, ale ten prevít se prostě odmítl nechat umučit. Místo toho jsem jej musel rozpárat zdola nahoru jako podsvinče a zasvinit s ním podlahu. Samozřejmě to zase tak jednoduché nebylo, předcházelo tomu ještě něco šermování a skákání, ale na výsledku to nic nezměnilo.

~ ~ ~

Když to skončilo, zůstal jsem sám uprostřed místnosti, obklopen šesti mrtvolami v různém stádiu rozporcovanosti. Nejprve zábava a teď práce. Začal jsem těmi chlápky. Každého jsem pořádně prořezával. Za chvíli jsem měl na dobrou večeři. Nebyla na nich zajímavá jediná věc. Když jsem jim sundal kukly, zjistil jsem, že to jsou obyčejní, nevýrazně hnědovlasí pořizci, jakých je v království několik tisíc. Nikde nic, žádné vodítko. Sám sobě jsem se musel uchechtnout. Co jsem čekal, že u sebe budou mít podepsanou smlouvu? Pak jsem se zarazil, ta myšlenka zase tak moc od věci nebyla. Jednomu z nich jsem shrnul límec a odhalil pod zátylkem černé tetování. Takové obyčejné, nevýrazné – malý květ z několika překrývajících se trojúhelníků. Nic zvláštního, takové nosí všichni žoldnéři Gildy a měli je i jeho kumpáni.

Jenom s čiré setrvačností jsem se pak vrhl na Osikovy pergameny. I když jsem tušil, že v té záplavě složek nic zajímavého

nebude, stejně jsem se do nich zběžně podíval. Každý svazek, který jsem prošel, jsem hodil na podlahu. Za chvíli jsem už neviděl koberec. Po několika dalších minutách jsem už neviděl ani mrtvolu. Samozřejmě v nich nic nebylo, mohl bych si otevřít věštecký krátek. Kdyby totiž bylo, Osika by nemusel zemřít, protože by ti zaklenci neměli důvod z něj něco páčit. Tak jsem začal s proklepáváním.

Po hodině intelektuálně chudé zábavy jsem narazil v obložení knihovny na obzvláště dutě znějící místo. Musel jsem se hodně snažit, abych našel obdélníkovou spáru tenkou jako vlas. Trochu jsem ji ojel špičkou nože a odhalil tak obdélníkovou desku, obratně vyřiznutou z okolního masivu, která měla tak mistrně opracované hrany, že dokonale přiléhala k obložení.

Když jsem do spáry zatlačil dýku a zapáčil, deska o několik milimetrů povyjela.

Nic se nestalo. Tak jsem na dýku zatlačil o trochu víc a deska odskočila od zdi úplně. Když jsem ji sevřel v prstech a chtěl položit na podlahu, všiml jsem si právě přetrženého stříbrného drátku.

Stříbrného drátku? Kurva! zaznělo mi přesně uprostřed hlavy.

Přetržený drátek vedl do hloubi tajné schránky plné nějakých listin. Tam se zbývající kousek drátku uvolnil z ochrannými pantakly pokryté krabičky, se zlověstným pinknutím od ní odskočil a jakoby mimoděk setřel vnější kruh jednoho z obrazců.

Ta krásně malovaná krabička začala okamžitě černat a sesychat. Během několika vteřin se na ní podepsalo několik staletí a pak se rozpadla v prach. Démon uvolněný ze svého vězení vylétl s chechtáním ze skryše a ječel: „Oheň! Oheň! Tři... Dva...”

Na další číslo jsem už nečekal. Hmátl jsem do skryše, popadl tolik listin, kolik jsem zvládl, a proskočil oknem na ulici.

Zrovna jsem se zvedal ze země, když se dům proměnil v ohnivou kouli, která v implozi pohltila samu sebe a zmizela v temnotách. V náhle vzniklé proluce mezi domy zůstala změt' na prach a uhel spálených trosek. Trosek dost velkých tak na psí boudu. Zbytek se prostě vypařil – a to včetně mých důkazů.

~ ~ ~

Seděl jsem v taverně a ucucával čerstvě navažené pivo. Na to, že právě začalo svítat, tu bylo docela plno, ale u Podříznutého kohouta, který byl víc než naturalisticky vypodobněn na vývěsním štítě, pro některé už den dávno začal a pro ostatní ještě neskončil. Odmítl jsem tři nabídky na koupi zlatých šperků, které byly tak horké, že z nich šla pára, a jednoho pláště, ještě mokrého a s otlaky kolíčků na prádlo. Neodmítl jsem ale nabídku hostinského. Dostal jsem půl pecnu čerstvého chleba a talíř fazolí s uzeným masem. Není nad lehkou snídaní.

Když jsem dojedl, spokojeně jsem se rozvalil na lavici. Konečně jsem byl zase v dobrém rozmaru. Muselo to na mě být vidět, protože mi okamžitě dvě holky nabídlly své služby a hostinský se pokusil nadsadit cenu tak nehorázně, že bych za ni mohl vystrojit menší svatbu.

Ukázal jsem mu placku a dostal slevu. Pak jsem mu udělal přednášku o předražování zboží a trestech, které za to ukládá královský výnos a ze snídaně se rázem stal reklamní dárek.

Pod vousy si brblající hostinský se vytratil od mého stolu, stejně jako obě prostitutky, které pochopily, že kšeft nebude a když tak zadarmo, a já konečně mohl začít nerušeně pracovat.

Osazenstvo lokálu se ode mě okamžitě poté, co jsem vytáhl odznak, odtáhlo a několik mírně pobledlých hostů raději vyrovnalo útratu a zmizelo.

Vytáhl jsem z kapsy pláště zmačkané listy a rozložil je před sebe na stůl. Nebylo jich víc než sedm, ale hned mi bylo jasné, že je psaly dvě různé osoby. Jeden rukopis byl úhledný, plný kudrlinek a honosně vyhlížejících tahů – to byl Doubrava. Druhý rukopis byl psaný rychlou a nervózní rukou, malými a nevzhlednými písmeny, jaká používá člověk zvyklý hodně a dlouho psát. Ten jsem poznal hned. Úplně stejně vypadalo před lety Osikovo doznání.

Dopisy spolu souvisely. Byla to část na sebe navazující korespondence, ve které Doubrava zjišťoval stav investic a úhrad a Osika mu odpovídal. Byla to jen změř nic neříkajících čísel bez jakékoliv vypovídací schopnosti. Až na jednu pasáž na posledním pergamenu, datovaném před necelým měsícem: „*Táží se tě, zda je již vybavena naše záležitost v M. Dle předchozích dispozic D. má být*

složen zbytek ceny do dvou týdnů od uzavření kontraktu. Dodržení termínu je prvořadé, propadnutí kontraktu naruší průběh celé operace.“

Tenhle kus kůže byl jediný důkaz, že nad Doubravou stál ještě někdo jiný, někdo, kdo se schovává za písmenem D. Že by Dragan Jezvec, tajemný šéf Královského těžebního konsorcia? Copak by tenhle člověk měl společného s M. Moc měst, jejichž jméno začíná tímhle písmenem, v království není. Vlastně mě napadla jen Malesta a pětice úkladných vrahů s gildovním cechovním tetováním na krku, kteří se před mýma očima vypořádali s Osikou. Pochopil jsem, že mě čeká menší výlet.

Můj odchod z taverny provázely úlevné pohledy přítomného osazenstva. Byl jsem sám na sebe pyšný. Dokázal jsem udělat tolik lidí šťastnými a přitom mě to nestálo ani denár.

~ ~ ~

Malesta byla nádherné město. Bylo možná trochu menší než Kněžegrad, ale bylo neskonale krásnější a také bohatší. Stálo na mořském pobřeží, na kamenném ostrohu z bílého vápence, obklopeno dvěma písčitými lagunami, které se v průběhu staletí změnily ve velmi rušné přístavy. Kolem vysokých zářících hradeb se mačkaly řady a řady skladišť, na které navazovaly doky, úvaziště a dlouhá mola pro snadnou vykládku těžkých obchodních kog s hlubokým ponorem. Toto byl zdroj městského blahobytu. Nikde jinde tolik nekvetl obchod se vším, co nepodléhalo královskému monopolu a pašování toho, co mu podléhalo.

Bylo to už více než dvě stě let, co Malesta získala formální nezávislost na království a berní regál. Daně okamžitě klesly na takovou úroveň, že se každému vyplatilo dělat obchody zde. I při nízkých daních tu však berní úředníci vybrali víc než ve zbytku království, a tak byl po léta zachováván oboustranně výhodný status quo. Bohužel se z Malesty časem stal stát ve státě, s vlastními pravidly, kde některé zákony jako by ani neexistovaly. Město neomezených možností a ostrých loktů.

Když jsem přijížděl k hlavní městské bráně, uvědomil jsem si, že dominantou Malesty není hrad ani chrám, ale honosná budova

komoditní burzy. Její zlatem a mědí pokrytá střecha zářila jako samo slunce a vysoké bílé zdi pokrývaly fresky slavných umělců.

Stráže u brány byly pilné jako včeličky. Neměly halapartny nebo samostřily, ale kalamáře, brky a přenosné stolky a pečlivě sčítaly a zaznamenávaly všechno zboží opouštějící daňově zvýhodněné území a vstupující do královských držav, a vystavovaly odjíždějícím potvrzení o jeho původu. Takové potvrzení s velkou zelenou pečeti bránilo zdanění královskými berními úředníky a už několikrát jsem měl čest s jeho padělký. Bídnými, protože originály jsou magicky aktivní. Pergamen, pečeti i inkoust jsou možná tím nejstřeženějším městským tajemstvím a nikdo jiný je dosud nedokázal vyrobit.

Jeden strážný konečně dorazil i ke mně. Měl jsem štěstí, rychle se odbavovali jenom odjíždějící, co už ve městě utráceli. S příchozími, pokud zrovna nepřijeli ve zlatem obložených kočárech, si nikdo hlavu nelámá. Já mezi takové příchozí nepatřil. Jako poctivý státní zaměstnanec jsem měl jen koně.

Strážný mi věnoval krátký, hodnotící pohled. „Dovážíte něco?“ zeptal se mě naučeně unylým hlasem.

„Ne.“

„Účel cesty?“

Krátce jsem se zamyslel. Tady má pravomoc nesahala. „Turistika.“

Znovu se na mě podíval a přimhouřil oči. Zřejmě mi tak úplně nevěřil. „Máte kde bydlet?“

„Ubytuji se v hotelu.“

„A co denní životní limit?“

„Kolik to dělá?“ zeptal jsem se jej překvapeně. O něčem podobném jsem nikdy předtím neslyšel.

„Dvacet denárů na den,“ odpověděl mi strážný a dodal: „Je to ochrana před tuláky.“

„Jako bych vypadal na tuláka,“ ohradil jsem se a šátral v kapse kazajky.

„Kdo není obchodník, ten je potenciální tulák,“ odušil nekompromisně strážný a nechal si do dlaně vysázet moji hotovost.

„Tak to máme čtyřicet dva denárů,“ řekl po chvíli znechuceného přehrabování se v měděno-stříbrném odpadu a vytáhl ze šuplíku v

přenosném stolku malý svinutý pergamen. Něco do něj rychlými pohyby naškrábal a podal mi jej. „Toto je dvoudenní povolení k pobytu. Před vypršením jeho platnosti musíte opustit území města, jinak budete uvězněn pro potulku. Kdybyste chtěl chytračit a tvrdit městským hlídkám, že jste povolení ztratil, budete taktéž uvězněn pro potulku.“

„Na jak dlouho?“ otázal jsem se jej čistě z profesionálního zájmu.

„Moc dlouho ne,“ pronesl strážný zamyšleně, „tuláci jsou většinou obratem prodáváni do sirných dolů. To byste nevěřil, jakou tam mají spotřebu tuláků...“

~ ~ ~

Konečně mě pustil dál. Projel jsem mohutnou branou chráněnou věžemi, masivní ocelovou mříží a padacím mostem. Stačil mi krátký pohled na zrezivělé řetězy a rozpadající se rumpály, abych pochopil, že mříže i padací most už mají své nejlepší roky dávno za sebou. Máme sice už nějaký ten rok mír, ale v Kněžegradu by pan purkrabí takový šlendrián nikdy nedovolil.

Ve vnitřním městě, ve stínu vysokých hradeb, panoval čilý ruch. Přeplněné ulice byly jako velké a živé řeky plné spěchajících lidí, povozů a kolon nákladních mul. Odevšad ke mně doléhal křik obchodníků, hluk vozů, práskání bičů a zvuky nespokojených tažných zvířat. Se začínajícím dnem spěchali všichni na trhy, kterých bylo ve městě několik, podle druhu zboží. Odběratelé, dodavatelé, kočí, ochranka, cechovní úředníci, všichni se tlačili kolem mě, poháněni mamonem. Prodávalo se tu všechno – od hřebíků po válečné vozy. Chaos se zdáním organizovanosti.

Za chvíli mi z toho mumraje šla hlava kolem a já jsem okamžitě zatoužil po mém rodném Kněžegradu, kde je proti tomuhle svatý klid. Opatrně jsem vedl koně davem a proplétal se mezi živě gestikulujícími kupčíky.

Konečně jsem se ocitl na obilném trhu nalézajícím se v sousedství komoditní burzy. Zatímco na trhu se obchodovalo s přebytky, na burze se dala koupit celá úroda – a to dokonce i ta, co ještě nebyla ani zaseta. Obrovská, honosná budova vrhala příjemný stín na tržiště zabírající celé náměstí, a to z něj dělalo podstatně

příjemnější místo k životu. Na dlouhém mramorovém schodišti před vchodem do burzy stáli typičtí červeně odění makléři s neurotickými pohyby a zajímavými tiky. Za okamžik začne denní obchodování a neskončí před západem slunce. Za tu dobu tu bude víc mrtvých než v aréně.

Najednou se od hloučku diskutujících obchodníků odloučil malý obtloustlý človíček s hlavou jako naolejované koleno, jen s věncem hnědých kudrlin kolem uší a zátylku. Zběsile na mě začal mávat a poskakoval přitom na svých krátkých nožičkách. Pak se ke mně rozběhl. Dohnal mě sotva popadaje dech a sevřel mě ve své přelévající se náruči. „Kloppe,“ začal, když mu konečně zabraly plíce, „to jsem rád, že tě vidím. Kde se tu bereš?“

„Nazdar Severýne,“ pozdravil jsem jej udiveně, protože bych v životě nečekal, že ho tady potkám. Severýn Pěnkava byl atlet, elegant a prvotřídní rváč už v semináři, kde jsme spolu v mládí brali rozumy. Rozhodně bych ho nepoznal v onom blahobytně vyhlížejícím tlouštíkovi, který si vydělává na živobytí uzavíráním kontraktů na burze.

Severýn poodstoupil, ale nepřestával mě držet za ramena. „Ukaž chlape, ať si tě prohlédnu. Vypadáš dobře,“ odušil. „Copak pohledáváš v Malestě? Přijels nakoupit, nebo snad prodat? Dám ti dobrou cenu, o co jde?“

„Jsem na dovolené,“ řekl jsem mu a on si zamyšleně otřel zpocené čelo. „Dovolená? To slovo neznám,“ dodal a pak se zachechtal. „Tak to musíš být státní zaměstnanec. Našinec na podobné kuriozity nemá čas.“

„Hm,“ řekl jsem na to.

Poplálal mě po zádech. „Nic mi nemusíš vysvětlovat. Seš, co seš a S’ana zaměstnaj jenom ve dvou firmách. Jednou je armáda a druhou...“

„Tišeji,“ napomenul jsem ho. „Jsem sice na dovolené, ale nemusí to hned vědět celé město.“

Přikývl. Pak sáhl do výstřihu blůzy a vytáhl luxusní, zlatem vykládané hodinky. Byly sice sluneční, ale malá kapsle s přelévající se zelenkavou tekutinou dokazovala, že na nich zapracoval nějaký hodně šikovný mág.

Vytušil, kam se ubírají mé myšlenky a řekl: „Jsou na zakázku. Dělal mi je Glódius z Meltezy a ukazují čas za každého počásí. Jehlu mají jen kvůli Inkvizici. Bez ní by moc bily do očí.“ Pak změnil téma. „Hele, kamaráde, rád bych se s tebou dneska srazil. Co takhle večer, až uzavřou trhy? Musím sice dneska prodat šestnáct kog až po palubu napěchovaných pšeníc, ale na tebe si čas udělám rád. Víš co? Přijď ke mně domů. Po klekání.“ Poškrábal se na zpoceném temeni. „Tý vlastně nevíš, kde bydlím. No nic, když se dostaneš do Palmové ulice, ptej se po mě. Tam mě znají úplně všichni.“

„A ve které čtvrti je ta Palmová ulice?“ zeptal jsem se ho, abych zbytečně nemarnil čas pobíháním po městě.

Věnoval mi nevěřicný pohled. „No přece hned vedle paláce místodržícího, v diplomatické čtvrti.“

„Snad nejsi diplomat?“ zeptal jsem ho překvapeně.

„Tss tss tss,“ zareagoval pohrdavě a vrtěl přitom hlavou. „Tak nízko bych nikdy neklesl, ale jsou tam hodně lukrativní adresy.“

Znovu se podíval na hodinky a zaúpěl. „Musím letět, za moment to začne. Musím se prodrat do první řady,“ dodal ještě na vysvětlenou a odběhl. Vmísil se zpět do nyní již mohutnějšího davu neklidných makléřů a ve chvíli, kdy zazněl zvuk zvonu a otevřely se dveře do chrámu obchodu, začal už o překot křičet: „Obilí z Korsunu, pět za bušl! Pět za bušl!“

~ ~ ~

Pokud chcete zjistit, kdo najal žoldnéře, najdete toho, kdo je pronajímá. Proto jsem vstoupil do nenápadně vyhlížející budovy, stojící stranou burzy, připomínající zastřešený cirk. Na kruhovém půdorysu se odehrávaly úplně jiné obchody, dvě patra budovy zabíraly kanceláře gildovních komisařů, jediných lidí v celém království oprávněných legálně nabízet služby žoldnéřů. Proslýchalo se, že ve sklepeních se odehrávají gladiátorské zápasy pouze pro bohaté a zvané, kde je dovoleno úplně všechno a cesta ven z nich vede jen pro vítěze.

Nyní jsem vstupoval masivní branou z dubových fošen pobitých ocelovými pruty na malé vnitřní nádvoří. Musel jsem projít kordonem po zuby ozbrojených strážích a na vrátnici odevzdat všechny

zbraně. Nebyl jsem jediný, podobné opatření potkalo všechny návštěvníky. Na území Gildy se zbraně kupují, nikoli používají. Mladá, usměvavá dívka ve velmi vypasované tunice mi dala malý plíšek s vyraženým číslem. Když jsem sledoval, jak odnáší můj meč, nebyl to ve srovnání s tím plíškem, co mi zbyl, zrovna dobrý obchod.

„Přejete si, pane?“ ozvalo se najednou. Otočil jsem se a pohlédl na drobného, prošedivělého muže s páskou přes oko, zpod které vykukovala ošklivě hluboká jizva. „Jsem Teodor Robal, zdejší kurátor. Mým úkolem je vás nasměrovat ke komisaři, který bude schopen vyhovět vašim požadavkům.“

„Děkuji,“ odpověděl jsem pomalu, „ale já vlastně ani pořádně nevím, co chci. Možná bude lepší, když se trochu porozhlédnu.“

Robal pokrčil rameny. „Jak si přejete pane,“ pronesl, „pokud budete přece jen potřebovat pomoci, obraťte se beze strachu na mě.“

Sám a nikým nerušen jsem začal obcházet kolem jednotlivých kanceláří. Možná bylo slovo kancelář trochu nadnesené, nejednalo se o nějaké samostatné místnosti. Tvořil ji vlastně jeden stůl, několik registračních skříní a nabídkové tabule kolem dokola. Zato jich byly stovky. Pokud jsem si myslel, že tady najdu toho, kdo pronajal Osikovy vrahy, byl jsem pěkný idiot. Bylo tu možná pět set podezřelých. Pomalu jsem chodil tam a zase zpátky a pročítal si nabídky služeb. Komisařů nabízejících muže pro mokrou diskretní práci byl bezpočet. Vlastně mívá těch, kteří podobné služby nenabízeli.

Poctivě jsem obcházel všechny komisaře, i když byla kancelář prázdná. U jedné takové, s nápisem: „Dočasně mimo provoz“ jsem při studiu vyvěšených pergamenů zaregistroval elegantního muže vyhlížejícího z vedlejší kanceláře.

„Mohu vám nějak posloužit?“ zahalekal a s úsměvem mi vyšel v ústrety. „Pokud hledáte Křemoše, máte smůlu, je pryč.“

„Křemoše?“ zareagoval jsem otázkou.

Přikývl. „Křemoše Kolóna,“ odpověděl a ukázal na mosaznou cedulku na stole. „Toto je jeho kancelář. Bohužel tu není a nejméně měsíc ještě nebude.“

„Snad nezemřel?“

Muž se ušklíbl. „Bohužel nikoliv. Omluvte prosím moji upřímnost, ale Křemošovi se podařil kšeft století a tak není divu, že mu jaksi nezdravě závidíme tu zaslouženou dovolenou.“

„Kšeft století?“

„Jistě, můj drahý pane,“ zareagoval chlapík a nenechal se dlouho pobízet k bližšímu vysvětlení. Přistoupil k nabídkám visícím na tabulích a zhnuseně na ně ukázal. „Podívejte se sám, prosím. Takový odpad a druhořadý, ne-li třetířadý pól tu nabízel. Šlo to s ním od desíti k pěti. Ne, šlo to sním až ke třem, a to už od doby, co tu nastoupil. Smrděl denárem a kšeftů měl jako šafránu. Obchodoval s tím nejhorším, co bylo k mání. Skřeti, trpaslíci, trolové. Zastupoval kohokoliv, kdo měl zájem, i když se jednalo o notorické porušovatele kontraktů. Jak říkám, byla to hrůza. A najednou,“ začal muž, již řádně rozohněný, „dostal nabídku na vytvoření dvou rot. To by nebylo samo o sobě nijak zajímavé, tady se prodávají i celé pluky, ale tohle měly být rotý složené jen z půlelfů a o ty nebyl nikdy předtím zájem. Křemošův klient mu zaplatil předem, ve zlatě. Kolik to dělalo, nevím, ale Křemoš začal jezdit do práce vlastním kočárem.“

„Hm, to mu přeju,“ odtušil jsem váhavě.

Muž se ušklíbl. „No, víte, tohle bych mu taky ještě přál, ale po dvou měsících dostal další kontrakt. Byl tak obrovský, že k sobě přetáhl všechny naše nejlepší žoldnéřské jednotky. Něco takového se stává jednou za padesát let a nikdo nechápe, proč se to muselo povést takové nule. Proč musel dostat nabídku na sestavení celé legie zrovna Křemoš Kolón?“

Panebože, legie. Čtyři až šest tisíc mužů. To už je pěkná síla. Uprostřed hlavy mi něco výstražně cinklo. „Nevíte, kde bych ho našel?“

Muž se začal ošívát. „Pane, pokud chcete najmout vojáky, mám smlouvy s několika elitními rotami. Kopiníci, sekerníci, lučištníci. Mám i dragouny a to je velká vzácnost!“

Podal jsem mu váček s dvaceti denáry. „Nemyslete si o mě nic zlého,“ začal jsem, když si ho muž urychleně schovával do západní, „ale mám vážný důvod si s tím mužem promluvit.“

Komisař zamrkal. „Snad jej nechcete...“ zašeptal a přejel si palcem po hrdle.

„Ne ne,“ začal jsem se hned bránit.

„No to je dobře,“ oddechl si muž. „Kdyby se začali zabíjet komisaři, kam bychom přišli, že?“

„Mám s ním jednání,“ řekl jsem mu, spiklenecky přitom šeptaje. „Mám jednu velmi nepříjemnou reklamaci...“

Muži svítl v očích. „Tak reklamaci, říkáte?“

Přikývl jsem. „Zastupuji velmi nespokojeného klienta, který se nebude rozpakovat celou věc řešit i soudně.“

„To by mohl,“ pronesl komisař zamyšleně, „přijít Křemoš i na buben, co?“

Přikývl jsem.

Muž se už dlouho nerozmýšlel. „Kdo jsem, abych bránil průchodu spravedlnosti, abych tak řekl, že? Samozřejmě je mojí občanskou povinností vám pomoci. Že bychom zašli na lehkou svačinku? Tady kousek vedle je vynikající tratorie. Možná bychom si měli o čem popovídat...“

~ ~ ~

Stálo mě to zbývající dvacku, ale měl pravdu, vařili tam moc dobře. Odlehčen o poslední peníze jsem se na chodníku před podnikem rozloučil s doslova zářícím komisařem. Nikdy nepochopím, že někoho může potěšit cizí neštěstí víc, než vlastní úspěch. Když jsem dorazil ke Křemošově domu, nerudný správce mi sdělil, že se mladý pán již odstěhoval a že si před týdnem koupil nový dům. Když mi řekl kde, pochopil jsem, že to od něj nebudu mít daleko k Severýnovi. Z Palmové ulice bude zanedlouho asi hodně profláklá štace.

Diplomatická čtvrť už dávno nebyla diplomatickou. Všichni diplomaté se odstěhovali do svých usedlostí na kopci za městem a jejich bývalé mise začali obývat noví nájemníci. No, zadarmo tu určitě nebylo. Ploty se zvedly o metr a na trávnících místo pinčů začaly běhat dogy. Palmová ulice se stala oázou zbohatlých bohatých, místem, kde se nyní soustřeďovala moc a peníze Malesty.

V jedné z vilek s nádherným sloupořadím, atriem s bazénkem a vlastními lázněmi nyní bydlel i Kolón Křemoš, známý šťastlivec.

Přes bytelné mříže plotu si mě nedůvěřivě prohlížela smečka dobrmanů. Alespoň jsem měl jistotu, že ještě žije. Neznám nikoho, kdo by přes sedm dobrmanů prošel bez ztráty kapky krve.

U honosně vyhlížející branky jsem se zastavil a na mramorovém sloupku stiskl stříbrný disk zdobený květinovým ornamentem. Ten se rozzářil tlumeným měsíčním svitem a uvítal mě příjemný hlas mladé dívky, který mi oznámil brzký příchod majordoma. Tady se muselo hodně utrácet. Poznám práci elfích stříbrotepců a jejich načančaná kouzla.

Majordomus skutečně dorazil. Byl to uhlažený muž v luxusním obleku. Stačilo vědět kam se podívat a už mi bylo jasné, že má v rukávech schované vrhací čepele a v podpažních pouzdrech mu visí dvojice tesáků.

„Jste ohlášen?“ zeptal se mě, ačkoliv musel dobře vědět, že nejsem.

Zavrtěl jsem hlavou. „Musím mluvit s panem Kolónem, neprodleně.“

„To bohužel není možné,“ odvětil majordomus. „Můj pán je momentálně zaneprázdněn a žádné návštěvy nepřijímá. Musím vás upozornit, že je zcela zbytečné jej navštěvovat s podnikatelskými záměry, žádostmi o půjčku či o milodar, neboť můj pán již zaměstnání má a na charitu přispívá více než pravidelně.“

„Tvůj pán by si se pro mě měl udělat čas, je to otázka života nebo smrti. Jeho!“

„Pán hodlá vyhrožovat?“ ucedil majordomus a oči se mu stáhly do dvou nevýrazných škvírek. Taky se mu začaly nějak moc rolovat rukávy.

Pokusil jsem se být rychlejší než jeho vrhací čepele. „Mám pro tvého pána velmi důležité informace.“

Majordomovy oči se poněkud zaoblily.

Vyndal jsem placku a podal mu ji přes plot. „Zanes ji pánovi. Vím, že tu nemám žádnou pravomoc, ale musím s ním nutně mluvit.“

Nedůvěřivě si prohlédl stříbrný znak úřadu Královského prokurátora, pak pokrčil rameny a řekl: „Zanesu to pánovi, počkejte zde. Za nic ale neručím, v téhle čtvrti nemají podobné odznaky velkou popularitu.“ Svižným krokem se vrátil do vily.

Čekal jsem asi deset minut. Křemoš zřejmě urychleně někomu vlnil zrcadlem. Byl jsem v klidu. Buď zjistí, že jsem kdo jsem a že mám dovolenou, nebo zavolal pro posily a pak jej vynesu z té jeho haciendy v zubech.

Zřejmě platila varianta jedna, protože si pro mě přišel majordomus. „Prosím pane, následujte mě,“ řekl mi, když mi vracel placku.

Dům byl skutečně honosný. Zvenčí možná nebyl tak velký jako ty okolní, ale vnitřkem si to více než vynahrazoval. Podlahu pokrývaly nádherné mozaiky, zdi zase gobelíny, kožešiny a zbraně. V atriu byl malý bazének, ve kterém plavalo hejno zlatých rybek. Kolem něj stála desítka soch z bílého mramoru. Některé byly spíš návodem než uměním a vidět je nějaký kněz, nevím nevím, co by se s nimi stalo.

Majordomus mě provedl přijímacím salonem, kde jsme se k mému údivu nezastavili, a doprovodil mě až ke dveřím malé pracovny. Tam, za masivním dubovým stolem, seděl vousatý a vlasatý mužík ve vytahaném kabátci a v košili, která už hodně dlouho neviděla pradelu. Když mě spatřil, odložil stranou list pergamenu a brk a pokynul mi, abych se posadil.

„Slyšel jsem, že pro mě máte nějakou důležitou zprávu,“ přešel bez obalu k věci.

„Mám důvodnou obavu, že vás chtějí zabít,“ řekl jsem mu na to a i když se snažil, na jeho tváři bylo vidět, že to s ním zacloumalo.

Ovládl se. „Gildovní komisaři jsou nedotknutelní, to je obyčej starý stovku let.“

„Pravidla se právě změnila. Namočil jste se. Dobrý svědek je mrtvý svědek.“

Křemoš nepotřeboval dlouhého vysvětlování a okamžitě pochopil odkud vítr vane. Konečně, tolik kšeftů zase neměl a pořádněj kšeft měl jen jeden.

„Říkal mi, že je všechno v nejlepším pořádku, že se mi ještě ozvou, za měsíc, s další objednávkou.“

„Kdo?“

„Remus Osika.“

Ušklíbl jsem se. „Tak ten je mrtvý. Zabili jej gildovní žoldnéři u něj doma. Bohužel pro něj, ne hned a ne rychle...“

Křemoš zbledl a znatelně se otřásl, ale nedal se lacino. „Dělal pro jednoho velkého hlavouna. Jednou jsem ho viděl. Takový noblesní pán z Kněžegradu. Dost bohatý, pokud mohu soudit. Jmenoval se...“

„Neboj Doubrava?“ skočil jsem mu do řeči otázkou, na kterou jen zmateně přikývl. „Tak ten byl uškrcen, proměněn v nějakou formu démona a pak preventivně spálen. A to vše v rozmezí jednoho týdne.“

Křemoš se naklonil za stůl a začal hlasitě zvracet. Když skončil, otřel si rukávem ústa. „Promiňte, mám slabý žaludek. To jsou nervy, víte?“

Přikývl jsem. Mám s tím své zkušenosti. Při výslechu si užijete takových cizích nervů...

„Říkal jsem si už před lety, že tohle povolání nebude nic pro mě,“ zamumlal nezřetelně a vstal od stolu. „Bohužel jsem po strýci zdědil koncesi a školy mi nikdy moc nešly, takže se nedalo jinak,“ povzdechl si ještě. „Jak mám ale vědět, že mi říkáte pravdu?“ zeptal se mě.

Pokrčil jsem rameny. „Můžete se zeptat u mě ve firmě, nebo počkáme a uvidíme. Počítám, že když jsem vás našel já, najdou vás i oni. Tak za den nebo dva.“

„Kdo, když mí zadavatelé jsou mrtví?“ nenechal se Křemoš, hledaje ono pověstné záchranné stéblo.

Opravdu jsem mu nechtěl schladit naděje. „Doubrava i Osika dělali pro nějakou osobu pod jménem D, kterou neznám. Co spolu měli nevím, vím jen, že se to týká vámi zajištěných žoldnéřů a zřejmě i Královského těžebního konsorcia.“

Křemoš povyskočil. „To znám. Bylo oficiálním objednatelem té poslední velké zakázky.“

„Jaké zakázky?“

Křemoš se zamyšleně poškrábal na hlavě, kterou mu asi vrtala jeho povinnost mlčenlivosti, ale dlouho to netrvalo a s rezignovaným povzdechem pokračoval: „Nejprve jsem pro Osiku zajišťoval dvě stovky půlelfů. Byla to speciální zakázka, dvouměsíční kontrakt. Měl jsem sehnat jen ty, kteří měli problémy se svým míšeným původem. Takové ty na všechno a na všechny nasrané vydědence, znáte to.“

Přikývl jsem.

„No a pak,“ pokračoval Křemoš, „pak jsem za měsíc na to měl sehnat šest tisíc mužů. Celou legii, kombinované jednotky – pěchota, lučištníci, dragouni i katapulty. Na elfy jsem dostal od Osiky dvě stě tisíc, sehnal jsem je a ještě mi zbylo skoro třicet tisíc pro sebe. Pak přišel ten druhý kontrakt. A já dostal osm milionů ve dvou tranžích. Šly přes chráněný účet u jedné soukromé banky tady v Malestě, přímo na účet Gildy.“ Na chvíli se odmlčel. „Sjednal jsem půlroční kontrakt se spoustou jednotek a splácal dohromady těch požadovaných šest tisícovek. Dalo to sice hrozně práce, ale protože jsem sjednával s kapitány tak dlouhodobý kontrakt a bral naráz celé prapory, podařilo se mi s nimi hezky usmlouvat cenu. Nejprve jsem kapitánům složil závazné zálohy a pak jsem kontrakty doplatil. V době doplacení mi už zbylo v kapse přes sedm set tisíc. Doplatek, který mi přišel dle dohody s Doubravou, mi už zbyl úplně celý.“

„To myslíte těch osm set tisíc ve zlatě?“ zeptal jsem se, když jsem si vzpomněl na Kirkovy výzkumy.

Přikývl. „Dostal jsem je před nějakými dvěma týdny. Až doteď jsem na sebe byl pyšný. Dostal jsem devět milionů, to je největší kontrakt za posledních třicet let, a z téhle částky jsem ještě dokázal ušetřit jeden a půl milionu.“

„Bez vědomí klienta,“ doplnil jsem jej a on jen přikývl.

„Běžná odměna by z takového kontrakt činila jen těch osm set tisíc, ale když to stálo tolik práce...“

Bylo mi jasné, že před sebou se už Křemoš obhájil.

„Víte, co se s těmi jednotkami stalo?“

Pokrčil rameny. „Zásobování měl na starost někdo jiný. Já měl jenom předat kapitánům cestovní rozkazy. Elfové vyrazili někam na sever a legie odmaširovala na východ. Kde jsou teď, to ví jen jejich proviantáci. Elfům už ale každým dnem vyprší kontrakt, takže se mi

nejspíš budou postupně hlásit o práci. Uvažoval jsem, že bych z nich, pokud se osvědčili, zformoval jednotku nastálo.“

Něco mi říkalo, že tuhle jednotku nebude z čeho formovat...

~ ~ ~

Svatobor Námel se neklidně zavrtěl v křesle. Od posledního setkání už uplynula nějaká doba a aby řekl pravdu, nevadilo mu to. Sice tehdy nabídku přijal, stejně jako všichni ostatní, ale neztratil ještě pud sebezáchovy a tak podobné kontakty omezoval na nezbytné minimum. Požadavek ale byl natolik urgentní, že mu musel vyhovět. Zařídil to alespoň tak, že byl ve své kanceláři sám, poslal pryč dokonce i svého sekretáře.

Ve smluvený čas aktivoval vlnové zrcadlo a přijal příchozí hovor. Báł se, že stěny mají uši a tak šeptem vyhrkl: „Proč mi voláte, nevíte jak je to riskantní?“

Skleněná plocha zůstávala temná. Příchozí se mu nikdy neukázal a neudělal to ani teď. Jeden člověk ho viděl a ten už byl po smrti. Když si na to vzpomněl, otřásl se.

„Nemáme čas,“ utál jej příchozí. „Pane nejvyšší komoří, je na čase, aby se příslušníci řádu přesunuli na určené místo. Zásilka je již připravena k převzetí. Postupujte přesně podle předchozích dispozic, aby to vyvolalo patřičnou odezvu. Jasně?“

Nejvyšší komoří, muž, před kterým se třásl celé království zbledl. Už je to tady, pomyslel si a silou vůle potlačil třas rukou. „Dobře, okamžitě k nim pošlu kurýra. Do pěti hodin budou na místě.“

„Dobrá,“ pronesl on spokojeně. „Mám ale ještě něco. Zjistil jsem, že máme za zadkem ohaře. Neříkal váš přítel, že to zařídí?“

„Říkal,“ zašeptal Námel rozrušeně, „je to ale větší problém, než jsme čekali. Král jim dal volnou ruku. Nemohli jsme se jim postavit otevřeně. Začali by něco tušit.“

„Ten váš král a ty vaše zákulisní boje. Hnusí se mi to...“

„Neměl jste, ehm, vy víte koho, ehm, odstranit. Přilákalo to na nás moc pozornosti.“

Muž ztratil trpělivost. Do hlasu se vkradl znatelný tón zlosti: „Bylo to součástí plánu, pamatujete? Byl to nepohodlný svědek,

stejně jako ostatní, kromě nás obchodních partnerů. Je škoda, že se nestihl včas proměnit, trochu jsem s tím počítal. Kdyby ten jeho komorník dorazil k ohařům o něco později, krásně by to klaplo. No co, doufejme, že to byla jediná chyba našeho plánu.“

„Ano,“ zašeptal vroucně Námel, jako by to byla modlitba.

„Navíc jsem tím ušetřil nemalou část našich investic a mám v úmyslu je ušetřit znovu...“

„Vy máte v plánu...“ vyhrkl ohromeně pan komoří a roztržitě si otřel zpocené čelo.

„Ano,“ přerušil jej, „přesně to mám v plánu.“

„Něco takového ale může způsobit katastrofu,“ namítl na to Námel.

„Ne, ve světle budoucích událostí bude tento incident jen nic neznamenající drobnost. Pak si podám i toho čmuchala, když jste nebyli schopni do těch lágrů posbírat i ohaře.“

Zrcadlo zablikalo a spojení bylo ukončeno. Svatobor Námel úlevně vydechl a otřel si tvář kapesníkem. Věděl, že bude muset okamžitě poslat zrcadlem zprávu veliteli dobrovolnických jednotek Řádu bílého světla. Předtím ale musí zařídít ještě jednu věc, jen tak, pro jistotu. Vratislav Droboš počká.

Nechal se spojit se svým zetěm Svatoplukem, největším životním omylem svým i jeho dcery Blanky. Jak mohl kdysi tušit, že se z něj vyklubal idiot sice z dobrého rodu, ale bez groše v kapse?

„Bud' zdrav,“ pozdravil jej, „tak jsem si na tebe právě vzpomněl. Kdysi jsi po mě chtěl radu ohledně nějaké výhodné investice, vzpomínáš? Myslím, že bych pro tebe jednu měl...“

~ ~ ~

Kapitán Rikkos dřepěl na bobku ve křoví a zachumlaný do ovčích houně nerudně zíral do misky plné něčeho, co připomínalo řídkou kaši. „Kurva,“ ulevil si vztekle, „jak dlouho budeme ještě žrát takové svinstvo? Kde jsou ti zatracení zásobovači, kde je čerstvé maso a chleba?“ Už dva týdny nepřijel jediný vůz. Dokonce se jim povážlivě tenčí zásoba šípů, o lécích ani nemluvě.

Pokud dobře počítal, už jen tři dny a kontrakt vyprší. Už se nemohl dočkat. Měl toho plné zuby a většina jeho mužů jakbysmet.

Přetáhl si houni víc přes hlavu a cítil, jak mu ledové dešťové kapky stékají kolem špičatých uší za límec. Copánky na spáncích měl velké a nacucané vodou, nenáviděl to. Museli chodit nalehko, takže si nedělal starosti s rezavěním zbroje, ale ani mečem déšť zrovna dvakrát neprospívá.

Když si uvědomil s jak idiotskými představami do tohohle podniku lezl, bylo mu ze sebe samotného na blití. Nenáviděl sice lidi i elfy, protože do žádného z těch dvou světů nikdy úplně nepatřil, ale po těch týdnech prolévání krve a drancování se to líbilo už jen zapřísáhlým psychopatům a těch se v jednotce po krátké poradě sami raději zbavili.

Stále viděl ty muže, ženy a děti které zabil nebo nechal zabít. Ze sna jej strašil praskot hořících krovů a křik uvězněných sedláků. Věděl, že se toho už nikdy nezbaví. Chtěl si na svět vylít zlost a místo toho na něj ten svět vylil své zoufalství.

Se zaklením si nabral trochu kaše a začal ji převalovat v ústech. Neměl bych tolik myslet, pomyslel si, nebo se z toho zblázním. Rozhlédl se kolem sebe. Přese všechnu tu mizérii byl na svoje muže pyšný. Bylo jich už jen sto šedesát, ale byli zocelení a sžití spolu, jako správná bojová jednotka. To, co prožíval on, prožívali i oni, viděl jim to ve tvářích, ale přesto ani na okamžik neváhali a plnili jeho rozkazy, plnili to, pro co byli najati. Byli to opravdoví profesionálové.

Vedle něj zakašlal setník Pallus. Jeho věčně mladistvou tvář hyzdil dlouhý hluboký šrám, který si odnesl z jedné bezvýznamné potyčky. Byl to jeho zástupce, pravá ruka. Ostatní důstojníci padli. Mezi prvními, není to zajímavé?

„Do oslí prdele,“ zaklel setník a vysmrkal se do ruky. „Je vám, pane, taky taková kurevská zima, nebo je jen mě, protože mám míň elfí krve?“

Ušklíbl se. „Bud’ v klidu, tady by zmrzly koule i nefalšovanému elfáčovi ze Starolesa. Za míň krve si stěžuj u fotra, že ho vytáh moc brzo.“

„Neznám svýho fotra pane,“ zavrčel setník. „Přefik moji mámu a zmizel zase v lese.“

„V týhle práci je lepší, když neznáš ani bratra,“ odušil kapitán a pomalu se zvedl na nohy. „Svolej muže. Vyrázíme na pochod. Jsme sedm mil od hranice Starolesa. Dneska odpoledne uděláme poslední přepad, nabereme ve vesnici jídla, co uneseme a vyrázíme k Malestě. Máme to za pár a nebudu už riskovat žádnou větší srážku. Začíná to tu houstnout. Hemží se to tu elfáčema i lidma a to je vždycky hodně nezdravá kombinace.“

„Ano, pane,“ řekl setník, „zvlášť pro takovou bandu zkurvenejch míšenců, kterejm máte tu čest velet.“

~ ~ ~

Když setník svolával muže k nástupu, překvapilo ho, že nejmíň sedmkrát zaslechl křik sojky. Bylo mu to divné, protože tady moc sojek nebylo a navíc pršelo tak odporně, že by ten pták musel být na hlavu padlý, aby se mu chtělo vylétnout z hnízda, ale než stihl vyslat průzkumníky, přilétla zpoza stromů krátká, opeřená šipka a zaryla se mu do hrdla. Ucítíl, jak mu po hrudi teče něco horkého, chtěl křičet „do zbraně“, ale nedokázal ze sebe vydat ani hlásku. Kdo bude varovat jeho muže, kdo jim dá rozkazy, prolétlo mu v tu chvíli hlavou, ale pak jej obestřely mrákoty a on si uvědomil, že je mu to vlastně úplně jedno.

Kapitán do ochraptění křičel na své muže, aby se rozptýlili po lese, ale nikdo ho neposlouchal. Nikdo ani při nejlepším vůli nemohl, protože utéct nebylo kam. Byli obklíčení a ze všech stran zasypávání krupobitím střel. Slyšel křik a sténání raněných a umírajících mužů, ležících všude kolem. Pak se z temnoty lesního porostu vymanil zástup bíle oděných mužů.

Zaklel, věděl o koho se jedná i že jej čeká dlouhá cesta. Nebál se, jenom litoval, že padli do tak hloupé léčky. A to si myslel, jak nenápadnou skrýš našel. Jeho skrýš se jim stala pastí. Odtud nevedla jiná úniková cesta.

Pasekou se rozlehl hlasitý křik útočících vojáků. Tasili meče a v běhu jimi mávali nad hlavou. Vstal a vyrazil jim vstříc. A s ním zbývající dvacítká těch, co se ještě udrželi na nohou.

Zabil dva a pak ještě jednoho. Pak ale dostal neuvěřitelně palčivou ránu do hrudi. Ucítíl, jak se do něj zakouslo ostří meče, jak

mu proťalo žebra a proniklo do hloubi. Zachrčel a klesl na kolena. Z úst se mu vyvalila krev, ani svého pokořitele nemohl proklít. Muž z něj vytrhl zakrvácenou čepel a kopnutím ho povalil. Kapitán se bez hlesu díval na podmračenou oblohu a na muže, který se nad ním rozkročil s mečem zvednutým nad hlavou. Když jím prudce bodl dolů, řval přitom: „Chcípni, elfe!“ a jemu to v tu krátkou chvíli připadalo absurdní. Je přece půlelf. Byl půlelf...

~ ~ ~

Generál Vratislav Droboš sledoval z povzdálí, jak se jeho muži vypořádávají s tou elfí chátrou. Konečně je dostali. Netrvalo to ani půl hodiny a bylo po nich. Když to skončilo, paseka byla plná zakrvácených těl. Otočil se na pobočníka: „Pošlete zprávu panu Nejvyššímu komořímu: »Lov byl úspěšný. Děkuji za tip. Pokračujeme podle plánu.«“

Poté, co skončilo vraždění, nechal generál Droboš posbírat těla pobitých elfů a vyrazili na pochod. Vezli je na vozech, které za tím účelem měli s sebou. Věděl, že je budou potřebovat. Šli přece najisto.

Měl s sebou jen dvě korouhve řádových rejtarů, když dorazil k hranicím Starolesa. Oželitelný balast. Zbytek nechal z opatrnosti v bezpečí za návrším. Dobře věděl, kde je – na území nikoho, mezi královskou armádou, jejíž polní pevnost hyzdila nedaleký kopec, a armádou elfích knížat, o které zvědové prohlašovali, že táboří na okraji hvozdů.

Věděl, co má dělat a věděl to i jeho fanatický zástupce, kterému předal velení, když odjížděl pryč. Byl zrovna na úpatí kopce, pár set metrů od té elitnější části své řádové armády, kterou si ponechal v záloze, když rejtaři začali na pláni před lesem vztyčovat kůly ověšené zakrvácenými těly.

Elfové ukrytí v zeleni lesa s hrůzou v očích sledovali, jak jsou hanobeny ostatky jejich soukmenovců a netrvalo dlouho a na pláň vyrazily první skupiny horkokrevných harcovníků.

Stovka elfů pronikla řadami rejtarů jako nůž máslem. O život bojujícím lidem přispěchalo na pomoc několik řádových praporů, i elfům vyrazili na pomoc jejich soukmenovci. Srážka se proměnila v regulérní bitvu. Když se z lesa začali rojit lučištníci a do železa

zakutá elfí jízda, povolily nervy i veliteli královské pevnosti a rozkázal otevřít bránu.

Na pláň vyjela tisícovka královských vojáků. Těžká jízda se rozvinula do linie o třech řadách a vyrazila do útoku. Když přešla z klusu do trysku, země se chvěla a sténala pod dusotem tisícovek okovaných kopyt. Elitní rytířstvo elfích knížat se nenechalo pobízet a v kompaktních útvarech jim vyrazilo naproti. Na deset koňských délek od sebe rytíři obou stran sklonili svá kopí a namířili jejich hrot na blížícího se protivníka. V předzvěsti úderu se jezdci pevně zapřeli v třmenech. Někteří křičeli, snad aby si dodali odvahy, jiní prostě jen zavřeli oči. Když se srazili, svět na okamžik zanikl v jediném ohlušujícím rachotu. Pak přišla smrt a svoji kosou začala sklízet úrodu.

„Budeme útočit, pane?“ zeptal se Vratislava Droboše jeho pobočník.

Jenom zavrtěl hlavou. „Královi vojáci to zvládnou i bez nás, držte řady.“ Pak si pro sebe pomyslel, že je hloupost tady mrhat lidmi, když tři tisíce řadových vojáků může při jednání s králem sloužit jako velmi slušná páka. To, že tady ztratili pár set mužů, byla dobrá investice. Nakonec, z někoho se hrdinové udělat musí a hlavně, konečně skončilo to divné příměří. Většina lidí neměla ani potuchy o existenci tohoto místa. On ale zajistil, že bitva u Skaveny vejde do dějin.

~ ~ ~

Seděli jsme v potměnělém salonu a mlčeli. Nebylo toho moc, o čem bychom si mohli povídat. Já jsem usilovně žvýkal třetí obložený chléb, který připravil ještě před svým odchodem Křemošův kuchař. Ten jej poslal pryč, stejně jako ostatní zaměstnance. Říkal něco o tom, že jim nebude platit rentu, kdyby náhodou zchromli. Zůstal s námi jen majordomus. Jak jsem tušil, byl to muž mnoha tváří. Slušivý oblek vyměnil za často používanou a vychozenou koženou loriku. Nože ani tesáky už neskrýval, přidal k nim ještě těžkou hradební kuši. Takovou jsem naposledy viděl na cimbuří Citadely Strážců. Dokázala prostřelit rytíře i s koněm. To jsem viděl taky.

Křemoš vstal od stolu a hodil do krbu poslední štos listin. Na konec léta se tu podezřele moc topilo. Už tři hodiny Křemoš přikládal všelijaké listiny, hlavně účetní, u kterých neměl zájem, aby se po jeho případné smrti objevily na světle božím.

„Hotovo,“ pronesl po chvíli, když řeřavé uhlíky prolil vodou. „Velen, podej mi nějaké to železo.“

Majordomus mu podal zakřivený jatagan a krátký samostříl s lučištěm z ocelového péra. Křemoš se uvelebil v křesle a obě zbraně si položil do klína. Nebyl to sice žádný rváč, ale viditelně se smířil se svým životem.

Taky jsem se připravil pro případ nenadálé návštěvy. Pohodlnou kazajku jsem vyměnil za drátěnou košili, přichystal si meč a do holínky zasunul oblíbenou dýku. Seděl jsem v křesle s opakovací kuší na kolenou. Měl jsem docela štěstí, že jsem ji provezl do města rozloženou v sedlových brašnách, protože neznám strážného, který by ji měl rád. V dobách, kdy si ji mohl pořídit kdejaký grázl, nebyla nouze o preventivní zabití jejího majitele. Kromě loveckých luků byly ostatní střelné zbraně zakázány a nelicencovaný obchod byl dokonce hrdelním zločinem. Teď jsem za ni ale byl vděčný. Opakovací kuše v rukou elegantního S'ana (mě) může změnit poměr sil.

Najednou začali psi na zahradě zběsile štěkat.

„Už je to tady,“ zašeptal Velen, zhasil jedinou hořící svíci a bezděky si zkontroloval pouzdra s vrhacími čepelemi. Cha, majordomus...

Vrhli jsme se k oknům a zírali do večerního šera.

Štěkot psů přešel v tlumené vytí a pak utichl úplně.

„Kurva,“ zaklel Křemoš. „Za ty prachy toho moc nevydrželi.“ Podíval se na Velena, který mu pohled oplatil úšklebkem. „Tak teď zjistíme, jak funguje to, co jsem proučtoval jako reklamní předměty...“

Z temnoty obestírající mřížový plotu a okrasné keře se vylouppla dvacítká stínů. Náš neznámý protivník se už asi dozvěděl, jak dopadli ti, co poslal za Osikou. Jen blbec udělá stejnou chybu dvakrát. Tenhle mezi ně nepatřil a tak poslal víc mužů.

Přitiskl jsem tvář k chladivému dřevu pažby samostřílu. V mířidlech jsem zachytil běžící postavu. Zklidnil jsem dech a počkal, až budu mít jistý zásah.

„Šetři šípy,“ zašeptal Křemoš, „a sleduj.“

Muži se roztáhli do rojnice a přískoky se blížili k domu. Najednou jeden z nich zmizel v záplavě jasného světla a ticho večera přerušila hlasitá exploze. Vzduchem letící torzo opsalo oblouk a zůstalo viset na špici plotu. Dalšího muže letící střepiny téměř přesekly v pase.

Soumrak začaly narušovat záblesky, jako kdyby se blížila bouřka. Tyhle ale doprovázel křik na kusy trhaných útočníků a efektní artistická čísla jejich těl.

Křemoš každé letící tělo doprovázel nadšenými výkřiky. Kdybych ho nechal, možná by jejich výkony i bodoval.

Když zbytek útočníků překonal zónu smrti, činilo skóre: Křemoš sedm, útočníci nula. Mohlo to tak zůstat, mně by to nevadilo. Jim bohužel ano.

Střílet jsem začal, sotva dozněly exploze. Než doběhli do bezpečí, sejmul jsem tři. Jeden se ještě chvíli plazil po dokonale sestřiženém trávníku, ale daleko se už nedostal.

Vstupní dveře dlouho neodolávaly. Pod mohutným úderem vyletěly ze závěsů a s rachotem dopadly na mozaikovou dlažbu. Několik barevných kamínků se rozletělo po místnosti. Vysypal jsem do prostoru dveří celý zbytek zásobníku, div že jsem neutrlh nabíjecí páku, a odhodil kuši stranou. Na přebíjení nového zásobníku nebyl čas.

Ksaku! Nasypal jsem to do jednoho jediného útočníka a to ještě mrtvého, kterého ti chytráci nesli před sebou. Zmátli mě, parchanti! Vytasil jsem meč a vrhl se do boje. Nebyl to boj muže proti muži, ale spíš S'ana proti hodně moc mužům. V úzkém prostoru jsem měl problém se mečem pořádně rozmáchnout, a tak jsem spíš bodal před sebe. Tam, kde jsem v temnotě zahlédl problesknout bělma očí.

Ucítil jsem, jak mi kolem uší hvízdly Velenovy vrhací čepele a někdo přede mnou hlasitě zachrčel.

Musel jsem ustoupit do hloubi haly. Po pravici mi stanul Velen, jehož dva tesáky kolem něj vytvářely neproniknutelnou clonu oceli.

Křemoše jsem neviděl. Najednou ale jednoho útočníka uchopila tajemná síla a vrhla ho pozpátku proti zdi. S hlasitých křupnutím k ní přilnul a zůstal na ní viset. Opeřený tlustý konec šipky, který mu trčel z hrudi, vysvětlil původ té síly i Křemošův osud. Byl za mnou a nabíjel další šipku do svého výkonného samostřílku.

„To zvládneme,“ zakřičel Velen, když vytrhával z břicha svého protivníka zakrvácenou čepel tesáku, ale já jeho optimismus nesdílel. Koutkem oka jsem zahlédl další postavy míhající se za oknem. Přicházely posily. Ten pan tajemný už nechtěl opravdu nic riskovat.

Do místnosti vpadla další skupina. Byla to sehraná parta, každý věděl, co má dělat. Čtveřice obklíčila Velena, zbytek šel po mě. Jednoho sice Křemoš zase naučil létat, ale se zbytkem jsem se musel vypořádat sám. Šlo mi to dobře, dokud jedna zvlášť dobře mířená rána nepřipravila Velena o podstatný kus hlavy. Nikdy nezapomenu jeho překvapený pohled, se kterým se hroutil k zemi.

„Zatraceně, to ne!“ zaječel Křemoš a vrhl se s jataganem nad hlavou k padlému zaměstnanci. Nevím, co ho to napadlo, zvlášť poté, co jsem jej viděl stát nad zakrváceným tělem a bezcílně máchat kolem sebe zakřivenou šavlí. Netrefil se ani jednou. Zato oni se do něj trefili několikrát. Krví zalitý gildovní komisař se svalil vedle bezduchého Velena, který pro něj evidentně přerostl škatulku běžného zaměstnance.

Zůstal jsem sám. Sám s tuctem maníků. Během tří minut jsem přišel o dýku a pak i o meč, který uvázl jednomu z nich mezi žebry. Na oplátku jsem dostal ránu do boku. Pálila jako čert a raději jsem se na ni moc nedíval. Podle toho vlhkého tepla, co se z ní šířilo, musela dost krvácet. Pak jsem dostal jílcem šavle ránu do hlavy, až se mi před očima zajiskřilo. Přestalo mě to bavit.

A tak jsem to udělal. Ano, bohužel. Zase. Vím, že se to nesmí, že jsem civilizovaný S'an, ale já musel. Asi nejsem dost civilizovaný. Po věky to ale byla naše přirozenost, nyní pouhé století potlačovaná. Nechci se tady obhajovat, ale je pravdou, že když vám hvízdají meče kolem uší, vidíte svět z úplně jiné perspektivy.

Prvního lepšího chláпка, který mi přišel pod ruku, jsem sevřel ve velmi vřelém objetí a točil jsem se s ním, křičícím po místnosti tak, aby za mě schytával rány od svých soubojovníků. Najednou jsem jej

vnímal jinak, už nebyl živou bytostí, jen hromadou svalů a kostí. Změnil se ve změť drah, ve kterých cirkulovala jeho životní síla, jeho energie. Pronikl jsem jeho chabou obranou, ponořil se do té pulzující zářivé energie a přivlastnil si ji. V jediném okamžiku došlo k propojení. Jako nenasytná houba jsem pil, sál a vstřebával a nic nedbal jeho zoufalého křiku, který se stejně s každým okamžikem stával tišším a tišším, až ustal docela. Jeho tělo se měnilo ve víru všech budoucích let, kterých se už nedožije a o které jsem jej okradl. Když jsem ho přestal objímat, k zemi klesla téměř dokonale mumifikovaná parodie člověka s křídově bílou, zkrabatělou pokožkou.

Jeho kamarádi ode mě odskočili jako uštknutí a v očích se jim zrcadlil čirý, neředitelný strach. Vzal jsem si zpátky meč. Najednou mi nedělalo problém jej vyprostit, šel ke mně i s kusem žebra.

~ ~ ~

Svět kolem mě najednou zamrzl. Bylo to, jako by se všichni pohybovali v medu. Viděl jsem každý jejich pohyb, každý detail, jak se kolem mě žalostně pomalu přeskupují. Přesně jsem věděl kdo, kdy a jak zaútočí. Až mi jich bylo líto.

Ale jenom chvilku. Chvilíčku. Krátkou...

Když jsem se pohnul, v jejich tvářích se objevil strach. Musel jsem se jim změnit ve šmouhu, v přízrak.

Vpadl jsem mezi ně.

Neměli čas zareagovat. Já ho měl na rozdávání.

Když se čas vrátil do starých kolejí, byl jsem uprostřed místnosti, kterou bude jednodušší zbourat než vymalovat. Byl jsem jediný, kdo ještě stál. Někteří by ani neměli na čem. Otřel jsem čepel meče o něčí kabátec, ale tak nějak jsem měl neodbytný pocit, že jsem ji tím ještě více zasvinil.

Cítil jsem, jak mě pomalu obcházejí mrákoty. Schopnost čerpat energii a podávat nadlidské výkony má i svoje stinné stránky. Jednou z nich byla možnost upadnout do bezvědomí z přílišného vyčerpání. Zejména na bojišti, kde vás obklopují nepřátelé, je to dost nemilá vlastnost. Druhou jsou červené oči. Velmi výrazně červené oči. Ne jako po chlastu, myslím jen duhovky. Pro inkvizici je to stejné, jako

si nasadit cedulku s nápisem: „*Vysávám lidi a hledám volnou hranici.*“

Najednou jsem uslyšel zasténání. Překvapeně jsem se dopotácel k třesoucímu se tělu. Byl to Křemoš. Hleděl na mě vytřeštěnýma očima a po bradě mu tekla krev. Rozkašlal se. Krve znatelně přibýlo. Byl těžce zraněný. Velmi těžce a potřeboval urychleně felčara, nebo raději rovnou mága.

Opatrně jsem ho vzal do náruče a vypotácel jsem se s ním ven. Chvilí mi trvalo, než jsem dokázal odemknout bránu, ale povedlo se.

Když jsem zvonil u domu Severýna Pěnkavy, uvědomil jsem si, že ho opravdu nebylo těžké najít. Zvládl jsem to i na pokraji sil. Zrovna začalo z domu vybíhat vyděšené služebnictvo, když svět kolem mě zčernal a já se svezl k zemi.

~ ~ ~

Probral jsem se na kanapi. Pomalu jsem se posadil. V ráně na boku to zaškubalo. Podíval jsem se na ni, byla čerstvě ošetřená. Někdo ji šikovně zašil a překryl kusem plátna. Horší zpráva byla, že jsem nemohl najít svoji drátěnou košili a vlastně ani jelenicovou kazajku, co pod ní nosím.

Ležel jsem v malém hostinském pokoji. Byl sice hezky zařízený, ale bylo poznat, že není trvale obýván. Zběžně jsem přelétl jeho vybavení, včetně laciných napodobenin velmi drahých originálů, a pokusil se vstát.

Napoprvé se mi to nepovedlo. Byl jsem slabý jako moucha. Vlastně i ona by mi dala nakládačku. Znovu se mi zatmělo před očima, ale opřel jsem se zády o zeď a vydýchal to.

Po chvíli se to zlepšilo. Zvuky však přivolaly mladičkou pokojskou. Očima rozšířenýma údivem (nikdy neviděla S'ana ve spodním prádle) sledovala, jak se odpíchávám ode zdi. Pak mi přispěchala pomoc. Nabídla mi ruku a šetrně mě odvedla zpět k posteli.

„Měl byste ležet, pane,“ okomentovala moje pokusy.

Zavrtěl jsem hlavou. „Ne, doneste mi prosím mé oblečení a zpravte o mém probuzení pána.“

Dívka plaše přikývla a odběhla pryč. Za pár minut jsem je měl, opravené a vyčištěné.

Pak jsem ji požádal o velkou sklenici teplého mléka s medem. To už se tvářila hodně zmateně, protože podobné pití k dospělému chlapovi prostě nepasuje. Když jsem to do sebe vpravil, okamžitě se mi ulevilo. Tohle je můj zaručený životabudič. Už to mám vyzkoušené.

Zrovna jsem dopíjel, když se dveře do pokoje znovu otevřely. Tentokrát v nich stál Severýn Pěnkava. Přejel mě pohledem. „Koukám, že už ses zvetil.“

„Omlouvám se za ten vpád, ale neměl jsem koho jiného otravovat.“

Mávl rukou. „Nech to plavat. Sice jsem si tu naši pařbu plánoval jinak, ale nic se nestalo. To doženeme jindy. Můžeš mi ale říct, o co tu běží?“

„Šli po Křemošovi, je to velmi důležitý svědek a potřebovali ho odstranit,“ řekl jsem mu popravdě. „Zřejmě jsem tě tím taky ohrozil,“ dodal jsem ještě.

Jeho tvář přelétl mírný úšklebek. „Neohrozil jsi mě o nic víc, než ty moje kšefty. Najal jsem prostě jen pár goril navíc a časem zvednu plot o metr. Nemůžu mít na světě jen samé kamarády, ne?“

Severýn se nezměnil. Přijal jsem jeho ruku a opětoval přátelský stisk. Nic dalšího nebylo třeba vysvětlovat.

~ ~ ~

Křemoš na tom byl opravdu špatně. Byl bledý a jeho dech jsem nedokázal zaslechnout ani já. Ležel na lůžku omotán kilometry obvazů, zpod kterých stále prosakovala krev. Felčar řekl, že to souvisí s poruchou srážlivosti, kterou Křemoš trpí.

„Má zlá vnitřní poranění a ztratil příliš mnoho krve, pane,“ řekl felčar Severýnovi, kterého automaticky považoval za toho, kdo mu proplatí fakturu. „Je mi to zatěžko říci, ale nemá žádnou naději. Nit jeho života už dobíhá svého konce a jeho přádeno je již skoro prázdné. Nedožije se rána. Snad je dobře, že zemře ve spánku, alespoň bude ušetřen všeho utrpení.“

„Je při vědomí?“ zeptal jsem se ho.

Věnoval mi jeden krátký pohled. Pak usoudil, že patřím k Severýnovi, a odvětil: „Ne, pane. Upadl do komatu krátce poté, co jste jej sem přinesl. Domnívám se, že z něj už neprocitne. Při takovýchto poraněních to nebývá obvyklé.“

„Ksaku,“ ulevil jsem si. „Je to můj jediný svědek. Zatraceně, proč všichni, co se mnou přijdou do styku, musí umřít?“

Lékař mírně pobledl. „Opravdu všichni?“

Severýn jej poplácal po zádech. „Uklidněte se vážený magistře. Vám zhora nic nehrozí, vždyť jsme vám nesvěřili žádné tajemství. Zdá se mi ale, že v tomto domě již vaší pomoci nebude zapotřebí. Vyhledejte mého šafáře, který vám vyplatí smlouvenou odměnu. Spoléhám na vaši diskrétnost. Absolutní.“

Lékař rychle přikývl. „Budu mlčet jako hrob,“ dodal ještě, ale pak si uvědomil dvojsečnost svého úsloví a opět trochu pobledl.

Severýn jej ještě trochu podusil, když přikývl a dodal: „Ano ano, jako hrob...“

~ ~ ~

Posadil jsem se ke Křemošově lůžku a vzal ho za ruku. Cítil jsem jak je chladná, jak z něj pomalu odchází všecken život.

Pohlédl jsem na Severýna. „Děkuji, že ses o něj postaral.“

Mávl jen rukou. „O to se nestarej. Pro mě bys to udělal taky, tak co. Škoda, že se z toho nevyliže. Nastěhoval se teprve nedávno, ale jeho seznamovací večírek se sousedy byl dokonalý. Už dlouho jsem tak nezvracel.“ Pod návalem vzpomínek se uchechl. „Ráno jsem se probudil v posteli s pěti tanečnicemi, z nichž jsem pak ani jednu nemusel vyplatit. Vše bylo na jeho účet. Byl to frajer.“

„Musím za ním,“ řekl jsem mu. „Příliš mnoho si chce odnést do hrobu...“

Ani jej to moc nepřekvapilo. „Zase ta tvoje s'anská kouzla, co? Mám jít pryč, nebo mám zůstat?“

„Zůstaň, prosím tě. Spojím se s jeho vědomím a pokud v době propojení umře, může mě vzít s sebou. Kontroluj mu puls a kdyby se začal ztrácet, okamžitě nás odděl, jasné?“

„Absolutně.“

~ ~ ~

Proniknout do Křemošova těla nebyl zase takový problém. Byl v bezvědomí a tak oslabený, že jsem z jeho strany nezaznamenal žádnou snahu o mé vypuzení. Došlo ke splynutí. Ucítil jsem bolest, která dřímala v hrozivých ranách a čekala na procitnutí. Pochopil jsem, že bezvědomí je jeho požehnáním, protože by ho zabila už sama bolest.

Rány vypadaly jako černorudé skvrny na jinak zářivě zlatém těle tvořeném spleť energetických drah. Plochy zmaru, kterými z něj unikala životní síla, pomalu a neúprosně narůstaly. Časem z něj energie unikne úplně a to bude konec.

Pokusil jsem se chatrnými záplatami celý proces alespoň trochu zpomalit. Obelstít tu mrchu, která už stála u hlavy jeho lůžka s napřaženou kosou. Možná, že se už neprobudí a zemře ve spánku, ale pro případ, že by se tak nestalo, odklonil jsem mu dráhy bolesti a zablokoval jim cestu do mozku. Po náhle prázdné cestě jsem se tam pak vydal sám. Byl jsem host, chtěl jsem si promluvit s tou částí Křemoše Kolóna, která z něj Křemoše Kolóna dělala.

Najednou mě ovládl nepříjemný pocit úplného odhmotnění. Ztratil jsem poslední vazby na vlastní fyzickou existenci a stal se Křemošovým hostem se vším všudy. Byl jsem hostem umírajícího a kdybych měl záda, přeběhl by mi po nich z toho vědomí mráz.

Ocitl jsem se v kanceláři. Stejně, v jaké Křemoš sedával v budově Gildy. Okolí se ale ztrácelo v převalujících se chuchvalcích mlhy. Za psacím stolem seděl on, stejný jako jeho fyzické tělo. To znamenalo, že se sám viděl takovým, jakým byl ve skutečnosti.

Seděl strnule a hromadě pergamenů ležící před ním nevěnoval žádnou pozornost. Pak si uvědomil moji přítomnost a pohlédl na mě.

„Jsem mrtvý?“ zeptal se mě vyrovnaným hlasem.

„Jsi v komatu,“ rozhodl jsem se mu říci pravdu, „a šance na probuzení jsou malé.“

Křemoš si hlasitě oddechl. „Díky za upřímnost. Už jsem si myslel, že tohle bude můj posmrtný život.“ Rukou opsal oblouk po kanceláři. „Nic proti, ale byla by to docela nuda. Zase tak moc jsem nehřešil, abych musel pracovat i po smrti.“

Najednou jsem nevěděl, co mu na to říct.

Pochopil to a mávl rukou. „To nic, jednou to přijít muselo. Stejně by to už bez Veleny nebylo ono. Určitě to chápeš.“

Přikývl jsem. Bylo mi to jasné od prvního pohledu.

„Chtěl jsem ti poděkovat, že jsi mě odtáhl k tomu chlapíkovi z burzy. Cítil jsem, že se mi snažil pomoci. I jemu poděkuj, já už to asi sám nestihnů.“ Pak se na okamžik zamyslel. „Vlastně jsem se tě chtěl zeptat, co tady děláš?“

„Potřebuju vědět všechno o tom kontraktu.“

„Máme dost času?“ zareagoval otázkou.

To bylo složité. „Nevím,“ řekl jsem mu popravdě. „Můžu zkusit spojení, prolnutí vědomí. To bych měl možnost v okamžiku absorbovat tvé vědomí a ty mé. Je to, jako bys dal proti světlu dvě stránky dvou knih. Není to moc ke čtení, ale když v tom najdeš systém, může to fungovat.“

Pokrčil rameny. „Co by ne, ale upozorňuju tě, že jsem v životě udělal pár věcí, na které nejsem zrovna pyšný.“

„Já taky,“ přiznal jsem se mu.

„No jo,“ povzdechl si Křemoš, „žádný kluk od čtrnácti nemá čistý svědomí...“ Krátce se zaculil a pak zase zvažněl. „Než ti to ale dovolím, musíš mi něco slíbit.“

„Co?“

„Víš,“ začal Křemoš pomalu, „nebudu mít žádné dědice a můj majetek nechci jen tak nechat těm škrabákům z Malesty. Barák, ten ať si klidně vezmou, ale nechci jim nechat i ty prachy, co jsem si ulil z toho kšeftu. Vezmi si je...“

„To nejde,“ namítl jsem.

„Necháš mě domluvit? Vezmi si je a rozumně je utrat'. Jsou to špinavý a krvavý prachy, nic bych nedal za to, že nosí smůlu.“

„Dobře, nenechám si z nich ani groš.“

„No to by bylo fajn,“ odvětil Křemoš a začal se chechtat. „V mém kabátci je ve vložce zašitá bankocetle vystavená trpaslíkama.“

Přikývl jsem.

„Dobrá, tak se dejme do toho,“ zavelel Křemoš a statečně mi vyšel vstříc.

Naše dvě entity se proluly a na okamžik splynuly v jednu bytost, v jedno vědomí. V jediný krátký okamžik jsem se stal Křemošem

Kolónem a on zase mnou. Byl jsem zasypáván celým jeho životem, každou vzpomínkou – i tou, která byla po léta zasuta hluboko v jeho podvědomí. Myslel jsem, že se mi rozskočí hlava, že takové množství cizího života nejsem schopen nikdy pojmout, začal jsem křičet a k mému hlasu se přidal i Křemoš.

Najednou se s námi začal točit celý svět a jako když vytáhnete zátku z díže, začala kolem nás kancelář i s mlhou v šíleném víru rotovat a mizet v tmavém otvoru, který se zničehonic objevil v podlaze. Ve spojení jsme si oba současně uvědomili, že přichází konec, že míra Křemošova pozemského bytí byla završena a on nyní odchází do jiné úrovně. Bylo to špatné načasování, já tady neměl být. Všechno se zvrtilo. Teď nešlo o život jen jemu, ale i mně. A Křemoš si to uvědomil taky. Začal křičet a vzpíral se narůstajícímu tlaku, který nás začal stahovat k lačné trhlině do jiné dimenze.

„Pust’ se! Ne! Ne!“ řval Křemoš jako smyslů zbavený. „Já nechci! Nechte ho, nechte nás...“

Taky jsem se chtěl vymanit, osvobodit a vrátit se do svého těla, které bych jinak nechal v podobě slintajícího idiota na zemi na dalších padesát let. „Severýne! Odpoj nás!“ řval jsem ze všech sil, jako by mi to mohlo pomoci a ve stále se zvyšujících otáčkách rádícího víru jsem se snažil zrušit spojení s Křemošovým vědomím.

Najednou jsem ucítil neuvěřitelný tlak, který mě odmrští od Křemoše a odtáhl mě pryč. Ubohý Křemoš se dostal v ten moment nad zející trhlinu a s křikem v ní zmizel. Nevím, ale dodnes si říkám, že jsem tehdy velmi zřetelně slyšel slovo ‚sbohem‘. Jako blesk jsem prolétl tmavnoucími drahami bez špetky energie a vylétl z Křemošova těla ven. Naše těla byla ještě spojena několika nepatrnými energetickými vlákny, nyní již křehkými, jako ze skla. Trhly se při sebemenším dotyku. Báł jsem se, že po nečekané záchraně ze spárů smrti se teď ironií osudu stanu vědomím pozbaveným těla, že zůstanu tady venku, jako zbloudilá duše.

Zariskoval jsem ale a hnán nutností jsem na ně vstoupil a po jejich zbytcích sklouzl do svého těla, jehož váhu jsem okamžitě ucítil. Za mnou se vlákna s konečnou platností roztříštila. Spojení s Křemošem zaniklo.

Vyhekl jsem námahou. Nikdy bych netušil, jaká fuška je nosit sám sebe.

Pomalu jsem otevřel oči a uviděl Severýna, který mě ještě pořád držel za ruku. „Už je to dobrý,“ zašeptal jsem. „Jsem zpátky, díky. Teď si jen musím něco trošku utřídit v hlavě,“ dodal jsem ještě a upadl do bezvědomí, v němž jsem vedl dlouhý boj se vzpomínkami Křemoše Kolóna, kterým jsem, k jejich nelibosti, vyčlenil malý nepoužívaný koutek mého mozku.

~ ~ ~

Ráno jsem se probudil s vědomím, že jsem zase sám sebou a že jsem měl víc štěstí než rozumu. To pokračovalo ještě nějakou dobu, protože jsem s hrůzou v očích stihl zastavit odjíždějící funebráky a z Křemošova kabátce vytáhnout do malého čtverečku poskládanou bankocetli.

Dva mírně nalití zřízenci si mě chvíli nedůvěřivě prohlíželi, ale já jim nehodlal nic vysvětlovat. Když po chvíli zase zatloukli rakev, vrátil jsem se do domu, kde už na mě čekal Severýn Pěnkava.

Podal jsem mu bankocetli a zeptal se ho na nějakou zajímavou investici.

Když se přestal dusit obloženým chlebem, který právě snídal, navrhl mi koupit úrodu korsunského obilí na příští dva roky i s dopravou na místo určení. Považoval jsem to za lepší alternativu než s sebou tahat bankocetli na držitele v hodnotě více než milionu, kterou by trpaslíci bez řečí vyplatili každému kapsáři.

Severýn se spojil s burzovním výborem a zaregistroval můj požadavek. Byl pracovní den a on kvůli mně zůstal doma, takže jsem byl rád, že nepřišel o kšefty. On byl taky rád a když mi předával doklad na zboží, znějící na mé jméno, měl už moc hezkou opičku. Jen tak mimochodem mi pak předal malou roličku pergamenu převázanou zelenou stuhou.

„Co to je?“

Ušklíbl se. „Dovolil jsem si ti prodloužit povolení k pobytu. Nebo bys raději vyráběl sirky?“

Díky jeho prozíravosti jsem při odjezdu z města neměl žádné problémy. Prohlížel mě stejný strážný. Bez mrknutí oka ignoroval

zpod košile vyčuhující kus obvazu a vystavil mi krasopisné potvrzení na zakoupené obilí. Ještě dlouho poté, co jsem minul jeho stanoviště, stál u cesty a hluboce se mi ukláněl.

~ ~ ~

Spokojeně jsem si cestoval, dokud mě ze silnice divže nesmetl kurýr bez milosti štvoucí zpěněného koně, kterého bil čepelí šavle a křičel na všechny míjené lidi: „Válka! Válka! Král přijal výzvu elfů. Do zbraně!“

Polila mě čirá hrůza. Začalo to. Začala ta nejčernější noční můra, konflikt, ve kterém nyní zmizí jak ti najatí půlelfové, tak i do hry stále ještě nezapojená legie financovaná konsorciem.

Musel jsem okamžitě zpátky. Král svolává zemskou hotovost a S'anové nezůstanou doma. Formálně jsme členy jeho gardy, budeme jej tedy následovat do pole.

~ ~ ~

Silnice byly plné narychlo sebraných houfů. Každá vesnice vyslala alespoň pár chlapů. Byli to chatrně vyzbrojení a ještě hůře vystrojení vojáci bez jakéhokoliv zdání disciplíny. Ve vojsku z nich dříve sloužil sotva každý stý. Daleko od nepřítele se mezi nimi rozmáhaly půtky a pití. Rabování bylo na denním pořádku, stejně jako žhářství.

Takové pomocníky nám byl čert dlužen. Poté, co jsem musel zchladit hlavy několika výtečníkům, kteří se mě rozhodli zlynčovat, jsem sjel z hlavní silnice a cestoval raději horšími stezkami, kde bylo blbuprázdno.

Večer jsem se uvelebil pod mohutným dubem a zachumlaný do příkrývky aktivoval přenosné zrcadlo. Skleněná plocha byla zahlcena výzvami k boji a zprávami z probíhající vojenské kampaně. Moc dobře jsme na tom nebyli. První bitvu jsme prohráli a utrpěli přitom těžké ztráty. Ještě jsme se z té porážky nevzpamatovali a už ze Starolesa vyjela celá velká elfí armáda. Rozprášila několik královských praporů, co se jí náhodou připletly do cesty a hotovila se k velké bitvě s králem. Jeho armáda ovšem zatím existovala spíš na papíru než ve skutečnosti, a tak byl nucen manévrovat a vyhýbat se jakémukoliv přímému střetu.

Svět zase jednou fungoval přesně podle mých nejhorších představ. Nikoho jsem nesehnal. Všichni známí už odtáhli s králem a jejich zrcadla byla černá jako zatracené duše. Zřejmě jsem byl jediný S'an, který ještě nenarukoval. Na jednu stranu mi to dávalo pocit jisté výjimečnosti, na druhou stranu mě ale může kdejaký poručík s ještě neoschlým dekretem pověsit pro dezerci. Tahle možnost mi už tak zajímavá nepřipadala. Jakmile se vojenská mašinerie definitivně uvede do pohybu, spočítají se chybějící ovečky a týloví škrabáci začnou jako o překot chrlit zatykače. Jakmile je nějaký mág doplní o zdařilou podobiznu, lovci odměn vyrazí do práce. U mě to bude ještě jednodušší. Zaměstnávat mága je jen plýtvání penězi. Úplně postačí dovětek, že jsem jediný S'an bez uniformy, kterého můžou potkat. Počítám, že se najde dost horlivců, kteří v mém případě rádi z obligátní formulky „*živého nebo mrtvého*“ přeskočí tu první variantu.

Zamyslel jsem se. Mám tak dva dny, víc ne. Pak se proměním ve štvanou zvěř.

Seděl jsem pod stromem, s blikajícím zrcadlem na kolenou a sledoval pohybující se souhvězdí. Pohled na noční oblohu mě vždycky uklidňoval a to jsem teď potřeboval ze všeho nejvíce. Dopřál jsem si ho pořádně, protože mě ze zadumání vytrhl až nadcházející východ slunce. Zrcadlo jako na povel několikrát poplašeně vypísklo a pak se se zablikáním proměnilo v neživý kus skla. Došlo mi kouzlo a jen bohové ví, kdy mi ho nějaký mág zase obnoví.

Nepoužitelný přístroj jsem vrátil do sedlové brašny a začal sedlat koně. Několikrát se po mě ohnal a snažil se mě kousnout, ale když jsem mu na tlamu nasadil pytel s ovsem, zjhl a začal snídat. Měl víc štěstí než já. Já si raději nechal zajít chuť. Měl jsem před sebou několik hodin cesty a věděl jsem, že čím dřív je zdolám, tím lépe. Plánoval jsem lehký oběd v Kněžegradu. Pokud se ho samozřejmě dožiju...

~ ~ ~

Kněžegrad byl jako po vymření. I když bylo krátce po poledni, ulice zely prázdnotou a na náměstích nestál ani jediný krámek. Žebráků

taky ubylo, většina vyrazila s trénem s nadějí v oloupení nějaké té mrtvoly a ti méně šťastní se stali součástí hrdé královské pěchoty. Minul jsem sedmou putyku se dveřmi zatlučenými prkny. Verbíři tu museli řádit jako morová rána.

Z těch jsem měl najednou větší strach než ze žandárů a městských stráží. Nepřítomnost krále a většiny hodnostářů měla totiž katastrofální vliv na jejich kázeň. Většina byla navíc zpita do bezvědomí z radosti, že zůstali doma. Bylo to příjemné, zachumlat se do pláště a kapuci si stáhnout hlouběji do tváře. Pokud jsem s nimi nenavázal vizuální kontakt, nevšimli si mě. Byl jsem pro ně jenom vzduch. Potkat verbíře a jejich pohůnky, dopadl bych asi jinak. Ti by se samozřejmě o osamělého pocestného zajímali okamžitě a moc rádi.

Bez problémů jsem minul první i druhou bránu a vstoupil do vnitřního města. Se značně nepříjemným pocitem v útrokách jsem se vydal k poslední překážce – hlavní městské bráně, chráněné padacím mostem a cimbuřím s katapulty.

U vchodu do strážnice stála dlouhá dřevěná deska s nedbale připíchnutými zatykači. Když jsem odjížděl, visely tu s bídou tři. Nyní se jich urodilo. Z těch nových jsem poznal jen jedinou tvář. Bohužel byla moje. Odměna pod až příliš zdařilou podobiznou by průměrné rodině pokryla životní potřeby na několik let. Někdo si dal práci a úředního šimla popostrčil pořádným kopancem. Lhůta vypršela dříve, než začala běžet. Stal se ze mě dezertér.

~ ~ ~

Sevren Potěh plynulým pohybem vnořil džbáněk do džberu s vodou a zase jej vytáhl. Byl tak rychlý, že na jeho dně zůstávala netknuta na palec tlustá vrstva zvětralého piva, které se měl dle úředních vyhlášek právě takto zbavovat. On měl ale na podobné hlouposti jiný názor a na ten si vzpomněl vždy, když pohlédl na honosný dvoupatrový dům, který by si bez šízení piva a křtění pálenky nikdy nemohl dovolit. Proč vylévat nedopité pivo, když je může někdo jiný dopít, říkával si pokaždé, když sléval zbytky z jednotlivých džbánek do jednoho a ten odnášel vítěznému zákazníkovi.

Přiblížila se doba oběda, doba, kdy jeho podnik praskal ve švech, zaplněný do posledního místa městskými úředníky, kteří měli zájem o jeho lacinou a výživnou nabídku. Místo toho mu už ale dva dny kysly v kameninové díži fazole s masem, které sehnal od souseda řezníka s nezvyklou slevou a jeho podnik zel prázdnotou. Kromě několika stálých štamgastů nikdo další nedorazil. Ti ale byli na tekuté dietě a o jídlo neobsahující alkohol nejevili zájem.

„Zkurvená válka,“ zaklel a hned se vyjeknutím rozhlédl po osazenstvu lokálu. Úlevně si oddechl, zřejmě jej nikdo neslyšel. V těchto těžkých časech je lepší dávat si pozor. Královských špiclů bylo nyní ve městě víc než filcek v klíně přístavní běhny. Kolik lidí si pustilo pusy na špacír a pak zmizelo? Za posledních pár dnů desítky, možná stovky a všichni skončili stejně – měli tu čest podpořit krále v jeho válečném úsilí. Ne, pomyslel si, tohle by byl zatraceně smolný konec kariéry.

Kdyby přece jen byl mezi hosty nějaký špicl, měl ještě Trateže a Kráka, kteří seděli na konci lokálu a předstírali popíjení piva. Jejich mosaznými hroty pobité palice, které schovávali pod stolem, už vymlátily hlouposti z hlavy pěkné řádce bláznů a u většiny z nich to bylo i s mozkiem.

Dneska tu chcipl pes, pomyslel si nakonec a aby si trochu zchladil žáhu, dolil do soudku s pálenkou sklenici vody. Pomohlo mu to, ale jen na chvíli. Za pár okamžiků se už zase s vrčením motal po kuchyni a třískal vším nádobím, které mu přišlo pod ruku.

Najednou se dveře do lokálu se zaskřípěním otevřely. Mohl to být host, ale klidně taky lupič nebo městský biřic. Ve většině případů mezi nimi nebyl valný rozdíl. Vzhlédl od rozdělané práce. Příchozí byl sám a v ruce nesl jen sedlové brašny. To nebude lupič, pomyslel si a zaregistroval, že jeho gorily došly k témuž závěru a zase předstíraly popíjení. Jeho obnošený a záplatovaný plášť byl tak obyčejný, že by jej žádný městský biřic na sebe nikdy nevzal.

Takže to bude host, pomyslel si Sevren spokojeně a ledabyle odehnal párek kroužících much od hrnce s fazolemi. Možná udám aspoň jednu porci, řekl si ještě a odcvrkl z talíře moučného červa, který neopatrně vyklouzl z okoralého bochníku chleba.

Sedl jsem si ke stolu a rozepjal si sponu pláště. Kapuci jsem měl ještě na hlavě, když se ke mně natočil pan hostinský a se servilním úsměvem se mi snažil vnutit talíř s něčím, co vypadalo ještě unaveněji než já.

„Ještě pančuješ chlast, Sevrene?“ zeptal jsem se ho dost hlasitě na to, aby okolní hosté nedůvěřivě pohlédli na své džbánky.

Vypískl a odskočil ode mě, jako bych ho uštkl.

Dva ramenatí pořizci, zabírající stůl u dveří, se okamžitě začali hrabat na nohy a s nepříjemně vyhlížejícími kyji se mi vydali vysvětlit stanovisko jejich chlebodárců. Ten už ale stál na druhém konci lokálu a třásl se jako osika. Bylo na něm vidět, že má naše poslední setkání dosud v živé paměti. Já na ně konečně taky nezapomněl, jinak bych sem nepřišel. Sevren mi byl víc než hluboce zavázaný a já si přišel ten dloužek vybrat.

Když mi u ucha hvízdla ostnatá hlavice kyje, pomyslel jsem si, že si Sevren dává nějak na čas. Další dva údery jsem blokoval čepelí meče a jedním vertikálním máchnutím si udělal kolem sebe větší prostor. Těch pár hostů, co tu bylo, bez placení opustilo lokál a vyběhlo na ulici.

Strhl jsem si z ramen plášť a hodil ho do tváře bližšímu svalovci, který se právě napřahoval k další ráně. Vyjekl překvapením a když si pokusil plášť strhnout z obličeje, sekl jsem ho přes stehno a poslal s klením k zemi.

Druhého jsem kopl do břicha a židlí umístěnou za ucho ho uspal. Když se se zaduněním svalil na podlahu, vyrazil jsem ke kňučícímu Sevrenovi, který s nepříčetným výrazem žmoulal v rukou cíp špinavé zástěry.

„Takhle si představuješ vděk až za hrob?“ zavrčel jsem na něj a opřel hrot meče o vrchol jeho sádelnatého břichu. „Rozpáru tě jak krmníka o hodech, zmetku!“

„Milost,“ zavřískl Sevren a bledý jako sama smrt se přede mnou složil na kolena. „Nepoznal jsem vás, pane,“ blekotal jako o závod.

„Vstávej, ty měchu sádla,“ řekl jsem mu a schoval meč do pochvy. „Mám pro tebe práci...“

~ ~ ~

Seděl jsem v malé místnosti uprostřed sklepení a na hlavu se mi ze spár mezi prkny sypal jemný prach. Muselo tam být hezky živo, spousta lidí chodila tam a zpátky a ani hrubá dubová prkna nebyla schopna ztlumit opilecký křik a zpěv desítek necvičených hrdel. Se železnou pravidelností se co hodinu nad mou hlavou strhla rvačka, končící další, ještě bujařejší pitkou na usmířenou. Chlapi odjížděli ráno do války a tak si chtěli užít, co to šlo. Podle smíchu těch několika poběhlic, co se podařilo Sevrenovi schrastit, to opravdu šlo.

Nejsem závistivý, ale po hodině naslouchání jsem si raději zacpal uši kusem hadru a pokusil se spát.

Když mě budil kulhající Tratěj, nahoře to ještě žilo. „Vstávej, S’ane,“ řekl mi a zatřásl se mnou. Počkal, až si vyndám z uší ucpávky a dodal: „Sevren vzkazuje, že všechno zařídil a až nahoře skončí ten mejdan, zajde sem a dohodnete se.“

Nemohl jsem spát déle než dvě hodinky, ale smích těch holek už pozbyl na jásavosti. Jestli tam v pěti nebo šesti obsluhují celou eskadronu, bude to pořádný přesčas. Za další hodinku už jim do smíchu nebude vůbec.

Pak ukázal na neumělými stehy vyspravenou nohavicí se stopami zaschlé krve. „Dobrá rána. Nedalo to žádnou práci sešít.“

„To je dobře,“ odvětil jsem. „Co jsme si, to jsme si?“ zeptal jsem se ho a napráhl pravici.

Překvapeně ji přijal.

„Jak je na tom ten druhý?“ zeptal jsem se jej.

„Křák?“ zahučel. „Dobrý, jen si stěžuje, že mu piští v uších. Asi dvě hodiny se nemohl postavit, furt padal jako ožralej a že prej se s ním točí svět.“

„To rozchodí,“ odbyl jsem těžký otřes mozku mávnutím ruky.

„Šak jo,“ dal mi Tratěj za pravdu, „jenom dyby nezgrcal celej lokál. Sevren z něho byl na prášky.“

Sáhl jsem do kapsy a dal mu pár denárů. „Tu máš bolestné,“ řekl jsem, „nech něco i Křákovi, ať si nemyslí, že jsem krkoun. A až bude všechno při starém, no, máte u mě každý jedno přimhouření oka.“

Tratějova tvář se roztáhla do ukázkového úsměvu. Pochopil jsem, že už ví, co by s tím šlo udělat. „A že bys mě ještě sek do druhý

nohy? Mám v pácu jednu banku a víš, vobě voči zamhouřený by mi docela bodly...”

„Na to zapomeň,“ odvětil jsem, ale to už křenící se kolohnát odpajdával ven zastavit další bitku, aby nesrovnala lokál se zemí.

Ani nevím, proč jsem se rozhodl Sevrenovi důvěřovat a nechal se jím zavřít do sklepa, odkud nebyl jiný východ. Možná to bylo proto, že jsem se ocitl v jedné z deseti kóji, ve kterých Sevren již léta poskytoval azyl lidem, co byli na štíru se zákonem. Tušil jsem to už pár let, ale nikdy se mi proti němu nepodařilo nic najít. Věděl jsem, že existuje skupina lidí, co vás dostanou bez problémů ven z města, nebo dokonce i z království, když máte dost peněz a není vám je líto utratit a dokonce jsem si i vytipoval, kdo by do té bandy mohl patřit, ale nikdy se mi to nepodařilo dokázat. Před rokem, když se z uzavřeného města beze stop vypařil gang Čtyřiceti loupežníků, mě to už přestalo bavit a nechal jsem u Sevrena udělat šťáru. Nakonec jsem byl rád, že jsem ho přistihl při pančování kořalky. Koho by napadlo, že pod jeho domem je spleťtý systém sklepních prostor mající několik pater, jehož vstup je zamaskován falešnou zdí tak důmyslně, že se ho nepodařilo najít ani trpaslíkům? Mě tedy určitě ne.

Ted' jsem v jeho útočišti seděl já sám a stálo mě to rovných tisíc denárů na týden. Sevren měl sice spoustu řečí, že si tím zničil živnost, že si bude muset najít něco jiného na přilepšenou a že se stejně od S'ana vděku nedočká, ale nakonec to vzdal a spokojil se jen s extra příplatkem za stravu a čisté povlečení. Tak jsem se ocitl ve vybrané společnosti jednoho penězokaza, dvou pasáků a jednoho sňatkového podvodníka. Znal jsem je všechny. Byli vyvěšení na městské bráně kousek od mojí vlastní podobizny. A viseli tam už dobrý měsíc. Co jsem se je nahledal...

Zrovna jsem přes stěnu poslouchal velmi poutavou přednášku o poměru olova ve falešných denárech, když se vrátil Tratej. Nebyl sám, přišel s ním i Sevren a jeden shrbený a vyschlý stařík s dlouhým a pěstěným voussem. V životě jsem ho neviděl. Když si přede mnou rozbalil svoje nádobíčko, pochopil jsem proč. Kdyby tomu bylo jinak, byl by zavřený na tisíc let a já, se šlechtickým titulem a malým panstvím, bych už nemusel v životě pracovat rukama.

Stařec přede mě s nezúčastněným výrazem ve tváři položil dokonalé padělký královského patentu a průvodního listu. Viděl jsem originály snad tisíckrát a můžu říct, že tak dokonalou práci, jakou odvedl tenhle děda, jsem ještě neviděl. Byl to mistr nad mistry. Géníus ve svém oboru.

Zběžně jsem je prolétl pohledem. Říkalo se v nich, že jsem z králova rozkazu vrácen z pole, abych vyřešil případ státní důležitosti a čtenáři se ukládalo přispět mi všemožně ku pomoci.

Svět se najednou stal mnohem barevnějším místem.

„Jak se jmenujete?“ nedalo mi nezeptat se.

Věnoval mi krátký, pobavený úsměv. „Mladíku. Když jsem za vámi přišel, nebyli jsme si představeni. To mělo svůj smysl a rád bych přitom zůstal. Stačí, když já znám vás, být to naopak, dost by to uškodilo mé živnosti, nemyslíte?“

Přikývl jsem. „Nedivte se mi, je to dokonalá práce.“

„Chápu,“ odvětil smířlivě, „dělám jen prvotřídní práci. Možná si myslíte, že ji vidíte poprvé v životě, ale věřte mi, mýlíte se.“

V krku se mi objevil malý knedlík. Ta představa se mi příliš nezamlouvala.

Muž se však nenechal dále přerušovat. Obě listiny ještě doplnil podle mého diktátu, pak na ně umístil králův podpis a otisk jeho pečetního prstenu.

„Hotovo,“ řekl mi a už už se začal balit, když mě něco napadlo.

„Mohl byste mi udělat ještě jednu listinu?“

Pokrčil rameny. „Podle toho jakou,“ odtušil, „některé zvládnou na počkání. Jinak do dvou tří dnů. O co to by šlo?“

Naklonil jsem se k němu a sdělil mu své požadavky šepem. Ne, že bych Sevrenovi nedůvěřoval, ale jsou věci, o kterých vědět nemusí.

Stařec se krátce zamyslel a pak řekl: „Žádný problém. To bych měl zvládnout na místě. Jenom bych potřeboval menší špalík dřeva, musím si z něčeho vystrouhat pečetítko...“

~ ~ ~

Poručík městských biřiců na mě vykulil oči a nervózně si odkašlal. Pro jistotu ještě jednou nahlédl do mnou předložených listin, ale bylo to tak.

„Myslel jsem, pane, že všichni S'anové odjeli do války. Tedy kromě vás, jak jsem byl informován.“ Prstem ukázal na zatykač s mojí podobiznou visící v jeho kanceláři. „Vy jste prý dezertér propadlý hrdlem.“

„Doufám poručíku, že vám nemusím vysvětlovat, jaké stupidity dokáže vyplodit úřední šiml, že?“

Poručík polkl a bez hlesu přikývl. Oči mu neklidně těkaly z místa na místo, jak se snažil vykroutit z té blamáže, do které se dostal, když mě ráno na náměstí zatkli jeho muži a on mě pak vítězoslavně vlekl za koněm přes celé město, aniž si nechal cokoli vysvětlit.

Znovu jsem poděkoval tomu tajemnému starci a jeho mistrovským padělkům, protože bez nich bych už klečel před katem a měl hlavu na špalku, bez šance to nějak okecat.

„Jistě pochopíte, že jsem neměl nejmenší důvod zatykači nevěřit, konečně přinesl jej osobně asistent Nejvyššího královského soudce,“ pokračoval mladý muž zajímavě. „Navíc jsme byli informováni o naprosté důležitosti vašeho polapení a předání spravedlnosti.“

„Jistě, jenomže ani sám Ctihodný Celina nemohl vědět o mém tajném poslání z vůle Jeho Veličenstva. To se mu přece nemusí svěřovat, nemyslíte?“

Poručík přikývl. Král pro něj byl mýtická bytost, která může vše. „Přijměte prosím ještě jednou moji co nejhlubší omluvu za toto politováníhodné nedopatření a samozřejmě budete mít plnou podporu mých mužů...“

„V pořádku, poručíku. Mám tady jeden příkaz, shodou okolností podepsaný samotným Nejvyšším královským soudcem, a od vás bych potřeboval pomoc při jeho výkonu.“

~ ~ ~

Beranidlem vyražená vrata se rozlétla do stran a s hlasitým zaduněním udeřila do zdi. Čekal jsem boj, ochranku, křik a odpor, ale absolutní absence čehokoli mě překvapila. Bylo tu prázdno a ticho. Jako by tu někdo vybíral dobrovolníky.

„Zabezpečte nádvoří a pošlete pro kancelisty, chci všechno sepsat a zaprotokolovat. Sepište každý papír, každý groš, každou židli. Nechci, aby mi někdo tvrdil, že se tu něco ztratilo. Každého, kdo nevypadá jako žandár, zadržet a vyslechnout. Kdo bude jako žandár vypadat, ten při odchodu obrátí kapsy a když to bude nutné, svlíkne i hadry a bude v předklonu kašlat, jasné?“

Poručík přikývl a začal okamžitě udílet pokyny svým mužům, kteří se míhali po nádvoří.

Rozhlédl jsem se. Nádvoří už bylo zajištěno, stejně jako hospodářská budova se stájemi. Zatím to bylo snadné. Příliš snadné na to, že se jednalo o Královské těžební konsorcium, tajemnou firmu s ještě tajemnějšími společníky. Bylo na čase poodhrnout trochu roušku jejího tajemství.

Vykořčil jsem po schodišti k zavřeným dveřím do hlavní budovy. Mohutné dubové, železem pobité dvoukřídle dveře patřily spíše do pevnosti než firemního sídla.

„Vyrazit!“ zavelel jsem a ustoupil ze schodiště přibíhající šestici svalnatých biřiců. Ti se rozmáchli a s hlasitým: „Raz... dva... tři,“ udeřili doprostřed dveří masivním beranidlem. Zadunělo to, křídla dveří zaskřípěla, prohnula se ve veřejích, ale odolala.

„Znovu!“

Ozvala se další rána a nové skřípění. Okolo veřejí se začala drolit omítka, ale s dveřmi to ani nehnulo. „Kurvapráce,“ ulevil si jeden z vyrážeců.

„Znovu!“

„Znovu!“

„Znovu!“

„Znovu!“

V oblaku prachu se dveře i s futry skácely s rachotem na podlahu ve vstupní hale. Nechutně drahé perleťové dlaždice se rozstříkly po okolí. Nedobře dopadla i alabastrová fontánka a torza dvou soch z dob před Velkou válkou, prý nevyčísitelné ceny.

Vpadl jsem dovnitř jako první. Přeskočil jsem převrácenou, leč stále zurčící trosku a téměř zakopl o rozlomenou zadnici jedné ze soch. Za mnou kvačil poručík a zbytek jeho mužů. Zpocený a sípavě oddechující vyrážeci odhodili naprasklé beranidlo a s nadávkami si

šli dát oraz. Kdybych po nich chtěl ještě něco, skončil bych jako ty dveře, ale mnohem dřív. Nechal jsem je jít.

Pokračovali jsme dál. Nejprve jsme zajistili místnosti v přízemí a pak pokračovali v prvním patře. Kromě přijímacího salonu, vybaveného okázalým přepychovým nábytkem svědčícím o bohatství a špatném vkusu majitele, byly ostatní místnosti úplně prázdné. Až na jednu v podkroví. Ta byla plná ohořených šanonů a popela, ve které se proměnilo účetnictví konsorcia.

Poručík si chvíli prohlížel tu spoušť a saze pokrývající zeď do výše pasu a pak zamumlal: „Není divné, že nechytily trámy? Z té fůry pergamenů musel být táborák jako o svatojánské noci, ne? A ty saze by taky měly být i na stropě...“

Měl pravdu. „Zajistěte to tady a nikoho nepouštějte dovnitř, dokud nepřijdou mágové z University!“

„Myslíte si, pane,“ zašeptal, jako by se děsil vlastního hlasu, „že v tom budou nějaká černá kouzla?“

Jenom jsem přikývl.

Mladíček se několikrát zhluboka nadechl, téměř neznatelně ve vzduchu načrtl ochranné znamení, o kterém mám už léta jisté pochybnosti, a když znovu nabyl jistoty v hlase, postavil ke dveřím dva muže, kterým s anatomickou přesností vysvětlil, co je potká, když někoho pustí dovnitř bez jeho svolení.

V té změti povalujících se, ohořelých a zpopelněných „důkazů“ mě do očí udeřily telecí kůží potažené desky, obrácené ke mně čelním štítkem. Byly prázdné a dost ohořelé, ale očazený štítek nesl krasopisným písmem vyvedený název: „*Akvizice*“ a dal bych ruku do toho čarodějného ohně, že jej psal Neboj Doubrava.

~ ~ ~

Zrovna jsme se vraceli do přízemí, když se ve vstupní hale rozpoutalo učiněné peklo. Jeden z biřiců takřka náhodou objevil vchod do sklepení. Aniž by si všiml soupravy osikových kůlů nachystané hned opodál někým opatrnějším, než byl on sám, odkopl stranou česnekový věnec a podrážkami bot smazal trojici křídou nakreslených ochranných pantaklů. Když otevřel poklop, další

spoušť už natropit nestihl, protože se mu na hrdlo zavěsila nezdravě popelavá vychrtlá postava ve špinavém rubáši.

To vysvětlovalo, proč si konsorcium neplatilo ochranku...

Biřic se snažil vzdorovat, ale nemrtvý útočník ho povalil na zem a s vrčením mu prokousl krční tepny. Křik nebohého strážce pořádku přešel v chroptění, načež utichl docela. Stvůra vzhledla od nehybného těla a upřela na okolostojící biřice pohled, ne nepodobný pohledu dítěte v cukrárně. Desítka ramenatých ozbrojených mužů zakolísala. Pak to nečisté stvoření odhalilo v odporném šklebu dvě řady zubů, špičatých a ostrých jako dýky a výhrůžně zasyčelo. Když si krví potřísněná ústa olízlo až příliš dlouhým jazykem, mé biřice opustil ten zbytek odvahy, co je držel na místě. Za rachotu okovaných holí dopadajících na podlahu utekli.

V první chvíli jsem si myslel, že je to upír, ale ten by měl chrup jako šelma – vlk nebo lev. Špičáky čnicí z horní čelisti by byly nepřehlédnutelné. To by bylo zlé. Naštěstí to samotářské stvoření nebylo snadné zkrotit a přimět ke službě ani pro nekromanty nejvyššího stupně zasvěcení.

Ghoul, kreatura znesvěcující obecní hřbitovy hodováním na mrtvolách, však o ještě teplého biřice nejevil zájem. Znovu táhle zasyčel.

Jeho výzva byla tentokrát vyslyšena a ze sklepení vyšli dva jeho společníci. Zvuk taseného meče přilákal jejich pozornost k mé osobě. Byli mnohem lépe oblečení a scházela jim ona záhrobní smrdutost vlastní jednoduchým nekrotům, jejichž rozpad byl jen zpomalen. Věnovali mi zářivé úsměvy, při nichž odhalili své bělostné chrupy. Život umí být hodně nespravedlivý. Ty dlouhé špičáky jsem opravdu nedokázal přehlédnout.

„Sssvačina,“ pronesl mazlivě jeden z nich a vydal se ke mně. Kolega ho následoval jen o zlomek vteřiny později a významně se olízl.

„Zmizte,“ přikázal jsem poručíkovi i zbytku jeho mužů, které od útěku zrazovala jeho přítomnost. Zřejmě to bylo další z těch kouzelných slůvek, protože jsem měl za zády okamžitě prázdnou.

S obnaženým mečem jsem jim vyšel vstříc. „Proč Bezvěcí slouží nějaké ubohé firmičce?“ neodpustil jsem si položit otázku. Nečekal

jsem odpověď a oni na sebe jen pobaveně pohlédli a zasyčeli v parodii smíchu. „Kam se poděla vaše čest, nechat se zamykat ve sklepe jako tupé zombie, zubáci...“

Pobavené úsměvy ztuhly. I u nemrtvého můžete narazit na citlivé místo. „Chcípneššš žžživouššši!“ pokusil se zaprorokovat upír v kabátci vyšlém z módy už před sto lety a jeho kolega s dlouhou jizvou přes obličej dodal neméně krvelačně: „Vyssajem tě do mrtě!“ Vypadal mlaději a čím je upír mladší, tím jsou jeho schopnosti menší. S ním bych si možná poradil, ale na jeho parťáka budu potřebovat štěstí a hektolitry svčené vody.

Jejich útok přišel během okamžiku. Bylo to jako vzdorovat vichřici. Vířili kolem mě, změnění ve šmouhy a já měl co dělat, abych se vyhnul jejich smrtícím spárům. Kontroval jsem, ale můj meč pokaždé prot'al jen vzduch. Do uší se mi zařízl nesnesitelně nadutý chechot obou upírů. Oni to považovali za hru. Copak si z dětství nepamatují, že si nemají hrát s jídlem?

Do ramene mě silou beranidla udeřila pěst. Drátěná košile se mi otiskla přes kabátec do těla a bolestí se mi zatmělo před očima. Energie úderu mě zvedla ze země a mrštila mnou o protější stěnu. Svezl jsem se na podlahu a lapal po dechu, cítil jsem se, jako by do mě narazil žebříňák. Upíři se vydali dokončit, co začali. Mátožně jsem se začal zvedat a levicí jsem přitom narazil na pečlivě srovnanou řadu osikových kůlů. Byly to moc fajnové kůly a musely stát hotové jmění, protože měly jádro z čistého stříbra a samotné dřevo bylo pokryto hustou spleť vyrytých zaklínadel. Bylo škoda vyplýtvat je na takové mizery, ale neměl jsem na vybranou.

Vzpomněl jsem si na ty děsuplné šestákové příběhy, ve kterých se upíři zabíjeli v klidu a tichu jejich hrobek zatlučením kůlu do srdce a ty bezduché, spící příšery se, aniž by o tom věděly, okamžitě proměnily ve žhnoucí prach.

Potěžkal jsem kůl v ruce a zkusil, jak je vyvážený. Ušlo to. Prudkým hodem jsem jej mrštil po tom starším. Sebevědomě se šklebícímu upírovi zmizel z tváře škleb i sebevědomí. Překvapeně pohlédl na tři palce dřeva, vyčuhující mu z břicha. Z rány začal vycházet kouř a místností se šířil pach spáleného masa. Upír se zaklením uchopil vyčnívající konec kůlu a pokusil si jej vyrvat z

útrob. Složité rytiny se rozzářily přízračným stříbřitým svitem a staroch s údivem poznal, že mu pochyběly prsty. Ty se mu nyní místo na rukou válely roztroušené na podlaze. Zavyl vzteky a vycenil na mě tesáky. Dostal po nich druhým kulem.

Řvoucí bestie dopadla na podlahu, kde se začala zmítat v děsivých křečích. Chroptěla a stále zkracujícími se pahýly se marně snažila zbavit kůlu vraženého skrz patro až do mozku.

Mladší upír sledoval smrtelný zápas svého druha.

„Vzdej se,“ dal jsem mu přátelskou radu.

Zašklebil se. „Nepřichází v úvahu. Jsou horšší věci než sssmrt z tvých rukou,“ řekl jen a znovu zaútočil. Do té doby bezcílně bloumající ghoule se k němu přidal z druhé strany. Odkulil jsem se stranou a vyskočil na nohy. Pomalý požírač mrtvol ke mně nakročil a s vrčením mi ukázal své pařáty. Pak zavyl vysokým hlasem, když zjistil, že mi ukazuje pahýly. Druhým úderem jsem ho připravil o hlavu. Stříbrem vykládaná čepel mého meče ji hladce oddělila od zbytku těla, které ještě chvíli bezradně klopýtal po místnosti, než konečně pochopilo, jak se věci mají.

Upíří dorostenec se vznesl a po krátké levitaci mi dopadl na záda. Pokusil se mi znehybnit paže a zabořit do krku své dlouhé špičáky. Kůly, které jsem držel v levici, se mi rozsypaly po podlaze. Naštěstí až na jeden. Stačil. Prudce jsem se zahnal a bodl jím za sebe. Upír zaječel vysokým hlasem a okamžitě mě pustil. Odvalil jsem se stranou a kryl se mečem, ale další útok už nepřišel.

Magický kůl zaražený hluboko v očním důlku mladého upíra téměř připravil o hlavu. Sténající nemrtvý se trásl na podlaze a z jeho škvařící se lebky stoupal hustý kouř. Když konečně umlkl, přijal jsem to s úlevou.

Rozhlédl jsem se po hale. Čpící dým stoupající ze dvou škvařících se těl dával atmosféře značně ponurý nádech. Dekapitovaný ghoule, stále pocukávající končetinami, tomu taky nepřidal.

Překročil jsem biřice s rozervaným hrdlem a opatrně vyrazil odhalit tajemství sklepení. S mečem v jedné ruce a kulem v druhé jsem se cítil mnohem bezpečněji...

~ ~ ~

„Jsem plně za návrhem pana Jezvece,“ ohlásil mladý muž sedící v čele nahrubo stlučeného stolu a trhaně zvedl pravici nad hlavu.

„Souhlasím,“ řekl na to další mladík s prázdnotou v očích a i jeho pravice se ocitla nad hlavou.

„Souhlasím. Souhlasím, souhlasím,“ následovali jej další tři, sedící kolem stolu a svá tvrzení podpořili stejným gestem.

Na můj příchod nezareagovali ani v nejmenším.

Po minutě ticha a strnulosti, ze které by je neprobral ani vpád jižních hord, se předsedající pomalu rozhlédl nevidoucím pohledem po svých společnících a pronesl: „Jsem plně za návrhem pana Jezvece.“ Celá pětice se opět pustila do hlasování.

Když se to opakovalo potřetí, přistoupil jsem blíž. Bylo vidět, že už v podzemí přebývají nějakou dobu. Jejich hedvábné, bohatě zdobené košile byly plné šmouh a skvrn, stejně jako brokátové nohavice. Jejich pohledy byly prázdné a vyhaslé jako tváře loutek.

Věděl jsem s kým mám tu čest: toto bylo vedení Královského těžebního konsorcia, ona pětice mladých a úspěšných mužů, kteří stáli v čele perspektivní firmy. Věděl jsem, co mám hledat.

Jediným trhnutím jsem rozepnul předsedajícímu košili. Ani si toho nevšiml, protože opět nechával hlasovat o něčem důležitém. Uprostřed jeho hrudi se skvěla dlouhá hluboká jizva sešitá několika neumělými stehy. Byl studený jako led a puls jsem také nenahmatal.

Byla to nechutná práce, ale jako vždy ji někdo musel udělat a jako vždy nebyl poblíž nikdo jiný než já. Naštěstí to nebyla operace na živém pacientovi, což můj úkol poněkud ulehčilo. Špičkou dýky jsem opatrně povolil stehy a rozevřel promodralé okraje hluboké rány. Znechuceně jsem nakrčil nos a snažil se raději nedýchat. Jediným škubnutím jsem odtrhl v místě srdce visící amulet a odhodil ho na podlahu. Předsedající ztuhl v pohybech a jeho pravice prudce klesla k zemi. Pak se bezvládně sesul ze židle.

Dohlasoval.

Netrvalo dlouho a podobně jsem obsloužil i zbytek vedení konsorcia.

Když jsem vycházel ze sklepení, mrtvý biřic se ho začal probírat. Tak rychlá sekundární nekrofikace byla znamením velmi mocného

nekromanta. Možná nejmocnějšího v dějinách po Velké válce. Jenom takový dokázal vdechnout svým výtvorům moc oživovat své oběti.

Když jsem se k němu naklonil, nekrot začal koulet očima a cenit zuby. Na víc se zatím nezmohl, za hodinu nebo dvě by to byl jiný chlapík, ale tolik času jsem mu nehodlal dopřát. Chvilí ještě nesouhlasně třepal nohama a něco huhlal, ale s kolíkem zaraženým hluboko do hrudního koše musel pochopit, že jeho první jídlo opravdu odmítlo spolupracovat. Za chvíli už mu to bylo jedno...

~ ~ ~

„Musím důrazně protestovat!“ křičel pisklavým hláskem obtloustlý majordomus, když byl vyváděn ze stáji vedle hlavní budovy. I v tak vypjatém okamžiku si ale dokázal zachovat dekorum a zabeďněncem nazval pouze jednoho biřice. Dotčená úřední osoba se nejprve opatrně rozhlédla a když nabyla dojmu, že ji nevidím, přetáhla majordoma holí přes záda. Honosně vyhlízející muž vykvikl.

„Byl schovaný v seně,“ oznámil mi poručík. „Odmítal se odtamtud hnout, dokud jsme mu nepomohli vidlemi. Jmenuje se Toboš Borovec.“

„To je nezákonná prohlídka,“ osmělil se po chvíli mlčení majordomus, ale jeho sebejistota už nabývala povážlivých trhlin.

Nemínil jsem s ním diskutovat, zvláště když měl pravdu. „Tak, Toboši, kde jsou ostatní?“ houkl jsem na něj.

„Nevím, všichni odjeli.“

„Kam?“

„Vám nemusím vůbec nic říkat,“ odpověděl a ostentativně ode mě odtáhl pohled. „Znám svá práva...“

Udělal jsem dva kroky a uchopil ho za klopy. Kabátec zaprotestoval, ale vydržel. Divil bych se, kdyby tomu bylo jinak, jeho cenu jsem odhadoval na můj roční plat. Zvedl jsem vzpouzejícího se mužíka a přirazil ho zády ke zdi. Vyhekl a jeho sádlo rozplizle přilnulo k omítce.

„Poslouchej teď chvíli ty mě,“ zasyčel jsem mu do ucha. „Tam dole byli dva upíři a ghoul, žádný nemrtvý ořezávátko, ale pořádně silní bastardi. Trvalo mi jen pár minut, než jsem je zabil. Pak jsem tam dole zabil dalších pět zombií. S tebou se opravdu nemíním

zahazovat. Buď ze sebe vysypeš všechno co víš, nebo z tebe vysypu vnitřnosti a hodím tě do sklepa k těm ostatním zasmrádlíkům. Možná jsem nějakého přehlédl a ten nepohrdne takovou bečkou sádla, jako jsi ty!“

Pokusil se něco zablekotat.

„Cože?“

„On mě zabije,“ vylezlo z něj po chvíli usilovného snažení.
„Přijde a zabije mě, nebo na mě pošle nějakou zmoru...“

„Kdo?“

„Dragan Jezvec,“ zadrkotaly mu zuby v odpověď. „Hadí oko.“

„Proč by to dělal?“

Tloušťková sebejistota se zcela rozplynula. „On je čarodějník. Vyrve mi srdce z těla jako těm holobrádkům a udělá si ze mě sluhu, nebo mě zakope na sedm let do země a udělá ze mě upíra, nebo něco ještě horšího.“

„On to umí?“

„On je mocný. Říká si Tvůrce kouzel a nikdo ho prý nedokáže zastavit.“

„Kam jel?“

„Na východ. Má se tam připojit k vojsku, které naverboval. Chce napadnout Staroles a vyhnat z něj tu elfí chamrad.“

„Víš, kdo zabil Neboje Doubravu a Remuse Osiku?“

Majordomus se rozklepal. „Já ne, pane. Já ne. To on, on je nechal zamordovat. Hrozil mi, že když to někomu prozradím, bude mi smrt připadat jako vysvobození...“

Loupl jsem okem po písarích. Psali jako o život. Hodil jsem to neviňátko strážným a obrátil se na poručíka. „Zavřít, hlídat a nikoho k němu nepouštět. Ručíte mi za něj hlavou. Tuhle budovu je třeba očistit, nebo raději do základů vypálit. Pošlete pro Inkvizitory a vymítače a ukažte jim tu havěť tam dole. Chci důkladné ohledání všech těl a jejich dobrozdání. Nikomu dalšímu ani slovo a spis dát do ruky jenom královskému úředníkovi, jasné?“

Poručík přikývl.

~ ~ ~

Jestli Jezvec vyrazil k elfům, neměl jsem moc na vybranou. Musel jsem za ním. Jenom mi vrtalo hlavou, proč se chce tak lidumilně postavit na stranu krále a jeho těžce zkoušené armády, kterou spojená vojska sedmi elfích knížat zle tiskly. Jeho legie může přinést ve válce rozhodující obrat, zvláště když vpadne elfům do nechráněného týlu, do srdce jejich moci, do prastarého lesoměsta v korunách.

Politika je politika a vrah je vrah. Tady nebylo co řešit. Nesnáším obojí. Nasedl jsem na koně a kývl poručíkovi na pozdrav. Na cestu do Starolesa budu potřebovat doprovod. Bylo na čase si ho opatřit...

~ ~ ~

Dragan Jezvec seděl ve svém stanu obklopen temnotou a jeho mysl se pohybovala mimo prostor a čas. Mentálním cvičením utlumil srdeční činnost i metabolismus a náhodnému přihlížejícímu by připadalo, že propadl věčnému spánku. Opak byl pravdou. Právě teď byl živější než kdykoliv jindy. Jenom tady mohl nerušeně splétat vlákna událostí a tvořit z nich jako mistr tkadlec výsledný vzor. Sledoval nit každé události, hodnotil její význam i důsledky. Vnímal spolupůsobení tisíce proměnných a jejich vzájemný soulad nebo boj. Byl Mocným, posledním z nemnohých, pravým Tvůrcem kouzel a životů. Byl tvůrcem vzoru. On mohl vidět důsledky dříve než vznikly příčiny, on mohl formovat jejich podobu. Tolik let, tolik životů čekal na svoji příležitost, tak dlouho si připravoval cestu a nyní byl jeho cíl na dosah. Nebýt tréninku, hořel by nedočkavostí. Byl však naopak absolutně klidný, věděl, že se stane to, co bylo předurčeno. To, co on utkal. Jenom žár v jeho žlutých, hadích očích jej usvědčoval z toho, že se na ten okamžik těší.

Na okraji jeho zájmu, mimo běh hlavních události zaregistroval změnu. Samozřejmě, pomyslel si rozmrzele, ten slídil. Pohlédl na roztřepená a černající vlákna události a nespokojeně zaklel. Gobelín událostí se pod nápoem jeho emocí zavlhl. Okamžitě se zklidnil a vyčetl si ten nedostatek sebeovládání.

Přesunul se ke zdroji problémů. Byla to vlákna jeho služebníků. Už nebyla součástí gobelínu. Byla odstřižená, mrtvá, stejně jako jejich životy. Předpokládal, že se to nakonec stane, ale mělo se tak stát společně se skolem toho s'anského slídila. Věděl, že směřuje ke

Kněžegradu a kam budou vést jeho kroky. Připravil se na něj a on opět vyklouzl. Unikl smrti v boji se žoldáky a nyní přežil i soustředěný útok tří nemrtvých. Pozoruhodný protivník, pomyslel si Dragan, ale jeho uznanost měla své meze. S'an měl zemřít špičáky upírů. Ti měli podlehnout v boji s přivolanými Inkvizitory, kteří by pro jistotu do základů vypálili celý dům. Zmizelo by vše, co by vedlo k jeho osobě. Tak byl utkán vzor. Nyní se vzor změnil. Nalezl příčinu té změny.

Zasyčel. Mohl si to domyslet. Všechno způsobil svými řečmi ten proradný patolízal. To on popostrčil běh událostí, když dal S'anovi klíčové informace. Ten odporný zmetek! Dokud byl placen a držen v bezpečí, nebylo o jeho loajalitě pochyb, nyní se však situace změnila. Pohlédl na vlákno ctihodného majordoma. Bylo žlutě neupřímné a tlusté stejně jako jeho nositel. I ono však už bylo na okraji rozrůstajícího se vzoru a jako takové nebylo zapotřebí.

Soustředěnou vůlí odt'al to nepotřebné a zhoubné vlákno, aby svým vlivem již dále nekazilo vlákna okolní. Přísahal by, že zaslechl tlumené chroptění. Pak vlákno zčernalo.

Škoda, že podobně nemohl odstranit i vlákno toho slídila. Nemohl, neměl nad ním moc. Škoda. Kdyby jej tak mohl ovládnout. Alespoň na okamžik. Zasníl se představou rafinované a velmi bolestivé pomsty. No nic, pomyslel si vzápětí, ještě budu mít příležitost.

Co mohl udělat, udělal. Ted' pro něj byla celá událost uzavřena. Vzdálil se od tohoto místa a zapomenul. Nyní měl na starosti jiné záležitosti. Důležitější, závažnější a nepoměrně složitější, než byl majordomus Toboš Borovec, který právě v cele skončil na zástavu srdce.

~ ~ ~

Zanedbaně vyhlížející strážný mě vedl dlouhou, tmavou a plísni pokrytou chodbou. Hlasitý cvakot jeho okovaných sandálů na kamenné podlaze se mísil s jeho chrchláním a zvuky doléhající ke mně zpoza řady mříží. Strážný si pro sebe něco mumlal a přitom se za chůze škrábal na pohupujících se hýždích. Míjeli jsme desítky a desítky kójí, ne větších než hrobka ve kterých se tísnili dva, někdy i

tři otrhaní a špinaví vězni. Někteří na nás hleděli apaticky, pohledem léta vyhaslým, jiní svoji pozornost upřeli na světlo strážcovy lampy, jediné světlo v těchto prokletých temnotách, další nám do nepříčetnosti spílali, vrhali se proti mřížím, natahovali k nám špinavé a na kost vyhublé ruce, připomínající pařáty strig. Někteří mě poznali a dali mi to najevo. Křičeli slova o pomstě a smrti, jejich pomstě a mé smrti, abych byl přesný.

Byl jsem v hlubinách Lantrossu, obávaného a nejhoršího vězení království. V místě určeném pro těžké zločince a renegáty, nepřevychovatelné nebo šílené. Pro většinu z nich se vlhké zdi jejich kobky stanou tím posledním, co v životě uvidí. Jen zlomek z obyvatel Lantrossu ještě někdy uvidí slunce a na tváři ucítí vítr. Jen zlomek vězňů tu není na doživotí. Ale ani jim někdy naděje na vysvobození nepostačí k udržení si zdravého rozumu. Proto sem takové raději neposíláme, jenom výjimečně.

Strážný zachrchlal a odplivl si. Plivanec zasáhl schoulenou postavu v cele, kterou jsme míjeli. Strážný se odporlivě zachechtal a obuškem praštil do mříží. Postava vyjekla a schoulila se ještě víc.

„Přísnost' na ně platí,“ zvěstoval mi svoji pravdu. „Je to pakáž. Otočej se k nim zády a odkráglujou je bez mrknutí oka. Ale u mě narazí. Jak říkám, přísnost' musí bejt. Vytlučou z nich tu vzpurnost a uviděj pane, budou hned jako beránci.“

Podal mi svůj obušek. „Ráčeť použít moje náčiní, milostpane. Už je prublý. Roky bez závad.“

Pohlédl jsem na do hladka obitý kus dubového klacku. Na oblé hlavici bylo několik tmavých skvrn. Ty bych za mořidlo nepovažoval ani náhodou. Zvlášť, když k jedné bylo ještě přilepeno několik vlasů.

„Ne, ale děkuji za lákavou nabídku,“ odmítl jsem zdvořile.

„Jak myslej,“ mružel si pod vousy nespokojeně. „Jestli je ale vezmou něčím přes hlavu jako prvního, nechoděj si pak stěžovat za starým Groznatou. Já jich varoval.“

Jen jsem pokrčil rameny.

Došli jsme k cele, která byla o poznání čistější než ty okolní. Ani její obyvatel nebyl tak zanedbaný jako ostatní. Ležel na kavalci se slamníkem a nikoli na hromadě zvlhlé slámy a na malém stolku měl dokonce i džbán na vodu a talíř. Určitě bych pod postelí našel i

nočník. Nebylo pochyb, toto byla prominentní kobka. Překvapeně jsem pohlédl na strážného.

Ten jenom pokrčil rameny. „Je to zkurvený parchant a vztekloun, ale jeho rodina mu platí nadstandard.“

„Jaký nadstandard?“

Pokrčil rameny. „Na mě nekoukaj, páč ho neplatí mně.“ Zamyšleně se poškrábal na nose. „Zeptaj se raděj ředitele, jo? Ale neříkaj mu vo mně.“

Věžen na mě upřel svůj šedivý pohled. Nedbalým pohybem si prohrábl dlouhé stříbrné vlasy a jeden neposlušný pramen vrátil za špičaté ucho.

„S’an, jaké nemilé překvapení,“ pronesl melodickým hlasem a jen mrazivě ocelový pohled prozrazoval jeho skutečné rozpoložení. „Měl bych tě jako hosta uvítat, ale odpusť, že tě nepozvu dál. I pro jednoho je tu místa poskrovnu.“

Pokrčil jsem rameny. „Elfí pohostinností mě nepřekvapíš, Silurisi. Musím ale připustit, že si žiješ nad poměry.“

Tvář se mu stáhla do úšklebku. „Ne tvojí zásluhou, S’ane.“

„Rodinka přispěchala na pomoc?“

Odmlčel se. Pak odvětil: „Nikdo se je neprosil...“

Citlivé téma, pomyslel jsem si a opustil tenké ledy. „Dobře, nechme toho. Měl bych pro tebe návrh, elfe.“

Věnoval mi krátký zkoumavý pohled, načež se opět začal tvářit, jako bych jej nezajímal.

„Nabízím ti dočasný odklad výkonu trestu a po splnění úkolu královskou milost.“

„Nejsem práškač ani zrádce.“

„Nechci po tobě nic takového. Slyšel jsem, že jsi syn jednoho z členů Rady sedmi, že jsi syn elfího knížete.“

Věnoval mi zářivý úsměv. „Jsem synovec a navíc sedmnáctý. Pokud jsi chtěl zinscenovat převrat a dosadit mě na knížecí stolec, zvolil sis k tomu špatnou osobu. Předě mnou je přesně dvacet sedm následníků. Smůla, co?“

„Smůla, ale já z tebe nechtěl udělat knížete. Potřebuju, abys mě bezpečně provedl Starolesem. Musím se neprodleně dostat na jeho východní okraj.“

„Nejsem ani pomocník špiónů!“

V odevzdaném gestu jsem pozvedl oči ke stropu. „Jediné, co po tobě chci je, abys dělal průvodce. Jen mně jedinému.“

„Proč chceš zemřít elfím šípem, S'ane? Elfím hlídkám se nevyhneš.“

„Válka probíhá nadmíru dobře. Pro elfy. Vaše vojska vyjela ze Starolesa a drancují království. Zálohy máte soustředěny na jednom místě, nikoli rozptýlené v posádkách. Hlídek bude málo nebo žádné, zvláště v tak hlubokém týlu.“

„Co tam chceš?“

„Hledám jednoho vraha?“

„Elfa?“

„Možná ano a možná taky ne. V každém případě to díky němu začaly pogromy na elfy. Věřím, že měl prsty v té kněžegradské elfí magii a možná i v přepadech karavan a faktorii.“

„Kdo to je?“ zeptal se mě.

„Dragan Jezvec.“

„Neznám.“

„Jeden muž mu říkal Hadí Oko, sám nevím proč.“

Elf znechuceně zasyčel. „To je nesmysl. Hadí oko tu nebylo už tisíce let.“ Jeho prsty však nervózně zabubnovaly o desku stolu. „Říká se, že Žlutoocí vymřeli, že byli vybiti dávno před příchodem prvních lidí.“

„Žlutoocí?“

„Měli žluté oči se svislými zornicemi, jako hadi. Byl to mocný národ z elfích legend a pohádek. Nevěřím ale, že někdy skutečně existovali. Dodnes se jimi děsí malá elfátka. Snažíš se mě obalamutit, S'ane, nebo taky vyděsit?“

Zavrtěl jsem hlavou.

Elf se zamyslel. „Pokud máš pravdu a onen muž je tím, za koho jej považuješ, bude dobře když ti pomohu. Když se mylíš, budu svobodný. Ať tak nebo tak, pokud přežiji, nemohu v téhle hře prohrát.“ Krátce na mě pohlédl. „Varuji tě však, S'ane. Pokud mě hodláš využít k nějaké nekalosti, odevzdám tvé tělo lesu. Zbytek tvého těla...“

~ ~ ~

Sít' už byla téměř hotová. Právě zarovnal okraje energetických vláken a ulehčeně si oddechl. Sledoval stovky zeleně zářících a pulzujících vláken křížících se nad údolím. Byla to poněkud úmorná, ale přitom přesnost vyžadující práce, kterou nebylo radno odbýt. Stál na kopci nad spícím táborem už několik dlouhých hodin, nevnímal noční chlad a krok za krokem zdolával úskalí složitého rituálu. Nyní vstupoval do závěrečné fáze, nyní šlo o všechno. Síly, které již vyvolal a spoutal svými zaklínadly, by se při jediné chybě obrátily proti němu.

S důrazem na každou slabiku dokončil formuli a prudce máchl pravicí. Velký pentagram vysypaný na zemi bílým jemným pískem začal žhnout rudým svitem. Záře postupovala čarami velké pěticipé hvězdy uprostřed dvou kruhů, až se nakonec slila v jediný žhnoucí obrazec. Stál uprostřed toho krvavě rudého znaku, křičel do noci jména bytostí vepsaných v mezikruží a sledoval, jak s každým vysloveným jménem ožívá i jeho symbol. Přivolané bytosti stály vně ochranného kruhu a vyčkávaly jeho vůle, neschopné osvobodit se z pout, kterými je přiměl opustit jejich světy.

Sáhl k pasu a vytasil krátkou zahnutou dýku. Bytostem sledujícím každý jeho pohyb zaplály oči. Přistoupil ke katafalku ve středu hvězdy, kde ležely svázané dary přivolaným duchům. Pětice mladých mužů ležela bez hnutí na obětním oltáři a s vytřeštěnými očima sledovala každý jeho pohyb.

Mág jim zručně proťal hrdla a nechal jejich krev stékat po hranách katafalku pěti kanálky k vrcholům obřího pentagramu a odtud ven, k vyčkávajícím démonům. Napojil je krví a zasytil strachem obětí. Bytosti byly uspokojeny. Nyní blahosklonně vyslechly mágovo přání.

Vůdce démonů jen přikývl, načež vlákna upředené sítě zaplála oslnivým jasem a ta prudce, za hlasitého třesku klesla do údolí, kde pokryla spící ležení. Údolí se náhle ponořilo do naprosté tmy.

Dragan Jezvec dokončil rituální díkuvzdání přivolaným bytostem a začal je postupně propouštět. Pak pohlédl na spící nevědomý tábor. Ve tváři se mu usídlil spokojený úšklebek. Dnešní noci došlo u tisíců žoldnéřů k důležité změně v jejich životě a oni o tom ani nevěděli. Ta

změna byla tak zásadní, že bylo otázkou, zda lze jejich další existenci ještě nazývat životem.

Zítří překročí hranice elfí říše a vstoupí pod věčně zelené koruny Starolesa. Bude to jako vrátit se z cest domů. Než se zabydlí, bude muset uklidit a vymést smetí, které se tu mezitím usadilo. A k tomu si pořídil to nejlepší náčiní...

~ ~ ~

Staroles byl opravdu úchvatný. S jakou chutí bych se rozplýval nad nádherou staletých dubů, jako stříbro zářících skal a zurčících potůčků s křišťálově čistou vodou. S jakou radostí bych naslouchal zpěvu ptactva v korunách stromů. Jak rád, kdyby mi jen na obličej nespočívala okovaná podrážka toho ramenatého elfa, do jehož pasti jsme vlezli.

Silurius stál s rukama nad hlavou opodál a něco vysvětloval svým soukmenovcům mířícím na nás nepříjemně nataženými luky. Nevím co, protože elfštinu moc neovládám a navíc se mi už začalo levé ucho plnit kyprou lesní prstí.

Takže plán na nepozorovaný průchod Starolesem selhal. A to hned druhý den. Schválně jsme šli mimo stezky, lesem a tak jsme, vyhýbajíc se vojákům, natrefili na celníky, kteří měli políčeno na pašiře. Nechat se chytit celníkem uprostřed prázdného lesa – opravdu, neznám většího smolaře.

Zalitoval jsem, že jsem v mládí odbýval elfštinu. Pak jsem pochytil první dvě známá slova. Bohužel jimi byly „podříznout“ a „zakopat“. Touha po ovládnutí elfštiny mě přešla.

Nechal jsem přesvědčování na Siluriovi, který se snažil seč mohl. Konečně, ta dvě slova se vztahovala i k jeho osobě.

Kapitán, vysoký elf v lehké drátěné košili, zahalený do tmavého pláště s lesním vzorem, se na gestikulujícího Siluria útrpně ušklíbl a pronesl k němu několik uštěpačných vět. Silurius zavrtěl hlavou a znovu zopakoval svá slova. Ať už znamenala cokoliv, kapitánova tvář odrážela chladný odsudek. Možná se nenechal přesvědčit, ale rozhodnout o našem osudu se už neodvážil. Vyštěkl několik slov na své muže a já se přestal nosem zarývat do lesem vonící hlíny. Uchopilo mě několik rukou a zvedlo mě na nohy. Než jsem stačil

jakkoliv zareagovat, hbité elfí prsty mě připravily o meč. Pokusil jsem se protestovat, ale vysloužil jsem si jen čepel meče, ostrým přitisknutou ke krku. Je až s podivem, jak dokáže ten pálivý pocit na kůži podpořit chuť ke spolupráci. Nenechaví elfové mě s neobvyklou důkladností prošacovali. Zvláště jeden z nich se činil víc než bylo obvyklé. Věnoval jsem mu zkoumavý pohled, zvrhlíkovi. Můj majetek se postupně přesunul z kapes na hromádku u mých nohou. Každou chvíli se některý z elfů sehnul a s radostným výskáním oznamoval svým druhům, co hezkého se mu podařilo najít. Opravdu kouzelný les, povalovalo se v něm tolik věcí, ke kterým se nikdo nehlásil...

„Máte ještě něco k proclení?“ zeptal se mě pak kapitán sarkasticky a v očích se mu výsměšně zablesklo.

Silurius mi za jeho zády výmluvným gestem naznačil ať mlčím.

Já ani vlastně nechtěl promluvit, v trávě přede mnou už nic nezůstalo. Zavrtěl jsem hlavou.

„Přeji příjemný pobyt,“ odvětil na to kapitán a pak mi zručně nasadil pouta.

Pobyt příjemný nebyl. Ani nemohl být, když jsem musel jít pěšky, za kapitánovým koněm, přivázaný k jeho sedlu pravým elfím lanem. Slyšel jsem o něm a byla to pravda. Zarputile odmítalo mé příkazy.

Velitel se mými snahami upřímně bavit. Poplácal po krku svého statného šedáka a pronesl: „Netřep si jazyk, S'ane. Než přijde noc, předáme tě radě ať chceš, nebo ne. Tvá snaha ovládnout vůlí vytvořit elfího lidu je stejně zábavná, jako marná. Copak jsi neslyšel, že takové lano může ovládat jen elf čisté krve?“

Bezva, byl jsem svázán rasistickým provazem...

~ ~ ~

Cesta nás vedla na severozápad, hlouběji do elfího teritoria. Někdy jsme šli po pohodlné cestě, jindy jsme se museli prodírat stezkami vyšlapanými zvěří. Přestal jsem už počítat všechny ty kopce a údolí, v lesním šeru jsem dokonce ztratil i ponětí o čase. Několikrát jsme míjeli vojenské kolony mířící na jih, na Kněžegrad. Pohled na vyrovnané zástupy bojem zocelených veteránů ve mně vyvolával

nepříjemný pocit, že si můj král ukrojil příliš velký krajíc a teď se jím zákonitě zadusí.

Les byl hustý jako nomádký koberec a stejně tak úchvatný. Stromy byly mohutné, svěže zelené a se stopami starostlivé péče. Každý strom byl pečlivě udržován, prořezáván, živen a formován tak, aby plně vynikly jeho přednosti, aby se osvobodil jeho půvab pro potěchu přihlížejících. Ty nejmohutnější z nich zdobily jako liány visící můstky, provazové žebříky a do rozsoch umístěné ochozy nebo altánky. Byla to úchvatná podívaná.

Když se slunce konečně sklonilo k obzoru, dorazili jsme na rozlehlou mýtinu, pozůstatek dávného požáru. Překvapeně jsem zíral na dlouhé řady barevných stanů. S matematickou přesností vyrovnané řady plátěných obydlí byly přerušovány ohradami pro koně, kovárnami, polními dílnami a vonícími kuchyněmi. Byl to organizovaný mumraj, kterého se účastnily stovky, možná tisíce elfů ze všech knížectví i svobodných enkláv. Viděl jsem změt' erbů a znaků jednotek a elfy lišící se barvou pleti, účesem i stylem oblečení. Všechny sem přivedla touha pomstít smrt nevinných soukmenovců.

Uprostřed tábora, obklopen zesílenými hlídkami a vztyčenou magickou barierou, stál stan, nad kterým vlála knížecí standarta.

Zastavili jsme před ním a kapitán se chvíli vybavoval s velitelem stráží. Ten pak poodhrnul cíp vchodové plachty a vklouzl dovnitř. Když se vrátil ven, pokynul nám, abychom jej následovali.

Kníže Ravellin byl muž neurčitého věku a názorů. Znal jsem ho z úředních listin a hlášení. Seděl nedbale na vyvýšeném křesle a jeho bledá, elfsky sličná tvář neprozrazovala jedinou emoci. Jeho tmavé oči se do mě s neuvěřitelnou mocí vpíjely a já měl co dělat, abych se v nich neztratil. Byl něčím víc, než jen obratným politikem, měl moc danou mu staletími. Moc podrobit si mysl jiného člověka.

Na stole před ním stálo v půlkruhu šest dohladka vyleštěných kusů horského křišťálu, ze kterých na mě hleděly zvědavé elfské tváře.

Silurius jim věnoval uctivou úklonu a já jej pro jistotu, s trochou zaváhání, následoval.

Kníže pohlédl na bledého Siluria a obraceje se na elfy v krystalech pronesl: „Jak zajímavé přátele si můj synovec poslední

dobou volí.“ Hořkost ve svém hlase už neskrýval. „Pokryl jsi hanbou můj dům. Zneuctil jsi svůj rod i stav.“ Tvář se mu stáhla odporem. „Pěstitel konopí, žalářovaný jako sprostý zločinec. A nyní dokonce zrádce, který k nám přivedl královského špeha. Kolik ti zaplatili za ten nůž v plecích vlastního lidu?“

Smrtelně bledý Silurius nebyl schopen jediného slova na svoji obranu.

„Pane,“ řekl jsem opatrně a vyčkal, dokud mi kníže nevěnuje pozornost. „Víš dobře, co jsem zač. Copak si myslíš, že král je takový idiot, že by sem poslal na výzvědy někoho, kdo nevypadá jako elf? Nepopírám, že jsem v jeho službách, tedy spíš jsem byl, ale můj cíl je jiný, nejsem špeh.“

„Vím, S’ane, kdo jsi,“ odvětil kníže, „pamatuji si příchod tvých předků na dlouhých lodích s draky na přídích. Vím ale také, že nyní sloužíte králi. Jste jeho pravou rukou. Jeho jménem proléváte krev. Jak ti tedy mohu věřit, že nejsi špeh?“

Pokrčil jsem rameny.

„Oceňuji tvoji upřímnost. Na oplátku budeš mít mou. Ráno, na úsvitu nového dne budeš pověšen za hrdlo dokud neumřeš.“ Pohlédl na tváře v kamenech. Nikdo nic nenamítal.

„Sleduji muže, který je odpovědný za všechny ty vraždy a pogromy. Mám důkazy, že stál za útoky na faktorie a karavany a že k tomu využil u Gildy naverbované dvě stovky půlelfů, aby podezření padlo na váš lid.“

Na tvář mi přistála jeho pěst. Když jsem se začal zvedat na nohy, křičel: „Jak se opovažuješ špinit památku těch ubožáků? Copak ti nic není svaté? Je odporné, jak hanebně si snažíš uchovat život. Špiníš ty, kteří se již nemohou bránit. Máš to ale marné, za zlo vykonané na našich bratřích u Skaveny, za jejich krutou vraždu a zneuctění těl, které jim brání ve znovuzrození, už rada rozhodla, že zajatcům nebude prokazováno žádného milosrdenství.“

U Skaveny? Ksaku! Pochopil jsem, že Jezvec je nebezpečný génius. Elegantně se zbavil už zbytečných hrdlořežů, ze kterých by mohli být nebezpeční svědci a jejich smrt mu ještě posloužila k rozpoutání téhle nesmyslné války. Využil je dokonale.

„Nikoho nešpiním,“ řekl jsem jen. „Jen říkám, že nebyli těmi, za které je považujete. Byli to žoldnéři Gildy, mohu to dokázat.“

„Jsi snad nekromant?“ zasyčel mi kníže do tváře. „Jak jinak vymámíš z mrtvých svědectví?“

„Stačí mi jediný z nich a uvidíš, pane.“

Ravellinova tvář ztvrdla. „Bud' opatrný na svá přání, S'ane, mohou se ti splnit. Každé vojsko s sebou vozí ostatky dvou set mučedníků ze Skaveny jako relikvii a i my máme jedno tělo vystaveno ve svatyni. Sám se usvědčíš ze lži a pak zemřeš. Na východ slunce už čekat nebudeme!“

~ ~ ~

„A do prdele...“ hlesl Ravellin, když jsem v otevřeném sarkofágu nadzvedl hlavu elfsky sličné mrtvole a odhrnul jí ze zátylku límec. Černé gildovní tetování nešlo přehlédnout. Vlastně šlo, balzamovačům se to povedlo. V jejich kariéře už asi k nějakému zázračnému posunu nikdy nedojde.

„Tomu říkám relikvie,“ odušil jsem tiše. „Neříkal jste, že jsou u každé jednotky?“

„Tomu já říkám průšvih,“ povzdechl si kníže po chvíli. „Copak asi dělala naše slavná kontrarozvědka?“

„Naše by dopadla úplně stejně.“

„Kde je ten Devarin?“ zařval najednou kníže a pohledem zpražil příběhnuvšího kněze. „Co jsi za Strážce ticha, Devarine, když dovolíš takovouhle blamáž? Jak se to mohlo stát?“ Mávl netrpělivě rukou a v zárodku udusil veleknězovy výmluvy. „Ještě dnes zařídíš, že se tyhle povedené relikvie stáhnou od všech jednotek a v tichosti zmizí z povrchu zemského, jasné?“

Velekněz rychle přisvědčil a ještě rychleji zmizel.

„Dobrá tedy,“ řekl kníže po chvíli. „Vraťme se k tomu muži, kterého jsi sem údajně sledoval.“

„Jmenuje se Dragan Jezvec a řídil Královské těžební konsorcium. Nedávno investoval hodně peněz v Malestě a pořídil si za ně menší armádu. Právě teď by měla být někde na východních hranicích tvé země, pane.“

Ravellin se zamyslel. „Asi před půl rokem mě oslovilo tohle konsorcium se žádostí o licenci na těžbu v teritoriu. Měli zájem o jedno konkrétní místo a my odmítli. Ukončení rozhovorů proběhlo za trochu napjatější atmosféry, ale od té doby jsme už o nich neslyšeli.“

„Dokud si pro to území nepřišel i s armádou.“

Kníže zamyšleně přikývl. „Jsme až po uši zapleteni ve válce s tvým králem a většina armády je poutaná na západě. Naše zálohy čítají s bídou jen pár tisíc.“

„On má šest tisíc žoldněrů.“

Kníže zbledl a beze slova mě odvedl do svého stanu. Postavil mě před krystaly a nechal všechno znovu převyprávět. Nyní mi už bylo jasné, s kým mám tu čest. Těch šest tváří v kameni a Ravellin – to byla Rada sedmi. Toto byli vůdcové elfího lidu ze všech enkláv. Každý na svém panství a přece spolu. Allen by byl z toho kouzla v krystalech určitě v sedmém nebi.

Když jsem skončil, půvabná elfka v kameni po mé pravici pronesla tichým hlasem: „Mám nějaká hlášení o nepokojích na východní hranici. Několik hlídek nezávisle na sobě hlásilo pohyby cizích jednotek neurčité síly. Mysleli jsme si, že se jedná o naše vlastní vojáky. Všude teď panuje takový zmatek... Kromě toho zde mám hlášení ze včerejší noci. Nějaký nižší mág, sloužící na východní hranici, oznámil pozitivní detekci kouzla nezměrné síly.“

„To bude on,“ vyhrkl jsem, „říkají o něm, že je mág.“

„Strýče,“ ozval se poprvé od našeho zadržení Silurius, „říkají mu Hadí Oko.“

Ve stanu zavládlo zděšené mlčení.

~ ~ ~

Král Bojen Veliký, toho jména čtvrtý, se neklidně převaloval na lůžku, zavřený ve stanu a snažil se přivolat spánek. Ten si ale, stejně jako v ostatních dnech od vypuknutí války, dával pořádně načas.

Situace nebyla zdaleka tak růžová, jak si malovali někteří členové jeho rady. Byla dokonce ještě černější, než si kdy byl schopen představit. Posledních pár dní se vyhýbal rozhodujícímu střetnutí jen zběsilým manévrováním za cenu územních ztrát. I tak jej neustávající šarvátky stály několik jednotek a armáda byla vyčerpaná a hladová.

Ačkoliv ustupovali, úředníkům z Kněžegradu se podařilo nemožné – při zkrácení zásobovacích tras dokázali zpozdít zásilky potravin. Morálka vojáků na tom také nebyla nejlépe. Série porážek, byť epizodních, a vyhýbání se rozhodující bitvě zanechalo nesmazatelné stopy na jejich psychice. Se zavrčením si vzpomněl na vojáky řádu. Po první a jediné bitvě, kde utrpěli ztráty, se odmítali účastnit čehokoliv, co zavánělo bojem. Jejich vyhýbání se střetu se doneslo i k elfům. Skoro to vypadalo, že se odmítají vyčerpat před něčím důležitějším, než je válka – ale čím?

Bojen se znechuceně vyhrabal z kožešin a sedl si ke stolu. Sám si nalil ze džbánu trochu vody a zakousl se do půlky lehce okoralého krajíce. Miloval chvíle, kdy jej neobsakoval žádný lokaj. Stiskl aktivační pantakl na svém zrcadle a začal procházet aktuální zprávy. Mág vyřizující jeho požadavky se mohl samou úslužností přetrhnout, když zjistil s kým hovoří.

Zprávy ho po chvíli omrzely. Nic nového se nedozvěděl. Opatrně, aniž by k tomu potřeboval mága, si odskočil na jedno zrcadlo v Malestě. Zrovna když se jedna zrůčka venkovských proporcí s kamarádkou půlelfkou rozhodovaly mezi čtyřmi strážnými, zrcadlo varovně zablikalo a obraz zmizel. Král tlumeně zaklel.

Pak zaklel znovu. V zářícím skle se objevila symetrická elfí tvář. „Co to ksakru...“ začal král a natáhl se po pantaklu na stojanu zrcadla.

„Prosím, Veličenstvo,“ zašeptal elf, „nedělejte to. Vyslechněte mě, je to důležité.“

„Kdo jsi?“

„Kníže Ravellin, mluvčí Rady sedmi. Prosím, nevypínejte zrcadlo. Byl pro nás obrovský problém se na něj napojit. Naše magie je odlišná a nevím, jak dlouho se nám podaří to spojení udržet. Je mi líto, že jsme vás vyrušili, ale, pokud vás to utěší, mohu s jistotou říct, že jste o nic nepřišel. Tenhle film jsem už viděl a není nic moc.“

„Co chcete, Výsosti?“ přerušil ho Bojen.

„Z rozhodnutí rady s vámi chci dohodnout podmínky dočasného příměří.“

„Klid zbraní?“ řekl král překvapeně. „Proč? Vždyť vyhráváte.“

Kníže Ravellin nečekaně zavrtěl hlavou. „Situace je složitější, než se zdá. Máme jisté informace, o které bychom se s vámi rádi podělili.“

Král přikývl.

„Než zabředneme do nechutně nudných organizačních záležitostí, dovolil bych si vás požádat o prověření okolností zahájení bitvy u Skaveny. Rádi bychom vám předali informace našich zpravodajců.“

„Dobře,“ souhlasil král bez námitek.

Když za dvě hodiny vypíнал zrcadlo, hlava mu třestila, jako by proflámoval celou noc. Zalehl do postele a poprvé po několika dnech usnul spánkem, na jaký mají nárok jen ti spravedliví.

~ ~ ~

Ráno, sotva vyšlo slunce, vpadl do králova stanu zděšený adjutant. Král opatrně rozlepil oči a rozespale na něj pohlédl.

„Veličenstvo,“ vyhrkl sotva ochmýřený mladíček, „elfí armáda v noci vyklidila pozice.“

„Co zvědové?“

„Hlásí manévry elfí jízdy, která jako zadní voj kryje ústup hlavních sil. Ty musely opustit pozice hluboko v noci.“

„Vítězství!“ ozval se najednou před stanem hlas zastřený přemírou vína. „Parchanti si nadělali do kalhot.“

Král opatrně vyhlédl ze stanu a uviděl lehce se potácejícího generála v bílé uniformě. Zrcadlově lesklý kyrys vypadal uprostřed špínou prolezlého tábora jako nejapný žert. I králova zbroj už matněla a místy chytala narudlý odstín od postupující rzi, která vzdorovala i každodenní péči jeho komorníka. Generál Droboš naproti tomu vypadal jako na přehlídce. V přímém rozporu s upocenou zarudlou tváří a ulepenými chomáči vlasů trčícími všemi směry. I na několik metrů z něj cítil kyselou pachut' vína.

„Rád už sedlá koně a vyrazí za nimi. Smeteme je z povrchu zemského. Zadupeme je do země. Budou chčipat na křížích a kůlech jako u Skaveny. Žádné milosrdenství s tou nelidskou chátrou. Jako u Skaveny.“

„U Skaveny?“ dovolil si král téměř nesmělý dotaz.

Vratislav Droboš na něj upřel opilostí zastřený pohled. Pak na krátký okamžik, jako by vystřízlivěl, zbledl.

Král mírným hlasem pokračoval: „Toto je velice zajímavá změna oproti oficiálnímu hlášení, není-liž pravda? Copak tam byly nějaké kůly nebo kříže? Neříkal jste, že elfové napadli královskou posádku a vybili ji do posledního muže? Že jste jim přispěchal na pomoc pozdě, když už bylo po bitvě? Takové hezké hlášení to bylo. I metály jsem už chystal...“ Vzal pobledlého generála přátelsky kolem ramen. „Víte, Droboši, myslím, že si budeme muset promluvit. Pořádně promluvit a už si nebudeme lhát, ano?“

Pomalým krokem, veda jej, obešli stan. „Rád bych vás seznámil s jedním neocenitelným služebníkem,“ oznámil mu a ukázal na nedaleko stojícího muže s modrýma očima v úzkém, bledém obličejí, lemovaném havraními vlasy. „Jistě jej znáte, tedy alespoň z doslechu.“ Obrátil se k vyčkávajícímu muži, který si právě otíral ruce do kožené zástěry. „Yppe, mohu ti představit generála Droboše, velitele Řádu Bílého světla?“

Na tváři s'anského kata se rozlil spokojený úsměv.

~ ~ ~

Ať už nám to se Žlutookým věřili nebo ne, Ravellinova armáda se otočila a spěchala k východním hranicím. Boje s královstvím ze dne na den skončily. To bych nečekal, zvláště na základě tak chabých informací, ale elfové měli evidentně jiný názor. Jak na armádu operující v jejím týlu, tak i na tajemného Dragana Jezvece.

Během urychleného přesunu zůstal náš trén žalostně vzadu a my se ocitli bez jídla, stanů a veškerého zázemí, které dělá civilizaci tak příjemnou. Šílené tempo našťěstí trvalo jen dva dny – pochybuji, že by víc vydrželi i elfští koně. Byli jsme předvoj a průzkum v jednom. S odstupem jednoho dne za námi přicházela celá západní armáda, údajně pronásledovaná královským vojskem.

Krajina teď byla mnohem temnější a nehostinnější. Bylo vidět, že se elfové tomuto místu vyhýbají, i zdejší stromy nechali růst a umírat bez povšimnutí. To mi s jejich legendární péčí o vše zelené moc nesesedělo. Hustý les byl protkнут jedinou dlážděnou silnicí, která pomalu zarůstala mechem a trávou. I to bylo zvláštní, protože elfové

silnice nedláždí, obvykle se spokojí jen s vyšlapanou pěšinou. Cítil jsem, že nejsem jediný, kdo je z okolí nesvůj. Podobně na tom byla celá elfí armáda.

Za soumraku jsme dorazili k cíli naší cesty. Na nevysokém oválném kopci stál velký stupňovitý zikkurat z bělavého pískovce, omšelý, s posledními zbytky zvětralých maleb. K jeho vrcholu vedlo úzké dlouhé schodiště a na jeho konci, na malé plošině, byl umístěn malý zastřešený oltář a temný vchod do nitra mohutné stavby.

„Jsme na místě,“ prohlásil kníže Ravellin a gestem ruky zastavil kolonu. „Pokud je to Žlutooký, bude směřovat sem. Pokud ne,“ věnoval mně a svému synovci nepříjemně dlouhý pohled, „přísahám při silách země, že vás odvedu tam nahoru a osobně navážu na starou tradici rituálního otevírání lebky.“

~ ~ ~

Stál jsem na úpatí schodiště vedle knížecí gardy a sledoval vyrovnané řady elfích kopiníků a neklidně se vlnící kohorty těžké jízdy. Byli jsme připraveni. Po dlouhých hodinách vysilující dřiny nás nyní chránil prstenec opevnění vinoucí se kolem zikkuratu. Ten kopec by mohl sice být o poznání příkřejší, ale i tak se bude nepřítel vyčerpávat útočením do svahu. K jeho zpomalení měly posloužit narychlo osekané kůly a vlčí jámy, pokrývající volnou plochu před našimi pozicemi. Řady lučištníků se zastílely na místa, kde mezi nimi byly vytvořeny průchody. V mezích možností jsme udělali maximum.

Chtěl jsem prozkoumat tu podivnou stavbu, která v sobě neměla nic z ladných křivek charakteristických pro elfskou architekturu, ale poměrně razantně mě vykážali už ze schodiště. Nikdo mi neřekl, proč je to zakázáno, jestli se jedná o nějaké posvátné místo, nebo něco jiného, kam nemá neelf přístup. Na mé dotazy následovalo jen mlčení, výjimečně pokrčení rameny.

Zkontroloval jsem raději samostříl i náhradní zásobníky se šipkami. Zrovna jsem končil, když ke mě přistoupil kníže. V plátové zbroji zdobené složitými vzory vypadal ještě impozantněji než obvykle.

Nečekal jsem, že mi odpoví, ale on se narozdíl od jiných za hradbu mlčení neschoval.

„Ne, tohle není žádné posvátné místo, je jen plné špatných vzpomínek.“ Ukázal prstem na vrchol kopce. „Tuto obludnost postavil někdo mnohem starší a děsivější než elfové. Když můj lid přišel na tuto zemi, byli tu již Žlutoocí. My, vznešení, jsme se stali jejich otroky. Posledními z posledních. Toto je jejich hlavní chrám, kde prováděli svoji krvavou magii. Zničili bychom jej jako ty ostatní, ale nedokázali jsme to. Ten kopec, na kterém teď stojíme, je mohyla. Mohyla z desetitisíců kostí. Z desetitisíců obětovaných elfů. Takovou věc nelze jen tak rozmetat po krajině. Trvalo nám tisíc let, než jsme se jich zbavili. Doufali jsme, že navěky, protože naše vzpoura byla krvavá a vítězství těsné. Od té doby jsme se snažili zapomenout. Všichni, kromě rady a několika učenců. Informace o naší minulosti se před novými generacemi úzkostlivě tajily a časem se z nich staly jen pohádky děsící malé elfíky. Nyní nastal čas, abychom pohlédli do očí naší noční můry.“

„Co je to za rasa?“

„Oni sami se hrdě označovali za Tvůrce kouzel, ale skutečné jméno jejich rasy bylo Sheet'an. My je nazývali Hadí Oči nebo Žlutoocí. Můj otec jim říkal prostě zkurvysyni, ale tak už se dnes označuje kdekdo. Byli to nekromanti nejvyššího zasvěcení a spřadatelé událostí. Jako ženy tkají vzory v látce, oni dokázali usměrňovat běh světa, událostí i osudů. Viděli možnosti, které se mohou stát a cesty, které k nim vedou.“

„A jak jste je porazili?“

Jen pokrčil rameny. „Věř mi, že zrovna teď by se mi tahle informace docela hodila, ale tak nějak se nám, jako obvykle, ztratila v propadlišti dějin.“

~ ~ ~

Určitě bych se ještě zeptal na spoustu věcí, ale pan Sheet'an právě dorazil na oslavu. I s celou legií stolovníků...

Ihned se rozvinuli do čtverců a neúnavně stoupali do kopce k našim pozicím. V převaze tři na jednoho jim nechyběl optimismus a zdravé sebevědomí.

Kníže čekal dokud se nedostanou na dostřel a pak mávl rukou. Na jeho povel lučištníci napjali tětivy a vyslali vstříc blížícím se řadám žoldnéřů salvu šípů. Ještě nedopadla a ve vzduchu ji už následovala druhá a ještě jedna. Slunce časného rána zmizelo za mrakem hvízdajících střel.

Žoldnéřské setniny zakolísaly. Bez jediného slova, bez křiku či nářku se k zemi sesuly celé řady vojáků, ostatní však pokračovali dál, nezajímající se o osud svých druhů. Jenom smrt je zastavila, zranění nikoliv. Viděl jsem desítky žoldnéřů, kterým z těla vyčuhovaly zakrvácené dřívky s letkami, plazících se z posledních sil k našim pozicím. Takhle se normální vojsko nechová a žoldnéřské už vůbec ne. Nikdo není háklivější na zbytečné ztráty než žoldnéřský kapitán, kterému jeho muži vydělávají peníze. Tenhle musel být úplný magor. Každý jiný by zavelel k ústupu a mimo dostřel vymyslel něco jiného.

Už byli v půli kopce. Další salva v nich vyorala brázdy, ale oni, bez ohledu na prázdná místa ve formacích, stále pokračovali vzhůru.

Pak se začali ze země zvedat ti, kteří padli při prvních salvách. Ti, kteří měli být mrtví. Asi měli na věc jiný názor, protože se k nám blížili, ježící se šípy, neporazitelní a nebojme se to říci – smrtivzdorní. Zatracený Jezvec! Jak já nenávidím nekromanty. Copak musí, kamkoliv přijdu, hned ožít mrtvolou? To je průser, stihl jsem si pomyslet dřív, než to Ravellin řekl nahlas.

Pak se ten průser bohužel i zhmotnil. Elfí jízda vyrazila do prudkého útoku. Ačkoliv měli dvě stě kroků na získání potřebné rychlosti, když narazili do sešikovaných žoldnéřů, kopí, nekopí, prostě projeli postupujícími řadami jako nůž máslem a za hlasitého třesku a křiku v nich zmizeli. Žoldnéři se zastavili snad jen na pár minut a pak se vydali znovu na pochod. Výkvět elfí jízdy přestal existovat. Masa nemrtvých jej prostě pohltila.

To už byli ve dvou třetinách kopce a Ravellin k nim vyslal další salvu. K zemi padli jen ti, kterým šíp projel mozkiem. Když jsem si toho všiml, začal jsem to okamžitě řvát na velitele lučištníků. Měl ještě jednu salvu na napravení své pověsti a nikdo není lepší v lukostřelbě než elfové. Tentokrát se, na míň než padesát kroků, do terče o velikosti lidské hlavy trefili všichni. Dragan Jezvec rázem přišel o dvě stovky služebníků. Bohužel příliš pozdě.

Neměli jsme vůbec žádnou šanci. Žoldáci překonali přístřešené kůly, přešli poslední zátarasy a překonali i úzký příkop před obranným valem, na kterém stály semknuté řady elfů. S elegancí řeznické palice nás vrhli o několik kroků zpátky. Pak se rozpoutal vražedný boj. Svět zanikl v kakofonii zvuků a obrazů. Stejně jako všichni ostatní jsem se i já soustředil pouze na jedinou věc – jak prohnat čepel svého meče krkem mého protivníka. Jemné šermířské finesy a léta pečlivě schraňované finty vzaly za své. Tady bylo místo jen pro řezničinu toho nejhoršího druhu. Bil jsem prostě před sebe a mečem srážel další a další vojáky, kteří mi s nepřítomným výrazem v obličeji vstoupili do cesty. Nevím, jak dlouho to trvalo. Pak mi výhled na slunce zakryl nějaký černý předmět s krátkými ostny, který se mi mihl před obličejem.

Svět zčernal.

~ ~ ~

Když jsem přišel k sobě, zjistil jsem, že mě vlečou dva knížecí gardisté vzhůru po schodech. Hlava mě nepříjemně bolela a před očima mi poletovala malá zlatá kolečka. Že by moje výplata? Samostříl zůstal bůhvíkde, v ruce jsem držel až po jílec zakrvácený meč a má drátěná košile zaměstná kováře na několik dlouhých dnů. Dýchalo se mi o poznání hůř. Trochu jsem si prohmatl hrudník a zasyčel bolestí. Samozřejmě, zlomené žebro. Taky jsem dostal dva zásahy mečem. Ten ve stehně docela nepříjemně krvácel. Mě to ale bylo úplně jedno. Ani jsem to necítil. Kdyby mě neodvlekli pryč, asi bych se okamžitě vrhl zpátky do boje. Někteří tomu možná říkají válečné šílenství, ale nic šíleného v tom nebylo. Jenom nerad odcházím od rozdělané práce.

Na vrcholu stavby jsem se setkal s knížetem. I on už vypadal použitě. Jeho stříbrem vykládané brnění by odmítl i vetešník, odervané ramenní chrániče se houpaly na posledním řemínku a přední kyrys byl ztloučen do podoby nevzhledné hroudy. Hedvábným kapesníkem si stíral krev z rozřátého obočí. Helmu pro změnu neměl vůbec.

Víc nás nebylo. Silurius mi zmizel v tom zmatku hned na počátku a moc velké iluze jsem si nedělal. Bože, začínám mít víc vzpomínek,

než živých známých. Stáli jsme vedle knížete a sledovali zoufalý boj poslední setniny elfů o schodiště. Nepřítel draze platil za dobytí každého schodu, ale on měl i na úroky. Elfí válečníci do posledního muže kryli ústup svého knížete a ještě jich pár bojovalo, když Ravellin přikázal ustoupit do nitra zikkuratu. Přes naše námitky odcházel jako poslední a v očích se mu leskly slzy.

~ ~ ~

Dragan Jezvec se nikdy bezhlavě nehnal do boje. Zůstal v bezpečí za liniemi a s neskrývaným potěšením sledoval smrtelný zápas elfí chátry. Nechápal, jak dokázali porazit jeho předky, ty božské a všemocné bytosti, kterými dle vyprávění Starších museli být. Neriskoval nikdy předtím a ani teď nehodlal na svých zvycích něco měnit. Pomalu se procházel za linií fronty a mentálně usměrňoval pohyby vojáků. Občas se zastavil u nějakého chroptícího raněného a dorazil ho nožem. Jenom tak pro radost. Čekal, že to bude mnohem více vysilující, ale bylo to, jako by vodil loutky. Sice jich bylo několik tisíc, ale zvládal to. Kdysi dokázal jediný Sheet'an vodit i deset tisíc otroků, takových co nebyli zcela pozbaveni vlastní vůle. I on to jednou dokáže. Času na trénink bude mít více než dost. Ještě jednou pohlédl na zoufale vzdorující elfy. Určitě si nějaké otroky časem pořídí...

~ ~ ~

Vchod do zikkuratu jej přivítal přátelskou temnotou a chladem. Ignoroval staletý pach zatuchliny a zcela nový pach krve. Bylo to, jako by se po dlouhé době vrátil zase domů. Vlastně ano, byl doma. V centru veškeré moci jeho druhu. Jak ironické, pomyslel si, že zrovna tuto svatyni nechali elfové stát. Z piety k masovému hrobu – a přitom právě ten byl středem vzoru, místem, kam se sbíhala všechna vlákna událostí. Jeho vzor, který tvořil po tolik let, byl jen malou a křehkou hříčkou, zahrnující pár tisíc vláken, ale on doufal, že se časem jeho dílo vyrovná vzorům tkaným dávnými králi.

Úzké schodiště vytesané v pískovcových blocích jej vedlo stále níže, dokud nevstoupil do Síně kostí. Mohl být dobrých sto metrů pod zemí, možná více. V jediném krátkém okamžiku zahlédl

koutkem oka stříbřitý záblesk kovu. Podvědomě se vyhnul svištěcí čepeli, která neškodně zaskřípěla o kamennou zeď vedle jeho hlavy. Snop zlatavých jisker osvětlil vysokou postavu v kdysi výstavním brnění. Elf! A ne ledajaký. Poznal v něm samotného knížete – osobu, kterou donutí stát se osnovou pro nový vzor.

Zaútočil s divokostí zmije. Jediným prudkým úderem prorazil elfovu mentální bariéru, přiměl jej upustit meč a pak jím mrštil o zeď. Kníže, uvězněný v pramenech energie, do ní s hlasitým heknutím narazil a pak se bezvládně svezl na podlahu. Utržený předeek kyrysu se mu vyklopil do klína jako víko od krabice.

Cítil v temnotách ještě další přítomnosti. Pobavila jej dětinskost, s jakou doufaly ve vlastní neviditelnost. Bez větších problémů se mu podařilo zaměřit dvě vědomí, která patřila elfům. Dlouho neuvažoval, zkoncentroval vůli a udeřil. Jejich mozková kapacita nebyla schopna podobný útok bez úhony absorbovat. S uspokojením sledoval, jak proud energie proniká do mozkových center obou elfů. Obě vědomí, s nenávratně poškozenými synapsemi, zhasla jako plamen svíčky a staleté osobnosti zmizely ještě dříve, než se jejich těla bezvládně sesula na podlahu. Kdyby chtěl pohlédnout do jejich očí, našel by v nich jen bezduchou prázdnotu.

Pak ho ucítil. Znechuceně zasyčel. Ohař! Na rozdíl od elfů a lidí, jeho vnímal pouze jako starou vyblednou vzpomínku, neostře, neosobně. Tak trochu doufal, že se tenhle problém nějak vyřeší sám, že bude zabít, ale také věděl, že co si neudělá osobně, to mít nebude. Pomalu vytasil meč a jediným slovem zapálil všechny louče vězící v držácích na stěnách.

~ ~ ~

Bolest mě prudce udeřila do očí a propálila se mi hluboko do mozku. Hloupý reflex, když se oslněné oči podvědomě zavrou, že?

První úder mě zastihl tápajícího a zběsile mrkajícího. Jen šťastnou náhodou jsem jej vykryl. Pod silou toho úderu jsem se zapotácel a několik kroků poodstoupil. Bylo to jako se snažit zastavit balvan klackem. Tenhle chlap je jiná kategorie. Smrtelně nebezpečná kategorie. Kdyby se trefil, krve by se ve mně nedořezal. Zatřepal

jsem hlavou a pokusil se pořádně zaostřit. Zornice, násilně stažené do malých teček, mě poslechly jen s krajním odporem.

Rozhlédl jsem se kolem. Stál jsem uprostřed rozlehlého sálu, jehož zdi mizely za hromadami vybělených kostí. S odporem jsem pohlédl na tisíce šklebících se lebek pohozených na jednu hromadu. Jejich nevidoucí, prázdné očníce na mě upíraly žalující pohledy plné bolesti a smutku. Náhle jsem ucítil nekonečný příval negativní energie tryskající z těch ostatků a pochopil jsem.

Vysoký, nepřírozeně hubený muž stál naproti mě, sotva pár kroků daleko. Ve tváři mu pohrával pohrdavý úšklebek a jeho žluté, plazí a necitelné oči byly jako bez života. Napřáhl mi v ústrety špičku meče.

Tak tohle je ten pověstný Dragan Jezvec, pomyslel jsem si a znalecky ohodnotil jeho zevnějšek. Šaty z pravého hedvábí jsou nejen vkusné, ale i pořádně drahé, stejně jako tříčtvrteční karacénová zbroj vyrobená trpaslíky.

„Přišel jsi mě zatknout, S’ane?“ zeptal se ironicky a marnivě pohlédl na hladkou čepel svého meče jako do zrcadla.

„Ne potom, co jsem viděl,“ odvětil jsem.

Ušklíbl se. „Kdepak zůstal tvůj pověstný smysl pro spravedlnost, ohaři? Slídl jsi kolem, pořád dva kroky za mnou, pořád a pořád. Bylo to tak otravné. Pořád ses snažil kazit mé dílo, můj obchod. Můj dokonalý obchod, jak jej kdysi nazval ten hlupák Doubrava. Trvalo mi stovky let, než jsem si vytvořil podmínky a získal ty správné kontakty. Všichni v tom viděli jen zisk, jen zlato z těžby na nevyčerpatelných nalezištích pod elfími državami, profit z exportu vzácného dřeva. Chtěli být mými společníky i za cenu rozpoutání války s elfy. Tak moc toužili po bohatství, ale mně šlo o něco jiného.“

„Chceš to samé, co všichni tobě podobní.“

„Ano,“ připustil, „chci mít moc, ale musíš uznat, že já to, na rozdíl od jiných, dělám nepřekonatelným stylem. Jednu věc jsem chtěl ale ještě o něco víc. A tou je pomsta. Na těch tam venku, na potomcích věrolomníků a na lidech, tom odporném a malostí postiženém plemeni, které je stejně úporné jako prašivina.“

„Až s tebou, ještěrko, skončím, bude z tebe mdlo i hyeně.“

Tvář mu zkřivila nenávist. Asi mu vadil ten absolutní nedostatek respektu, který jsem k němu choval.

Přes jeho oči překmitla mžurka. S rychlostí, která mi vzala dech, zaútočil.

~ ~ ~

Král pohlédl na zasmušilého elfa s nápadně prošedivělými vlasy. Pokud jsou elfové skutečně tak dlouhověcí, jak se povídá, tomuhle už muselo být pěkných pár století. „Jsme na místě, Vaše Výsosti?“ zeptal se jej, když zamyšleně studoval řady nepřátelského vojska, černající se kolem podivně hranaté, stupňovité stavby.

Kníže Savellis přikývl. „Ano, Vaše Veličenstvo.“ Krátce se zamyslel, jako by jej trápily stejné otázky jako Bojena. „Toto je cíl naší cesty,“ dodal ještě mírným, melodickým hlasem. Nic nenasvědčovalo tomu, že tento jemný, sympatický muž je tím samým členem Rady sedmi, pod jehož velením hlavní elfí armáda tvrdě dorážela na Bojenovo vojsko. „Jenom ještě musíme překonat tu armádu a už jsme tam. Zrovna na nich pracují naši mágové, nějak se nám to nelíbí.“

Kolem stupňovité pyramidy byl bezpočet stop po právě proběhlém boji. Byl prudký, krvavý a podezřele jednoznačný. I navzdory vzdálenosti dokázal rozeznat stovky těl v lesklých zbrojích, jaké nosívají elfové. Jen zlomek mrtvol byl jiný. Jen zlomek. Bylo jich tak málo, že si znechuceně odplivl a zavrčel: „Zasraná kouzla.“ Pak pohlédl na knížete.

I ten se rozhlížel po bojišti. „Obávám se o osud radního Ravellina,“ povzdechl si po chvíli zamyšleně. „Zdá se, že bojovali do posledního muže. Je to příkladné, ale bohužel i poněkud nákladné.“

Stejně jako oni, i řady elfích a lidských vojáků, nyní značně promíchané, zíraly na krvavé stopy nedávného masakru. Tito čerství spojenci se nedůvěřivě měřili – nebylo divu, vždyť na spojenecké smlouvě ještě ani neoschl inkoust. Spojenectví se však může zakalit jen ve společném boji. Král doufal, že tenhle nepřítel za to bude stát. Nemohl si dovolit ztratit armádu jako Ravellin. On už žádnou jinou neměl.

Jejich rozhovor přerušil příchod nenápadného elfa v dlouhé říze pokryté magickými symboly. Něco knížeti krátce pošeptal a poté se s úklonami odporoučel.

„Navrhuji,“ ozval se elf, jehož oči prozrazovaly víc než měly, „zaútočit klínovou formací na střed, probít se k zikkuratu a dostat toho černokněžníka. Tu armádu ovládá jeho moc. Až zemře, předpokládáme, že zemřou i jeho vojáci. Jinak je sotva porazíme. Pohybují se mezi životem a smrtí. Ani živí, ani mrtví.“

Král si zamyšleně zkontroloval řemínky brnění. „Souhlasím,“ odvětil, „a doufám, že čest stát na hrotu klínu připadne lidem.“

Elf překvapeně nakrčil čelo, pak ale pohlédl na nedaleko stojícího generála Řádu, pobledlého a nenápadně podpíraného s'anským katem. Musel to být opravdu mistr svého řemesla, protože kromě vratkého kroku a několika ran na citlivých místech byl generál téměř netknut. I svědectví zvládl podepsat sám, což bývá výjimkou.

Král mu věnoval dlouhý, chladný pohled. Generál pohybující se na hraně nervového zhroucení, se ještě více schoulil do sebe.

„Takže přišla tvoje chvíle, Droboši,“ začal, dívaje se nezúčastněně někam za třesoucího se generála. „Ty a tvoji muži budete v čele útoku. Chtěli jste být hrdiny a já vám teď dám šanci. Máte šanci se jimi stát in memoriam, jinak skončíte jako doživotní galejníci. Záleží to jen na vás. Jenom ty na tom budeš o něco hůř než ostatní. Pro tebe se místo na galejích nenajde. Tebe bude čekat popraviště a určitě víš, co se tam dělá velezrádcům. Začne se operací slepého střeva tupým hákem, pak ti ta střeva namotají na cívku, kolik to jen půjde. Následovat bude lámání kolem a nesmíš zapomenout ani na tolik populární tahání řemenů ze zad. Díky Yppově zručnosti se k trhání koňmi nedostaneš před soumrakem, rozumíme si?“

~ ~ ~

Když začal onen velkolepý útok, v jehož čele stál dle dějepravců statečný generál Droboš, z neznámých příčin zcela pohrdající brněním, Gerd Tatter, pohrávající si s kouřící dýmkou, poznamenal k přihlížejícímu králi. „Báječné, Veličenstvo. Právě jste své pokladně ušetřil majlant na soudních výlohách.“

Král mu věnoval zcela klidný pohled. „A pak že nejsem na peníze. Jestli to nějakí členové toho Řádu Bílého světla přežijí, nebude jich dost ani k naplnění venkovské hospody.“ Pak sáhl do kapsy pláště a podal mu svinutý pergamen, pečlivě převázaný stuhou a zapečetěný znakem koruny. „Dobře to schovejte,“ řekl, když si pod bradou utahoval řemínek helmice. „Takže starý příteli, doprovodí mě vaši muži do boje?“

S'an se jen mírně uklonil.

~ ~ ~

Jezvec mě zasypal další smršť úderů. Měl jsem co dělat, abych se udržel na nohou. Jen tak tak jsem se úkrokem vyhnul záludnému výpadu na hrdlo a už jsem musel blokovat další. Z posledních sil jsem odrazil jeho čepel stranou a nabral ho ramenem. Tohle se v šermířských školách neučí, takhle vás vyškolí ve slumech. Sheet'an zavrával a já se alespoň mohl pořádně nadechnout. Protiútok? Pcha, já byl rád, že se můj dýchavičný sípot zatím nezměnil v chropot.

Na rozdíl ode mě, on vypadal svěže a nedotčeně. V šermu byl nedostižný a o jeho kondici si můžu nechat je zdát. Kdyby mi tak nehučelo v uších, určitě by mě zajímalo, jestli je to jeho magickými schopnostmi, nebo vlastnostmi jeho druhu.

Začínal jsem považovat za zázrak, že ještě žiju.

Za nepřijemného skřípotu jsem paríroval čepel jeho meče, ale ke kontrování jsem se už nedostal. Ještěrka ukročil a špičkou meče mi lízl koleno. Pálivý pocit mě vyhodil z rytmu. Noha mě najednou odmítla udržet, zavrával jsem a zahlédl blýskavý ocelový jazyk, který se mi za skřípění trhaných ocelových kroužků vnořil do boku. Bolestí se mi zatmělo před očima a v ústech jsem ucítil železitý pach krve. Kousl jsem se do jazyka. Najednou jsem měl pocit neskutečného žáru sálajícího z té rány a vlhkosti šířící se od ní až příliš závratnou rychlostí. Odvrátil jsem ještě dva údery a pak se mi začalo zatmívat před očima. Udělal jsem několik kroků zpátky a s překvapením zjistil, že mi nějak ztěžkly nohy. Jezvecova postava ztratila ostré obrysy a dokonce se i nakrátko rozdvojila. Dva určitě nezvládnu...

Chtěl jsem si protřít oči, ale to už mě přestaly poslouchat i ruce. Meč se zazvoněním dopadl na podlahu. Věnoval jsem mu hloubavý pohled. Bylo mi to docela jedno.

Prudký kop do hrudi mě odhodil přes půl místnosti. Jako ve snu jsem vnímal, že letím po zádech někam dozadu. S vyraženým dechem jsem přistál na podlaze. Zpomaleně jsem se pokusil zvednout. Než se mi to podařilo, zíral jsem na Jezvecovy vysoké jezdecké boty. Byly také luxusní.

Rána kolenem do obličeje mě poslala zpátky k zemi. Jezvec se nade mnou rozkročil a zvedl meč vysoko nad hlavu. Než prudce bodl dolů, zaregistroval jsem ještě jeho vítězný úšklebek. Šílená bolest mi rozervalo břicho na kusy. Svět zase jednou zčernal...

~ ~ ~

Bojen hřbetem ruky otřel spršku krve, která mu zasáhla obličej po jednom obzvláště vydařeném zásahu. Usekávat hlavy je hodně špinavá záležitost, a taky zdlouhavá. Vedle něj s profesionální zručností řádl Ypp, který dával přednost obouruční širočině. Opisoval s ní široké kruhy a porážel sešikované žoldáky jako kuželky. Nestalo se, aby široký list sekery někdy minul, ale i tak si neúnavný S'an stěžoval na nezvyk, že mu zákazníci stojí. S rychlostí jakou se činil by ale nestačil posunovat špalek.

V souhrnu už situace tak růžově nevypadala. Probili se sice až k pyramidě, ale tam beznadějně uvázli tísnění na křídlech zbytkem černokněžníkových vojáků.

„Jak to vypadá?“ zařval na Savellina, který právě páčil svůj rapír z hrdla chroptícího žoldáka.

„Pokud se mohu připojit k lidské zálibě ve vyměšovacích dialogích,“ pronesl kníže, „pak je to na hovno, Veličenstvo, na hovno.“

Král se ještě jednou rozhlédl po bojišti. Než se na něj vrhl další bezduchý protivník, stihl si pomyslet, že to je hodně optimistický názor.

~ ~ ~

Dragan Jezvec vstoupil hrotem do vnitřního kruhu pentagramu vytesaného v podlaze. Rozpažil ruce a zavřel oči. Soustředěně vyhledal zdroj energie. Z tisícovek ostatků jí pramenilo víc než dost. Zdálo se, jako by jej, po všech těch tisíciletích zahálky, dokonce vítala. Pulzovala tmavou září, byla divoká, neujařmená a plná zloby. Přesně takovou potřeboval. Natáhl se po ní a plnil se jí až po okraj. Čím více jí přijal, tím ostřeji vnímal stará vlákna posledního krále, která zpřetrhala jeho smrt. Jeho úkolem bylo je oživit a znovu navrátit ke vzoru. Kdo by si pomyslel, že je vazba elfů ke svým pánům dědičná? Až rozšíří vzor, přivolá sem všechny potomky bývalých služebníků.

Znovu se mu budou klanět. Pak si to vyřídí s těmi odbojníky a nakonec se zaměří na tu lidskou chátru. Kdysi to byly jen nevědomé opice s modře pomalovanými zadky. Za ta staletí ale prodělali překvapivě rychlý vývoj. Stala se z nich proměnná, se kterou bylo zapotřebí počítat. V duchu si zamnul ruce. Jeho plán vyšel téměř dokonale. Kde se dva prali, on se jen smál. Teď už jejich králíčkovi zbyla jen maličká a vyčerpaná armáda a s tou si on hravě poradí, i když se přesně podle předpokladů nakonec spojil s elfy. Království lidí je nyní zcela bez obrany a jiná jsou příliš daleko. Až přijde čas, dojde i na ně...

Ve změti vláken, zšedlých, matných a připomínajících starou pavučinu, našel vlákno Ravellinova děda. Znal jej z vyprávění Starších. Tady začne. Prvním z elfů, kterého ovládne, bude Ravellin. Bude to stylové, protože právě jeho předek stál v čele té hanebné vzpoury. Pak se zmocní elfů kolem pyramidy a nechá je dorazit tu lidskou sebranku. Nakonec dokončí vzor a připojí k němu elfy z ostatních enkláv. Byl potěšen tím, jak hezky si stanovil svůj dnešní denní program.

V duchu se pousmál. Na zítřek už má taky plány – prohlásí se Vládcem světa...

~ ~ ~

Probudil jsem se s nepříjemným pocitem v břiše. Samozřejmě, teď se mi to přehání, ale tehdy mi do smíchu moc nebylo. Přibodl mě k podlaze jako motýla. Dokonce i ten meč ve mně nechal. Dalo mi

hodně práce otevřít oči a ještě více vytáhnout dlouhou čepel z rány. S rukama pořezanýma téměř na kost se mi to konečně povedlo. Z rány se mi okamžitě začala valit krev. Nikdy bych nečekal, že jí mám tolik. Trochu jsem se potočil a uviděl jeho.

JEHO!

Na krátký okamžik jsem zapomněl, co je to bolest. Stál si tam uprostřed pentagramu a dělal zase nějaká ta svoje kouzla. Něco hlasitě deklamoval, ale já jej skoro neslyšel. Zřejmě se mi už začaly odkrývat uši. Mnohem důležitější ale bylo, že měl zavřené oči. Měl jsem ubohé tři metry k přeplazení, ale mně to už po tom prvním připadalo jako běh na konec světa. Když jsem byl dva metry od něj, podařilo se mi zaostřit. Zjistil jsem, že stojí nad nehybným tělem knížete. Další dva píďalkovité posuny a dělil nás již jen jeden metr. Svět se se mnou začal točit. Ztrátou krve jsem začal upadat do bezvědomí. To nesmíš, snažil jsem se přesvědčit, ale na autosugesci se mi už nedostávalo krviček. Z posledních sil jsem se nadzvedl na levačce a širokým obloukem máchl mečem pokrytým mou vlastní krví. Doufal jsem, že to bude stačit, když má metr dvacet.

~ ~ ~

Vzor začal ožívat. S radostným očekáváním zíral na rozsvěčující se vlákna, barevná a pestrá. Jeho duše stoupala v radostném očekávání k nebesům. Podařilo se, podařilo se. Jaké uznání se mu dostane od jeho soukmenovců a od Starších? Zřejmě se stane jedním z nich. Co jedním, bude stát v jejich čele. Vždyť obnovil moc jejich lidu, kdo by měl větší právo?

Procitlá vlákna začal připojovat do vzoru. Spojením starého s novým vznikne vzor mocnější než ty z dávných legend. Pečlivě vázal každé vlákno a poutal tak k sobě životy. Náhle vzor zazářil oslnivým jasem. Ještě několik posledních vláken! Ještě je svázat!

„Dokonáno je...“ vykřikl zrovna ve chvíli, kdy zjistil, že s přetáými achilovkami nedokáže stát.

Překvapeně otevřel oči a s výkřikem bolesti se zřítíl na podlahu. Dopadl na bezvládné tělo Ohaře, který v ruce ještě stále křečovitě svíral jilec zakrváceného meče.

V přívalu bolesti si uvědomil, že vzor ještě není zcela hotov. Zahleděl se na něj a odhalil několik kritických míst, které se bez přísunu další energie začnou rychle rozplétat. Pochopil, že za pár okamžiků přijde jeho práce v niveč, že bude muset celý rituál opakovat. Pak uviděl, že rozpad už začal.

Zmocnil se jej šílený vztek na něj, na Ohaře, který to způsobil, který ho zranil tak, že nyní bude mít problém s koncentrací. S nepřičetným řevem uchopil do obou dlaní S'anovu hlavu a vši silou, které byl schopen, vrhl svoji energii proměněnou v úzký zářící plamen proti jeho zmírajícímu vědomí.

Příval energie znásobený okolními artefakty pronikl bez problémů mentálními bariérami bezvědomého S'ana a udeřil do jeho obnažených struktur vědomí.

~ ~ ~

Bylo to, jako by někdo s loučí v ruce vykopl dveře a vpadl do ztemnělého domu, ze kterého se právě vystěhovává nájemník. Zářící postava se mi silou vichřice vrátila do hlavy a plná šílenství se mě pokusila sežehnout na popel. Byla to stejná hloupost, jako se pokusit odehnat lva kýtou. Proud energie mě vytrhl z letargie. V tom jediném krátkém okamžiku jsem udělal krok zpátky z cesty do záhrobí. Jako hladové dítě jsem se přísál k onomu nevítanému návštěvníkovi. Energie je konečně jenom energie. Alespoň pro S'ana. Když na to přijde, nejsme moc vybíraví.

Šílící nekromant si náhle uvědomil, co provedl. K jeho smůle až poté, co se jeho vědomí prolno s vědomím věčně hladové bytosti, která je jeho naprostým opakem. Tedy mě. Jestliže on dokázal energii kumulovat, já ji dokázal stejně úspěšně pohlcovat. A pohlcoval jsem tu manu nebeskou s rychlostí, která mně samotnému vzala dech. Pak to začalo brát dech i jemu.

S výkřikem děsu se kouzelník pokusil odpoutat, osvobodit ode mě, ale nedokázal to. Ve chvíli mentálního útoku byla naše vědomí tak silně propojena, že jsme se stali jedinou bytostí. Odnímal jsem mu energii, kterou čerpal z ostatků, stejně jako jeho vlastní, až jsem se dostal na samotnou dřev. Pak začal škemrat o milost. Hodně škemrat, hlasitě.

Kdybych přestal, měl by možná ještě šanci přežít, ale s dírou v břiše zásadně nedělám kompromisy a taky, jak jsem už říkal, tou ztrátou krve se mi nějak divně odkrvily uši...

~ ~ ~

Bojen se vyhnul sudlici, jejíž dlouhý hrot mu málem rozpáral brnění jako hračku z papíru a jednou ranou odt'ál svému protivníkovi hlavu. Prudkou dekapitaci doprovodily oslavné gejzíry z proťatých tepen. Dalšího žoldněře povalil na zem a dvěma údery mu rozpoltil lebku. Prvním se netrefil.

Úder palcátem ho zasáhl přesně doprostřed zad. Pancíř sice zastavil ocelové hroty, ale síla úderu jím mrštila o zem. Ramenatý chlap s nezdravě šedou tváří se nad ním rozkročil a zahnal se palcátem k novému úderu. Tak takové to tedy bude, pomyslel si král otupěle, když mu výhled na svět zastínila zakrvácená hlavice palcátu. Asi za vteřinu si král pomyslel, že si ten chlap nějak dává načas. Pak byl znechucen sám sebou; poslední myšlenka by měla být přece jen trochu vzletnější.

Žoldněř se najednou beze slova vysvětlení zhroutil k zemi. Stejně jako jeho kolegové. Ve stejnou chvíli si elfové na celém světě pomysleli, že se jim na ten divný výlet do Starolesa vlastně ani nechce.

A ve stejnou chvíli jsem já měl oči červené jako po hodně dlouhém flámu.

~ ~ ~

Jednání speciálně zřízené královské vyšetřovací komise jsem se zúčastnil až po dvou měsících, po návratu do Kněžegradu. Těhle taškařici bych se docela rád vyhnul, ale četa biřiců vyzbrojená mým zatykačem, osobně vystaveným ctihodným Ctiborem Celinou, měla jiný názor. Obvinění z dezerce mě tedy konečně dostihlo. Alespoň, že Celina počkal, až se mi přestanou rozjíždět stehy. Docela mi stačil ten řev, když mě našli v nitru pyramidy vedle něčeho podezřele vyschlého.

Jednání komise byla nekonečná, celé dny se ta banda úředníků snažila vyšetřit příčiny války a potrestat viníky. Pak už se její

členové jen vzájemně osočovali a obviňovali z neschopnosti. Za celou dobu se komisaři shodli pouze na tom, že okolnosti zapojení Královského těžebního konsorcia jsou *podivné*, ale nějak už k němu nedokázali přiřadit Dragana Jezvece a ani Neboje Doubravu. Gildovní výbor z Malesty na žádost komise o sdělení jména objednavatele žoldnéřů reagoval nejurážlivějším dopisem za posledních padesát let. Nakonec se komise rozhodla opatřit si alespoň nějaké výsledky mým zatčením. Konečně, podezření bylo na místě, byl jsem do celé věci zapletený od samého počátku a nelze pominout můj s'anský původ, zejména s ohledem na současnou docela xenofobní náladu. To, že jsem se vyhnul rukování mi taky body nepřidalo.

Stál jsem před dlouhou lavicí, vlastenecky pokrytou prapory v královských barvách. Za ní seděla ctěná komise v počtu sedmi členů. Uprostřed Ctibor Celina, po jeho levici Svatobor Námel. Skvělé. K nejmocnějším rodům království patřili i další tři komisaři a nic bych za to nedal, že i jim kdysi spadly do klína výhodné podíly v konsorciu.

Ctibor Celina nahlédl do svazku pergamenů a pak mi věnoval dlouhý zkoumavý pohled. „Tak se opět setkáváme, Kloppe, není-liž pravdou?“ pronesl spokojeně. „Tento případ bude jednoduchý,“ řekl, obrací se na své kolegy, „obvinění z dezerce navrhuji doplnit i o zradu královského majestátu, protože se paktoval za válečného stavu s elfy. Důkazy jsou nezpochybnitelné.“

„Ehm, ehm,“ ozvalo se za mnou. „Dovoluji si komisi předložit nové důkazy.“

Ctibor Celina si mého šéfa změřil nepřátelským pohledem. „Copak nevíte, že jednání rady není veřejné? Nechám vás vyvést.“

Gerd pokrčil rameny, ze záhybu pláště vytáhl roli pergamenu a ukázal komisi královskou pečeť. „Toto je...“ začal.

„Podvrh,“ nenechal jej Celina ani domluvit. „Pokud je to důkaz, proč se objevuje až nyní?“

„Nebylo jej zapotřebí. Dokud jste si nepřišli pro mého muže,“ řekl Gerd. „Je to svědectví Vratislava Droboše, které učinil před smrtí. Je ověřeno královskou pečetí.“

„Je to podvrh,“ zakřičel Celina, „Droboš by nikdy...“

„Je to pravé,“ řekl pevný hlas ve dveřích.

„Tady si každý leze jako do bor...“ začal Celina vztekle a pak se jen hluboce uklonil, stejně jako ostatní členové rady. „Promiňte, Veličenstvo, nevěděl jsem...“

Král vstoupil do místnosti a tvrdým pohledem si poměřoval pobledlé úředníky. Zastavil se vedle Gerda a ukázal na pergamen. „Potvrzuji pravost tohoto dokumentu, byl jsem u toho, když jej Droboš podepsal. Ke konci života se vyznal ze všech svých pozemských skutků a nezůstal, jak se říká, jen u sebe.“

Mnou vytipovaná trojice komisařů zbledla a ohryzky jim poskočily do rytmu. Odhadl jsem je dobře.

„Mohl bych říct, že Droboš vyzpíval všechno, co věděl, včetně záležitostí kolem konsorcia a dokonce i vypuknutí války. Myslím, že by jeho svědectví komise musela vzít za průkazné. Pokud by samozřejmě bylo s náležitou pompou zveřejněno. Na okraj vám jen řeknu, že Droboš mluvil o mnohých, o Kloppovi však nikoliv. Jeho obvinění ze zrady je bezpředmětné.“ Ctibor Celina se králi prkenně uklonil. „Jak si Vaše Veličenstvo přeje.“

„Ne, drahý Celino,“ odvětil král, „uděláte to, protože si to přejete vy, ne já. Nechci v budoucnu slyšet nic o tom, že jsem tenhle spolek nějak ovlivňoval.“

Celina pohlédl králi do tváře a okamžitě pochopil. „Myslím,“ pronesl s naléhavostí v hlase k ostatním členům komise, „že by s ohledem na státní tajemství bylo vhodné tento zápis nezveřejňovat, spokojit se se sdělením Jeho Veličenstva o jeho obsahu a považovat jej za důkaz vyvíňující Kloppa Yggredda ze zrady královského majestátu.“

Členové komise bleskurychle zvedli pravice nad hlavu ve znamení souhlasu.

„Ano, myslím, že toto rozhodnutí je racionální a pro dobro všech stran,“ pronesl král souhlasně. „Myslím, že bychom se mohli spokojit s konfiskací veškerého majetku konsorcia ve prospěch koruny a v předání kauzy černokněžnictví inkvizici. Stejně se dalších výsledků už asi nedoberete, nemám pravdu?“

„Samozřejmě, Veličenstvo, ale stále zde máme k projednání i Kloppovo obvinění z dezerce. Myslím si, že prokazatelně nevyslyšel

volání svého panovníka do zbraně a tato záležitost nemohla být svědectvím Vratislava Droboše vysvětlena.“

Celina se evidentně nehodlal vzdát lacino. Král i Gerd se odmlčeli. Věřil jsem, že hledají nějakou další páku na komisaře. Pak se z toho stalo několik minut tíživého ticha bez vidiny konce.

A v tu chvíli jsem pochopil, co východní mudrcové mysleli tím osvětlením.

„Ale já jednal na přímý rozkaz krále,“ ozval jsem se, ignoruje udivený pohled všech včetně krále. Vytáhl jsem z kapsy padělaný královský patent a průvodní list a podal je králi. „Vždyť vy sám jste mě uvolnil z vojenské služby a pověřil tím vyšetřováním...“

Král si zamyšleně prohlížel podpis a pečeť, kterou kradmo porovnal s rytinou na prstenu, jenž nikdy nesundával z prstu. Nevěřícíně zavrtěl hlavou. „V tom válečném mumraji se mi to muselo vykourit z hlavy. Má pravdu.“ Vzal mě kolem ramen. „Došlo tady k politováníhodnému omylu, protože jsem zapomněl ctěného Nejvyššího královského komořího o tomto kroku informovat. Blamáž, což? Vydání zatykače je tak trochu moje vina. No, nějak to zamázneme, že ano?“

Celina se opět hluboce uklonil. „Zatykač byl tímto zrušen, Veličenstvo. Podezření bylo rozptýleno. Klopp Yggredd je volný a zbaven všech obvinění.“

Gerd mi podal můj plášť. Když jsem si jej přehazoval přes ramena, se zalíbením jsem pohlédl na znak královského prokurátora. Jsem zpátky...

Když jsme vycházeli ven, král mě stále přátelsky držel kolem ramen. Ve dveřích mi zasyčel do ucha: „Ty dokumenty chci a toho chlapa, co je udělal, taky. Zaplatím jeho služby zlatem, máš od něj ještě něco?“

Přikývl jsem. „Mám příkaz k prohlídce sídla konsorcia vydaný Celinou.“

„I s pečeti?“

„Ano, pečetidlo udělal za půl hodiny z malého lipového špalíku.“

„Lipového špalíku?“ opakoval král zamyšleně. „Jak kouzelné...“

~ ~ ~

Kníže Ravellin na mě pohlédl a odvětil: „Dnes držíme poslední den smutku za mého synovce. Silurius nebyl tím synovcem, na kterého bych byl pyšný, ale rodinu si nevybíráme. Udělal v životě hodně chyb. Přesto všichni truchlíme nad jeho skolem, kterým napravil všechna předchozí pochybení. Navždy bude oslavován jako zachránce našeho lidu, ten, kdo jako první podal zprávu o návratu dávného nepřítele.“

„To mě opravdu těší,“ řekl jsem mu, „nic si Silurius nezaslouží tolik jako tohle. Trochu jsem přeskládal spisy v archivu a nejbližších tisíc let nikdo nenajde jediný záznam o jeho zahrádkářském období.“

Kníže se usmál. „A co vy vlastně pohledáváte ve Starolese?“

Jenom jsem pokrčil rameny. „Mám dovolenou, tak jsem se rozhodl trochu prozkoumat Šedé hory, zejména Severní masiv.“

„Netušil jsem, že jste příznivcem horolezectví,“ řekl kníže a věnoval mi tázavý pohled.

Já taky ne, pomyslel jsem si, ale v hlavě mi zůstaly nejen vzpomínky Křemoše Kolóna. Měl jsem tam i Dragana Jezvece. Jedna ze vzpomínek byla hodně zajímavá a týkala se jedné jeskyně v Šedých horách, ve které přežívalo devět posledních Sheet'anů, učitelů a Starších – záštiplných starců. Měl jsem pocit, že cestu k nim bych našel i poslepu.

„Chtěl jsem ještě něco jiného,“ řekl jsem knížeti místo vysvětlování a podal mu potvrzení o burzovním nákupu, které jsem nechal opatřit rubopisem na jeho jméno.

„Co to je?“ zeptal se mě nechápavě.

„Říkejte tomu třeba vklad do právě založené Siluriovy nadace. Je to doklad o zakoupení úrody korsunského obilí na příští dva roky i s dopravou na místo určení. Spousta elfů i lidí přišla díky té hloupé válce o všechno; aspoň neumřou hlady. Nechávám to vám, protože věřím, že se dokážete o vše potřebné postarat.“

V jeho očích se zaleskly slzy. „To je ten nejvzácnější dar, jaký jsem kdy viděl. Silurius by byl poctěn. Mohu se ale přece jen zeptat, jak S'an, placený poněkud spořivým králem, přišel k takové sumě?“

Jenom jsem pokrčil rameny. „Víte, asi mi to neuvěříte, ale povedl se mi jeden opravdu dokonalý obchod.“

PRÁVO VOLBY

V předhůří Západní vrchoviny byl život tvrdý. Vedla se tu nepřetržitá válka s prastarým lesem, který se táhl od obzoru k obzoru a vítězství lidí bylo stále v nedohlednu. Každý ar pole musel být vykoupen usilovnou dřinou a přes všechno to mýcení a vypalování se i tak do roka okolní prales opět přihlásil o svůj majetek. Byl to nekonečný boj, který zde vedla už pátá generace osadníků. Žili tu neměnně už více než stovku let a jejich životy se vzájemně propletly. Nebyl tu nikdo, kdo by nebyl s každým nějak spřízněn. To mělo za následek zvýšený výskyt velmi přemoudřelých dětí, stejně jako těch, které nikdy nepochopily princip nočníku. Byl to svět sám pro sebe. Svět, jehož zákony nebyl nikdo z přespolečných schopen pochopit.

Na vesnici se snesla tma, která jako hustá ovčí příkrývka pokryla celé údolí. Mdlé slunce zašlo za Západní vrchovinu a s jeho odchodem najednou vše osiřelo. Tichý zimní večer ztlumil ten shon a ruch, který zde panoval ve dne a čerstvě napadaný sníh pohltil všechny zvuky jako med. V plíživé temnotě se rozplynuly dlouhé stíny nízkých stavení z hrubě tesaných trámů s doškovými střechami, lemovaných plaňkovými ploty, které se k sobě tiskly na svahu mírného kopce jako vyděšené děti. Hospodáři naposledy obešli dobytek ve stájích, uzavřeli špýchary a seníky a ponocný zapálil ohně v koších lemujících vesnici. Lidé se vrátili do svých domovů. Byl čas na rychlé jídlo a ještě rychlejší spánek. Nepříjemný mráz se západem slunce nabral ještě na síle. Nyní už nebylo radno vycházet ven. Mrzlo víc, než si kdy lidé pamatovali. V lese se mrazem trhaly stromy a ptáci padali mrtví z oblohy. Boží dopuštění, říkaly stařenky, ať už to dopustil kdokoliv a modlily se za brzký příchod jara, které si

dávalo načas. Zatím se všichni snažili udržovat oheň v kamnech a na ohništích, protože komu vyhasl, ten se rána nedočkal. Všichni toužebně očekávali příchod jara, které konečně ze země vyžene zaseté obilí. Konec dlouhé zimy je vždy krušný. Toho roku byl ale ještě krušnější. Zásoby se tenčily a další nebylo snadné opatřit. Lovci se nejprve vraceli s prázdnou, pak se nevrátili vůbec. Ti zbylí už v sobě nenalezli dostatek odvahy. Odvážná byla jen vyhladovělá zvěř, která se začala stahovat blíž k lidským sídlům. Hlad dokázal přehlušit strach z lidí. Hlad totiž není jen nejlepší kuchař, je to i nejlepší zabiják...

~ ~ ~

Starý Brano Kropáč seděl na posedu vedle fojtství a rozhlížel se po okolí. Ohně planoucí v koších kolem vesnice sice vrhaly do okolí děsivé odlesky, ale byly jediným zdrojem světla. Kromě měsíce, jehož stříbrný disk ve své plnosti občas vykoul zpoza hustých, vodou nacucaných mračen.

Zachumlal se do ovčího kožichu, přihnul si z čutory a se zafuněním si hřbetem ruky otřel ústa. Nespokojeně zaregistroval, že za hodinu služby se hladina pálenky posunula nebezpečně nízko. Pokud to bude takhle pokračovat, do rozednění mu nevydrží. Doufaje, že jeho odhad nebyl správný, zatřepal nádobou. Hlasité zažblunkání jeho naděje zdusilo už v zárodku.

Pohlédl na luk, jehož tětivu nenapínal, aby se náhodou nevytáhla a na toulec, ze kterého vyčnívaly tři šípy se stříbrnými hroty. Byly majetkem obce. Je to velká cennost, to stříbro, pomyslel si spokojeně. Pravda, když přebíral funkci, bylo jich sedm, ale on tady přece je, aby lidi chránil před vším nečistým zlem, které se za nocí toulalo lesem. Občas musel vystřelit po troufalém stínu prahnoucím po lidské krvi, který se zjevil na okraji lesa. Je tady, aby zaháněl smrt. Co na tom, že ty šípy střílel do lesa bez hrotů. Toho stříbra by bylo stejně na nějaké potvory škoda, když se za ně dala pořídit tak fajnová pálenka.

Pálenka, uvědomil si to podstatné a ještě jednou si pořádně zavdal. Když mu ten lahodný mok vtékal do úst, rozkoší zavřel oči.

A to byl ten důvod, proč neviděl tmavý stín, který proklouzl ohnivou hranicí a zmizel mezi domy.

~ ~ ~

Ranka Belovcová smetla drobký ze stolu do dlaně a vhodila je do ohniště. Pak se s povzdechnutím vrhla na misky a lžíce. Ve džberu plném horké vody z nich pískem vydrásala hustou hmotu, která dokonale vytmelila všechny nerovnosti v hrubě vydlabaných nádobách. Zbytek ječné kaše odstavila z plotny a nechala v kotlíku. Na ráno.

Tiše pohlédla na pec a zkontrolovala oba své bratříčky i otce. Už spali, zachumlaní do ovčích houní. Taky byla unavená. Co maminka odešla, přešly na ni všechny domácí povinnosti a zvířata se neptají, jestli se jí chce nebo ne.

Vzala džber se špinavou vodou a ze stojanu hořící louč. Otevřela dveře, opatrně, aby vrzající závěsy nikoho nevzbudily, a obešla dům. U nízkého keře vylila džber do sněhu.

Už se chtěla vrátit do chalupy, když tu zaslechla podivný šramot. Z chléva nalepeného na chalupu se k němu přidalo i nervózní zabečení Bělky.

Opatrně odložila džber a s loučí, nepatrně osvětlující svět kolem ní, vyrazila ke chlévu. Mezi domky si hravý vítr vždycky dělal co chtěl. Úzký plamen se zachvěl a s plápoláním uhnul do strany. Ještě se dvakrát pokusil zmátořit, ale nakonec s rezignovaným zasyčením zhasl.

Ranka pohlédla na tři řeřavé uhlíky, které zbyly na konci louče. Měla bych se vrátit do chalupy pro oheň, pomyslela si, ale tolik už chtěla být v posteli, že se rozhodla pokračovat. Pomalu otevřela dveře do chléva. Když ji přivítala absolutní temnota, pochopila, že si pro ten oheň zajít měla. Cítila teplou přítomnost dobytka, jeho dech a pohyby a nos jí naplnila vůně čerstvě podestlané slámy.

Vše je v pořádku, stihla si ještě pomyslet, než se v rohu místnosti rozsvítily dvě zeleně zářící zkosené oči a něco černého, velkého a vrčícího se na ni vrhlo.

~ ~ ~

Seděl jsem v sednici, kterou fojt honosně nazýval kanceláří a kolem nohou se mi střídavě motaly děti a štěňata. Za mými zády zase fojtká rachotila hrnci a já šokovaně zíral na potícího se Ignáce Belovce, který, celý nesvůj, žmoulal v třesoucích se rukou opelichanou beranici.

Vlastně jsem tady ani neměl být. Měl jsem namířeno do Kněžegradu a pouze jsem tudy projížděl, vraceje se z Pavlobergu, kde jsem se týden handrkoval s trpaslíky, kteří reagují poněkud citlivě, když přijde řeč na jejich obchody. Už jsem toho měl doslova plné zuby a těšil jsem se na návrat domů, na bratrance Yppa, dobré jídlo, moji postel (ach bože!) a na práci, která na mě už týden čekala, přátelsky mi kynouc. Určitě najdu kancelář zavalenou pergameny, žádostmi a stížnostmi a ještě s láskou budu vzpomínat na tuhle služební cestu.

Kdybych na křižovatce nenašel na rozcestníku žádost fojta z Borů o asistenci královského úředníka, nikdy bych sem nezavítal. Pravda, na sloupu visely bez povšimnutí i omšelé a sluncem vybělené žádosti o kněze, medika a dokonce i inkvizitora a nevěřím, že by tudy žádný z nich nikdy nejel, ale já jsem starý osel, který se musí táhnout do kdekjaké díry na první lepší zavolání. Odměnou za přehnanou iniciativu bývá jen dřina. To mám za to. Jako by se zbořil svět, kdybych tu žádost ignoroval. Jako ti ostatní...

Můj příjezd byl ve vesnici pochopitelně událostí roku, možná desetiletí. S lavinou bahna, co před dvaceti lety smetla půlku vesnice, jsem ale soupeřit nemohl. I tak si mě ale lidé prohlíželi jako atrakci. Královský úředník, dokonce prokurátor, ať už to znamenalo cokoli, a navíc S'an. Opravdu nechápu, proč na mě někteří lidé reagují tak citlivě. Jistě, vzhled mě poněkud odlišuje od nižší, podsaditější, hnědovlasé a hnědooké většiny. Nemůžu dost dobře za to, že jsem vysoký a bledý, že mám černé vlasy a modré oči. Pomněnkově modré oči! Taky nemůžu za to, že se ze spojení S'anů s lidmi rodí jenom S'anové. Je to už sto let, co moji předci přirazili ke břehům království na dlouhých dračích lodích v úmyslu se tu usadit a trochu si zaplenit. Víím, že to trvalo nějakých dvacet let, než nás kníže Boleslav porazil a zahnal a že během těch let zemřelo hodně lidí, ale je to už přece jen stará historie. Na druhou stranu, ze zajatců, kteří

ztratili možnost návratu, protože padnout do zajetí bylo u S'anů aktem zbabělosti, vytvořil kníže svoji gardu, která mu pak dopomohla ke zvolení králem. Na to se už ale nevzpomíná. Zejména na venkově se dodnes zlobivé děti straší tím, že si je vezme S'an. Nevěřte tomu. Nevím, co bych s tou spoustou rozjívěných děcek dělal. Historie je historie a současnost je současnost. Složil jsem slib věrnosti králi a jsem jeho poddaným. Jsem slušně vychovaný a civilizovaný, nekradu děti, panny neprzím bez jejich souhlasu, neloupím a nedrancuji. Žiji si prostě obyčejný a nudný život státního zaměstnance.

Nevěřicně jsem zamrkal. „Chcete tím říci, že...“

Mužik přikývl. „Přesně tak, milostivý pane, ten čubčí syn ju v tej maštali zmárnil až hanba mluvit.“

Nasucho jsem polkl. Lykantropové jsou v tak zapadlých oblastech poměrně častým jevem. Jsou to samotářští zoufalci, kteří po většinu měsíce žijí na okraji civilizace, zoufající si nad svým vlastním osudem a pouze po dobu úplňku podléhají volání krve. S každou další proměnou se stávají více a více zvířecější, až nakonec své lidství ztratí docela. Občas někoho zadává, jindy roztrhají na kusy. Občas někoho nakazí. Ale aby se některý z nich dopustil sexuálního násilí, to jsem slyšel poprvé.

„Kdy se to stalo?“

Zamrkal, potáhl nosem a nesměle pronesl: „Před více než dvěma týdny, milostivý pane.“

„Můžete mi to nějak blíž popsat?“ zeptal jsem se jej s vědomím, že po tak dlouhé době budou všechny důkazy nenávratně pryč.

Mužik se poškrábal v řídnoucích vlasech a mezi palci rozmáčkl odhalenou veš. Instinktivně jsem se odtáhl. „Už jsme spali. Jako já, Vaska a Tóna, moji kluci. Pak nás vzbudil řev a jakási tlumená rána. V sednici to nebylo. Šlo to skrz zeď. Tak jsem vyskočil z pelechu, porval na dvorku sekeru a vletěl do chlíva.“ Popotáhl nosem. „Tam jsem zmerčil na slámě ležet moji holčičku, sukně až u krku a na ní ten chlupatý pokurvenec.“ Otřel si uslzené oči. „Tak jsem ho vzal kálačkou přes hřbet, až mu tam cosi křuplo. Však zavyl jak zatracenec a hned se pakoval. Ještě ve dveřích po mně ale hrábl

packou, že jsem vzal druhou o zed' a víc nevím. Vzbudily mě až děcka, když mě slily kýblem vody. Ten parchant ale utekl.

Myslíte se milostivý pane, že jsem ho dokaličil?“ zeptal se mě se zájmem v hlase, který jsem mu ale vzápětí nerad zchladil.

„To pochybuju. V době proměny zraní vlkodlaky jen stříbro. Stříbro nebo oměj, zvaný vlčí mor.“

„Kurva,“ ulevil si hospodář a odplivl si na hliněnou podlahu.

Pohlédl jsem na fojta, který se vedle mě spokojeně krmil zelňačkou. „Jak jste na tom s vlkodlaky? Dělají problémy?“

Překvapeně na mě pohlédl a zamyšleně obkroužil lžící boky talíře. Ctimír Martinka nebyl tím nejbystřejším fojtem, se kterým jsem za dobu své kariéry měl tu čest hovořit. Vlastně, nebyl ani uprostřed pelotonu. Spíše někde na jeho konci, za koncem. Možná, že dokonce viděl na obzoru ten konec. Vyprostil z vousů zelný proužek a zamyšleně ho prostudoval. „No,“ pronesl váhavě, „sou tu, co pamatuju, Milosti.“ S rozvahou vložil zapomenutý kousek zeli do úst a pomalu polkl. „Hemžej se tu jak červi na mršině. V noci nikdo nechodí do lesa a to nemusí bejt ani úplněk. Když je hlad, zrovinka jako teď koncem zimy, stahujou se až na kraj lesa a je jedno esli sou proměnění nebo ne. Už jsme tu viděli aj smečky. Naštěstí se boje ohně, tak jsme v bezpečí. Teda, mysleli jsme si to.“

„Hlásili jste to někomu?“

Fojt pokrčil rameny. „Ráčeť odpustit, milostivý pane, ale sem nikdá nikdo nepříjde. Klidně by se to tu mohlo menovat Světa Řit' a ne Bory.“

Pokýval jsem hlavou. Tyhle malé chudé vesničky byly roztroušeny uprostřed pohraniční divočiny, daleko od hlavního města. O některých jsme měli jen kusé informace, o jiných žádné. Ani jsme nevěděli, že vůbec existují. Jako třeba tyhle Bory. Berní úředníci se sem ani neobtěžovali, tady by nedokázali na daních vybrat jediný denár. Kněz by dal všechny do klatby, jen co by zjistil, že se tady na nějaké příbuzenské vztahy moc nehledí a Inkvizitor by naopak pro nulové milodary nehnul prstem, ani kdyby uprostřed návsi pořádala mejdan parta upírů. A královští vojáci? S jejich věčnou nespokojeností s výší žoldu by se zařídili podobně. Pouze

kupci sem občas přijeli pro kožešiny a med výměnou za nářadí, ale tím to končilo.

Rozhodl jsem se pro malou zastávku. Plácl jsem fojta bodře po rameni. „Dobře, zůstanu tady a vyšetřím to. Kde budu bydlet?“

Fojt se zamyslel. „Tož, spát budete u nás, milostivý pane. Půjdem se ženou za děckama na pec a přenecháme vám postel. Jíst můžete s námi. Jíme sice skromně, ale vydatně.“

„Dobře,“ přitakal jsem souhlasně, „koruna vám bude výdaje refundovat.“

Zamyšleně se podrbal ve vousech. Zřejmě i v nich se občas něco zahemžilo. „Žena by s tou rekundací asi moc nesouhlasila, milostivý pane, nešlo by to dostat na dřevo?“

Sáhl jsem do kapsy a vytáhl stříbrný desetidenár. Ve městě by to stačilo na dva noclehy, tady na měsíc – a to včetně děvečky.

Stříbrňák zmizel ze stolu rychlostí blesku. Děvečka se nekonala. Zato můj kuň dostal místo v maštali a obroku, co dokáže spořádat. Aspoň něco, ten ubožák patří firmě a stát se se svým majetkem nemazlí...

~ ~ ~

Obhlídka místa činu dopadla přesně podle mých očekávání. Nikde nic. Ve chlévě mě uvítaly tři ovce a jedna jalovice.

Přežvykující sledovaly mé snahy cokoli nalézt. Co se taky dalo čekat, po takové době. I ta sláma, na které se to stalo, už byla skrmena a pokud bych o ní měl opravdu velký zájem, našel bych ji venku na nevábně kouřící hromadě. Zájem mít nebudu.

Místo toho jsem si prohlédl zvířata. Neměla jedinou stopu po nějakém poranění. Ani škrábaneček. Ten vlkodlak skutečně nebyl na lovu. Hypotéza, že jej Ranka jen vyrušila, padla stejně rychle, jako se objevila.

Pohlédl jsem na hospodáře, který mi dělal společnost. „Nevzpomínáte si, jestli ta zvířata náhodou tehdy nedělala nějaký hluk?“

Ignác Belovec pokrčil rameny. „Ani ne. Já slyšel jen řev toho zmetka, ale dcera mi říkala, že sem šla nakouknout, protože slyšela bečet tady Bělku.“

To bylo divné. Zvířata šílí, jenom co vlkodlaka ucítí. Nepřejte si vidět, co dělají, když ho uvidí. Tady bylo toho divného nějak moc.

~ ~ ~

Výslech mladé Ranky mi toho taky moc nedal. Byla to mladá, docela pohledná dívčina v letech, kdy už je třeba pomýšlet na věno. Naštěstí toho po otci moc nezdělala. Když jsem pohlédl na toho dobrého muže, kterému od nosu stékala nikdy nekončící hlenovitá stružka, marně otíraná do rukávu košile, pochopil jsem, jak velké štěstí Ranka měla.

Ležela v posteli, oči zarudlé od pláče. Měla pár dobře se hojících škrábanců na těle a několik dalších na duši. S těmi si ale žádný mastičkář neporadí. Moc mi nepomohla. Řekla mi, s přestávkami na slzy a smrkání, že si pamatuje jen ty zelené oči v koutě chléva, řev a náraz, který ji povalil na podlahu. Co bylo dál nevěděla, nebo vědět nechtěla. Kdo by se jí divil? Dostat z ní něco dalšího bylo nad mé síly a prolomit mentální bariéru člověka, který se právě otřepává ze šoku je to nejhorší, co bych mohl udělat. Dokázal bych z ní sice dostat i zážitky z matčina lůna, ale co by to s ní udělalo, je úplně jiná otázka. Určitě by z ní byla troska zralá tak akorát na pobyt v blázinci U Milosrdných bratří v Podolí. Na druhou stranu, když jsem se seznámil s fojtem a jeho příbuznými, v Borech by rázem zapadla do průměru.

~ ~ ~

Nechal jsem ji vyspat a raději obešel ostatní sousedy. Byl už podvečer a všichni seděli doma. Jednou mě pozvali ke stolu a dvakrát mi nabídli dokonce i odvar z jahodníku. Zato celkem devětkrát jsem byl nucen vyslechnout hrůzné historky o S'anech. Báječný způsob jak strávit zimní večer. Vřele doporučuji. Informace, že dokážu silou pohledu přinutit dívky, aby mi byly po vůli, ale stála za úvahu. Jinak jsem se nedozvěděl vůbec nic. Tak jsem alespoň několik otravných capartů zahnal hladovým pohledem do postele. Bezva, stal jsem se výchovným prostředkem.

~ ~ ~

Nemohl jsem spát. Ložnice, kterou mi fojt přenechal, byla sice útulná, ale postel nebyla pohříchu stavěná na S'anské proporce. S nohama visícíma přes vyřezávané čelo se moc dobře neusíná.

Najednou noční ticho rozčísł psí štěkot. Hlasitý, naléhavý a velice vzteklý. Přiskočil jsem k oknu a rozrazil okenice. Do místnosti se okamžitě vehnal mrazivý vzduch a já, v košili a s bosýma nohama, jen bezmocně zalpal po dechu. S husí kůží nebývalých rozměrů jsem se vyklonil ven.

Ponocný visel bezvládně z posedu a hlasitě chrápal. Šlehl jsem pohledem k nedalekému lesu. V záři plamenů jsem zahlédl tmavou postavu. Stála na hranici vesnice a hleděla na mě. Byl to člověk, a přesto jsem z něj i na tu dálku cítil něco cizího. Zvířecího? Nelidského?

V krátkém poryvu větru se plameny stravující dubová polena prudce rozhořely. Konečně jsem si ho mohl pořádně prohlédnout. Krátká halena obepínala jeho urostlou hrud' a ani jelenicové kalhoty neponechávaly moc prostoru pro dívčí fantazii. Ať byl ten mladík kdokoli, zimou zřejmě netrpěl. Byl neozbrojený a přesto jsem neměl pocit, že by ho v lese bylo schopno něco ohrozit. Žádný udřený sedlák, ale ani vyfešákováný hejsek. Spíš šelma. Náhle se jeho oči rozzářily jasnou žlutí.

Do prdele, zaklel jsem v duchu a pochopil, proč mu nebyla zima. Tohle byl dědičný vlkodlak, zrozený z vlkodlačích rodičů. Jelikož jsou lykantropové samotáři, je to velká vzácnost. Na rozdíl od běžných vlkodlaků je jejich stav neměnný a neléčitelný. In natura jsem ho viděl poprvé, ale slyšel jsem, že jednoho měli trpaslíci v Pavlobergu ve veřejném zvěřinci, než jej zabavila Inkvizice. Co se s ním stalo pak, nevím, ale pochybuji, že ho vypustili do volné přírody.

Bylo jasné, že tu není jen tak. On nelovil, on někoho hledal.

Opatrně jsem se vrátil do pokoje a začal se rychle oblékat. Když jsem znovu vyhlédl z okna, měl jsem už na sobě kožich a v ruce samostříl. To už bylo lepší. Letný pohled k lesu – mladík tam stále byl. Stál nehnutě a nevzrušeně, na dva kroky od ohně hořícího v železném koši. Nevěnoval mu žádnou pozornost. Bože! On se jej vůbec nebál!

Děsivé poznání mi vyhnalo zbytek barvy z obličeje. Tímto se obranné ohně přesunuly do kategorie bezcenných okras.

Kdyby chtěl, nic by ho nezastavilo. Ani oheň, ani opici vychrápávající ponocný. Jediný, kdo mu stál v cestě, jsem byl já a můj samostříl. Rychlou kontrolou jsem ověřil, že mám v zásobníku dost šipek a zatáhl za nabíjecí páku. Cvak cvak. Měl jsem nabito. Stříbrem.

Mladík měl velmi jemný sluch. Viditelně s sebou při tom zvuku trhl. Nyní byl sice člověkem, ale některé fyzické atributy měl posunuty výrazně k mezním hodnotám. Třeba zrovna sluch. Ani jsem nechtěl pomyslet, jak na tom bude se silou. I s obyčejným nožem by byl smrtelně nebezpečným protivníkem. Smrtícím protivníkem.

Zachytil jsem jeho postavu do mířidel. Zbytečně. Bylo to dost daleko a tma tomu taky zrovna nepřidala.

Vyskočil jsem z okna a dopadl do naváté závěje. Se sněhem za límcem jsem se z ní vyhrabal a rozběhl se k němu. Za běhu jsem z kuše stíral sníh.

Vlkodlak procitl z letargie. Jeho chřípí se zachvělo a oči se mu instinktivně přivřely. Nepatrně přenesl váhu na pravou nohu a lehce nahrbený vtáhl hlavu mezi ramena. Ve výstraže odhalil dvě řady bělostí zářících zubů. Špičáky měl větší jen nepatrně. Nebál se mě a neutíkal.

Mohl jsem být od něj tak třicet metrů, možná o trochu víc, když jsem vystřelil. Nechci se chlubit, ale s kuší to fakt umím. Na tuhle vzdálenost bez problému střílám koroptve a zajíce. Stříbrná střela se zadrnčením opustila samostříl.

Vlkodlakovy obrysy se najednou rozostřily. Ksakru, takovou rychlost jsem ještě neviděl. Řekl bych, že byl rychlejší než upír. Než hodně starý upír, abych byl přesný. Ještě nedokončil otočku a začal se proměňovat. Bože! Mimo lunární cyklus. To je nemožné! Ale nebylo. Ve vzduchu se z něj stala černou srstí pokrytá bestie s masivní mordou plnou dlouhých a ostrých zubů, jejíž drápy připomínaly dlouhé a zahnuté dýky. Byla to ohromná, děs budící stvůra, třikrát větší než běžný vlk. Její oči žhnuly děsivou zelenou září.

Zavrčel mi na uvítanou a jeho mohutné tlapy v předzvěsti útoku rozryly snůh až na holou zem.

Přebil jsem. Rychlými, nacvičenými pohyby jsem připravil další střelu. Vlkodlak se zarazil. I ve své podobě si musel zachovat střípky inteligence, protože pochopil, že proti němu nestojím s obyčejným samostřílem. Zavyl. Můj opakovací mazlíček už vyhnal úsměv z tváře nejedné stvůry...

Když jsem znovu zacílil, vlkodlak s vrčením vyklidil bojiště. Otočil se a neuvěřitelnou rychlostí zamířil k lesu. Prosmýkl se mezi strážními ohni a já s údivem sledoval, jak se znovu proměňuje. Tentokrát se z něj nestal člověk, ale vlk. Nemožné, nemyslitelné. O tom nikdy nikdo neslyšel. Poslal jsem za ním šipku, ale trefit se v takové rychlosti by byl zázrak i pro S'ana. Když zmizel v křovinách, začaly se otvírat dveře prvních chalup. Neuvěřitelné načasování. Dokud hrozilo nebezpečí, byl jsem tady sám jako prst.

„Co se děje?“ zeptal se mě fojt v podvlíkačkách, přes které si narychlo přehodil kožich. Jeho rží pokrytý oštěp na divočáky se mi klátil nebezpečně blízko nosu.

„Byl tu vlkodlak,“ oznámil jsem tak hlasitě, aby to slyšeli všichni přítomní. „Utekl zpátky do lesa. Zavřete se doma a do východu slunce nevylézejte ven, jasné?“

Odpovědí mi bylo několikéré ulehčené vydechnutí. Zřejmě si mysleli, že je poženu do lesa. „Půjdu za ním,“ pokračoval jsem. „Do rána by snůh zakryl všechny stopy.“

„Milosti, neděle...“ ozval se fojt, když do něj strčila jeho žena. „Nech ho jít, když chce,“ uslyšel jsem tlumený šepot. Fojt se už neozval.

„Udělejte silný odvar z oměje a namočte do něj zbraně.“ Pak jsem sáhl do kapsy kabátu a vytáhl váček. Hodil jsem jej fojtovi. „Je v něm pár stříbrňáků. Zkuste z nich ulít hroty k šípům. Čekám ale, že mi po návratu vystavíte potvrzení.“

Na nic dalšího jsem už nečekal a vyrazil po vlkodlakových stopách.

~ ~ ~

Noční les je tichý. Zejména v zimě a když je v něm vlkodlak. To je pak slyšet i pád špendlíku. Temnota noci byla střídána temnotou kmenů stromů, mezi kterými jsem se snažil kličkovat. Stopa ve sněhu a spadaném jehličí byla zřetelná jako dlouhá nit. Být o trochu čerstvější, ještě se z ní kouří. Nedalo mi velkou práci ji sledovat. Spolehl jsem se na s'anské smysly a pokračoval v běhu. Veden oněmi skvělými s'anskými smysly jsem asi po pěti minutách spadl do strže, kterou vlkodlak zřejmě ladně přeskočil. Temnotu noci vystřídala temnota bezvědomí.

~ ~ ~

„Já říkal,“ ozval se hluboký hlas někde za mnou, „že jsme ho měli nechat v lese, ať si jej vezmou divousové.“ Hovor přerušilo tlumené zakašlání. „Budou z toho jen problémy.“

„Pořád kašleš,“ přerušil ho mírný ženský hlas. „To máš z toho, že nikdy nic nevyležíš. Pak ti to sedne na plíce. Vezmi si jitrocelový sirup, a to hned!“

Brblající mužský hlas se vzdálil od mé hlavy.

„Chlapi,“ povzdechl si ženský hlas rezignovaně. „Tenhle je stejný splašenec jako vy dva. Kdo to kdy viděl, hnát se potmě lesem jako splašený. Může být rád, že to přežil.“

„Říkám ti,“ řekl muž, „Méor ho tam měl nechat ležet. Už tak se na nás ostatní dívají, jako bychom měli prašivinu. Bude z toho ještě hodně zla.“

Žena si povzdechla. „Copak by nebylo stejné zlo odmítnout pomoc bližnímu?“

Když jsem zase upadal do bezvědomí, uslyšel jsem ještě mužovu posměšnou otázku: „Bližnímu?“

~ ~ ~

„Nemá něco zlomené?“ zeptala se žena starostlivě.

„Hm,“ odpověděl starší mužský hlas, „nemyslím. Zkontroloval jsem ho a vypadá to, že se jen pořádně potloukl. Dvě žebra má nalomené, narazil si pořádně levou ruku a v kotníku má výron. Víc starostí mi dělá otřes mozku. Byla to pořádná rána, ale má tvrdou palici.“

Obhlížel jsem ten pařez a ten, podle mě, dopadl hůř. Jestli se probere z bezvědomí, bude v pořádku. Teď je to jen v rukou božích.“

„To je dobře,“ řekla žena a z tónu jejího hlasu jsem vycítil, že to myslela upřímně. Rozhodl jsem se, že se místo bezvědomí raději trochu prospím. Poprvé po dlouhé době se mi zase zdály sny.

~ ~ ~

Když jsem se probudil, byl krásný slunný den. Ležel jsem v posteli, přikrytý několika houněmi a cítil vůni čerstvě nacpaného slamníku. Pomalu jsem otevřel jedno oko a nechal ho přivyknout světlu. Pak jsem to zkusil s druhým. Chvilí mi trvalo, než jsem zaostřil. Měl jsem nepříjemný houpavý pocit, ale ten zakrátko ustoupil. Opatrně jsem se posadil. V boku mě nepříjemně píchlo. Tlumeně jsem sykl. To jsou ta žebra. Někdo mě ale zkušeně stáhl pruhem látky, takže se to dalo vydržet. Jenom se mi hůř dýchalo.

Rozhlédl jsem se po malé, útulné sednici, do které kastlovým oknem pronikalo sluneční světlo. Bylo tu čisto a voňavo. Dala se tu, jak se říká, vycítit ženská ruka. V místnosti bylo jen pár skromných kousků nábytku, ale nechyběl mezi nim pravý znak civilizace – porcelánové umyvadlo v dřevěném stolku a nočník.

Odhrnul jsem houně a pomalu spustil nohy na dubovou podlahu. Byla vydrhnutá doběla. Dobře, no tak do světla žluta, ale i tak to bylo víc, než bych čekal. Pak jsem si uvědomil, že brzy bude svátek rovnodennosti. To znamená, že se ve všech domácnostech gruntuje a začínají se péct koláče. S'anové tenhle svátek tak neprožívají, máme raději letnice, ale lidé, ti na něj nedají dopustit. Ohlašuje konec zimy, i když to tak zrovna letos nevypadá, a to je vždycky dobrý důvod k oslavě.

S hekáním jsem se postavil. Bylo to dobré. Svět se se mnou už netočil, pouze se rozmarně kolébal. Když jsem překonal prvotní pocit nevolnosti, udělal jsem první krok. Když jsem úspěšně rozpohyboval levou nohu, zkusil jsem to s pravou. Měl jsem dost. Slabostí se mi začala třást kolena. Rozhodl jsem se vrátit do postele, ale s hrůzou jsem si uvědomil, že to bude chtít otočku a další dva kroky. Ta představa mě zbrotila ledovým potem.

Zrovna jsem byl v otočce, když se otevřely dveře do pokoje a dovnitř vstoupila drobná, štíhlá žena v hnědých šatech, se zástěrou kolem pasu a s malým, bílým, škrobeným čepcem na hlavě. Hospodyňka jak má být. V ruce nesla misku s polévkou. Ještě se z ní kouřilo a její vůně mi vehnala sliny do úst. Slepíčí s nudlemi, tu můžu i na smrtelném loži.

Žena na mě překvapeně pohlédla. Nečekala, že mě uvidí při vědomí a na vlastních nohou. Do jejího obličeje už sice život stihl vepsat několik řádek, ale i tak si pořád zachovávala stopy dřívější krásy. Těch několik vrásek kolem očí a úst mohlo být stejně dobře od smíchu, jako od pláče. Kdo ví, život se tu s lidmi nemazlí. Nebyla krásná, spíš ušlechtilá, ale její oči byly plné skryté bolesti.

A navíc byly žluté.

S vyjeknutím jsem se zapotácel a s nefalšovaným zděšením zatápal k pasu, hledaje meč. Nebyl tam.

Vlkodlačka rozpřáhla ruce. „Tiše, tiše,“ řekla mírným hlasem, „nic se neděje.“

Ale děje! Když stojíte v jedné místnosti s vlkodlakem čisté krve a ten vám nese slepičí polévku, děje se toho najednou víc než dost.

„Nepřibližujte se!“ varoval jsem ji a mé slabostí se chvějící nohy byly výhrůžkou samy o sobě.

Žena nervózně zamrkala. Opatrně se pro jistotu rozhlédla. Pochopila, že za nebezpečí považují ji. Smutně se pousmála. „Vidím, že už jste vzhůru. Když máte dost sil hledat meč na slabou ženskou, budete mít určitě dost sil dojít do kuchyně a sníst tu polévku u stolu jako slušný člověk.“ Pak se ve dveřích otočila a odešla pryč.

~ ~ ~

Oblečení jsem měl složené na židli. Bylo čisté, vyprané a vonělo po mateřidouce. Než jsem dorazil do kuchyně, oblékl jsem se. Možná nejsem tak docela slušný člověk, ale určitě se považuji za slušného S'ana. Ona si tím ale jistá nebyla, nenalezl jsem svůj meč ani drátěnou košili. Byly erární a představa stohu formulářů mě vyděsila víc než ta vlkodlačka.

Opatrně, souravým krokem jsem dorazil do kuchyně. Nevím, jak si představujete kuchyň u vlkodlaků, ale tahle vypadala úplně

obyčejně. Kamna nahozená vápnem, na nich dvě děti s rozcuchanými čupřinami, co si mě zvědavě prohlížely, stůl a dvě lavice obsazené vousatým ramenatým hospodářem v kožené vestě s dýmkou v puse a mladým, vysokým mužem. Tím, kterého jsem pronásledoval. Podle podoby to museli být otec se synem. Věnovali mi klidné, ostražité pohledy. Všechny byly na můj vkus až příliš žluté. Ano, byl jsem na návštěvě u Vlkodlakových. Dobře mi z toho nebylo.

„Posaďte se,“ řekla mi ta žena a přerušila tak tíživé mlčení.

S díky jsem přijal místo vedle hospodáře. Postavila přede mě polévku a dřevěnou lžici a popřála mi dobré chuti. Šlehla po stolovnicích pohledem a ti také okamžitě zamumlali svá přání. Poděkoval jsem a začal jíst. Polévka byla dobrá. Moc dobrá.

Když jsem skončil a žena odnesla talíř, hospodář si zapálil dýmku. Zhasil dřevěnou třísku a odcvrkl ji ke kamnům. „Tak, pane,“ pronesl, zahalen do oblaku modravého kouře vonícího po višních, „vidím, že už jste lepší.“

„Děkuji za pomoc,“ odvětil jsem, čekaje, že se každou chvíli promění v chlupaté bestie a rozsápe mě na kusy.

„To je dobrý. Poděkujte tady Meorovi,“ ukázal okousanou troubelí na syna, „že vás našel. Slyšel, jak jste zahučel do té strže, tak se pro vás vrátil. Víte, on to není žádný divous, jenom mladý potrhlý kluk, co dělá jednu skopičinu za druhou. Chvála bohu, že už budeme mít tu jeho pubertu z krku, tříská s ním až běda.“

Panímáma Vlkodlaková přikývla a mladík se poněkud zachmuřil. „Neměl jste mě honit,“ řekl mi nevrle. „Copak jsem vám něco udělal?“

„Vyšetřuji přepadení Ranky Belovcové a podezřelý je vlkodlak. Tak se nedivte.“

„Ach tak,“ povzdechla si žena a vrátila se ke kamnům. Začala rachotit s nádobím. Kuchyni znovu ovládlo dusivé ticho.

„Vlkodlaků tu běhá dobrá stovka,“ namítl mladík a vzdorně pohodil hlavou.

Pokrčil jsem rameny. „To asi ano, ale kolik se jich asi nebojí ohně?“

„Těch je taky víc než si myslíte,“ odvětil mladík a vstal od stolu.

„Byl jste to vy, že?“ zeptal jsem se jej natvrdo. „Proč jste to udělal?“

„Ranku jsem nepřepadl!“ vyštěkl na mě. „Nic vám po tom není!“ dodal ještě zprudka, nasupeně vyběhl z domu a práskl za sebou dveřmi.

Žena si povzdechla. Odložila kameninový džbán na polici a vrátila se ke stolu. Položila ruku na manželovo rameno a ten ji v chápavém gestu pohládl. „Je to janek, ale jinak moc hodný kluk,“ řekla tiše, „mouše by neublížil.“

To žádný masožravec, pomyslel jsem si.

„Božítku, ještě jsme se ani nepředstavili, taková ostuda,“ spráskla najednou ruce, odbíhající od tématu. „Jmenuji se Hanuše Drobová a tohle je můj manžel Bohdan. Meora už znáte a támhle na peci řadí naši prccí – dvojčata Tibor a Sinka.“

„Těší mě,“ pronesl jsem překvapeně. Lykatropové se většinou před jídlem nepředstavují. Možná, že jsou opravdu nějací divní. „Jmenuji se Klopp Yggredd a jsem S'an ve službách Úřadu Královského prokurátora.“

Žena přikývla. „To jsme pochopili. Kupci nenosí meč se znaky spravedlnosti vyloženými stříbrem.“

„Když už mluvíme o mém meči, kdepak je?“

Pohlédla na manžela. Ten vytáhl z úst dýmku a odvětil: „U kováře, i s drátěnou košilí. Potřebovala po tom pádu vyměnit pár kroužků a meč byl tupý jako starostův syn. Budou hotové dnes večer. Bude to stát dvě slepice nebo králíka.“ Když viděl můj zamyšlený pohled, dodal: „Vezme i šest měďáků, ale to víte, s těma tady nic moc nepořídí.“

„Jak dlouho tu jsem a *kde* vlastně jsem?“ uvědomil jsem si základní nedostatek orientace v čase a prostoru.

„Jste v Horním Úvoze,“ řekl na to lakonicky a potáhl z dýmky. „A byl jste mimo pět dní.“

„To mě určitě budou hledat lidi z Borů,“ pomyslel jsem si nahlas a nervózně zabubnoval prsty o desku stolu.

Přikývl. „Hledali vás, hledali. Celé dva dny, sice jen sto metrů od vesnice, ale zato usilovně.“

„Tak to si asi budou myslet, že jsem po smrti.“

„Jestli tím máte na mysli, že si rozdělili vaše věci, tak nejspíš ano. Jak je znám,“ dodal ještě.

S lítostí jsem pomyslel na sedlové brašny, sedlo, koně a několik dalších drobností, které jsem nechal u fojta v domě.

„Nezlobte se na mě, ale vy jste...“ začal jsem nesměle.

„Vlkodlaci?“ přerušil mě muž. „No, to jsme. Žena i já jsme třetí generace čisté krve. Naši prapradědové byli sedláci nedaleko odtud, z Vyšinek. Ta ves už dneska neexistuje. Dostala je Smečka smrti, vyvázlo tehdy jen pár lidí a všichni byli nakažení. Někteří zdivočeli, jiní ne. Oni měli štěstí v neštěstí. Stejně ale museli utéct do lesů a žít tam jako nějací zločinci.“

„Chcete mi říct, že tohle je...“

„Hm,“ přitakal, „stručně řečeno vlkodlačí vesnice. Žijeme tady už léta, daleko od lidí, uprostřed lesa, kam se oni bojí chodit. Chováme dobytek, ovce a kozy. Je to dobrý život, když to srovnám s divousama. O úplňku tu máme klid, zvládáme to. Na rozdíl od těch nakažených, co tu běhají po lese, divousů.“

„Promiňte, ale nikdy jsem neslyšel o civilizovaných vlkodlacích.“

Pokrčil rameny. „A dívíte se, když znáte lidi?“ Poškrábal se ve vousích. „Můžeme se proměňovat. Normální zbraně nám nic neudělají, jsme rychlejší, silnější. Vidíme líp, slyšíme líp a cítíme, s prominutím, prd dřív, než začnete bzdít. To je dost důvodů pro nenávist, ne?“

„Takže tady žijete na samotě a staráte se jen sami o sebe.“

„Přesně,“ odvětil. „Tedy až donedávna. Myslím si ale, že teď je po klidu veta.“

„Proč? Kvůli tomu, že mě hledají?“

Zavrtěl hlavou. „Vesničanům jste ukradený a divousům v podstatě taky. Všechno se dozvíte, až bude správný čas. Chce vás vidět naše rada.“

„Rada?“

„No jistě, vesnická rada. My máme i starostu, radnici a dokonce platíme daně.“

„Daně?“ hlesl jsem překvapeně.

„Ano,“ přitakal pyšně. „Už dvacet let, pravidelně. Vždycky někoho z kraje roku pošleme ke královské silnici, aby odchytil

nějakého berního úředníka. Na radnici schováváme kvitance, můžete si to klidně ověřit.“

„Víte o tom, že jste zřejmě jediní vlkodlaci v království, nebo možná i na světě, co platí daně?“

„Jasně,“ souhlasil s úsměvem, „tomu se přece říká evoluce, ne?“

~ ~ ~

Horní Úvoz čítal dobrou dvacítku chalup. Uprostřed vesnice stála radnice se zvonicí a malou kapličkou. Vypadalo to tu moc hezky – na to, že tu bydlely ty nejkrvelačnější bestie pod sluncem (nebo spíš měsícem). Cestou na radnici jsme potkali dobrou dvacítku lidí. Prohlíželi si mě značně zvědavě, ale někteří dávali velmi ostře najevo nelibost nad mojí přítomností. Jinak si vrčení opravdu vyložit neumím.

Všiml jsem si, že ani Bohdan zrovna nesklízí jejich ovace. Ten však nevzrušeně pokračoval dál, aniž by reagoval na jedinou narážku.

„Koukám, že jste si udělal dost nepřátel, když jste mě vzal pod svoji střechu,“ pokusil jsem se zapříst hovor.

Pokrčil rameny. „Ani ne,“ opáčil. „Oni mi mají za zlé víc věcí, takže jste skóre nijak nezhoršil.“

~ ~ ~

„Jste člověk a to je sám o sobě problém!“ zahřímal starosta Volmír Bělák. „Představujete pro nás značné riziko.“

„Čím?“ zareagoval jsem otázkou.

„Můžete nás prozradit. Pak přijdou vojáci, nebo kdokoliv jiný, a sprovodí nás ze světa.“

„Jsem královský úředník a jsem tu služebně. Vyšetřuji přepadení ve vesnici Bory. Nejde mi o vás, jen o toho násilníka. Toť vše. Nezajímáte mě, pokud nepácháte zločiny a ty prý nepácháte. Pro mě za mě, můžete být klidně parta ghouľů, když neděláte problémy, je mi to jedno. Navíc platíte daně, takže máte nárok na královskou ochranu. Vojáci by vás museli chránit a ne pobít.“

Starosta se podíval na ostatní čtveřici radních. „Co vy na to?“

„Předat divousům,“ ozval se jeden.

„Třikrát Z: zabít, zahrabat, zapomenout!“

„Nechat.“

„Hovno nechat,“ utrl se na měkotu poslední radní.

Tady to na jednomyslné rozhodnutí nevypadalo. Jestli bude ale stačit jen nadpoloviční většina, budu v pytli.

Stačila.

„Tak to vidíte,“ obrátil se na mě nešťastně starosta. „Nedá se nic dělat. Nemůžeme vám dovolit odejít. Doufám, že to pochopíte. Dáte přednost sekyře nebo provazu? Můžete si zvolit způsob smrti.“

„Co takhle sešlost věkem?“ zeptal jsem se s nadějí v hlase.

Krátce se zamyslel. „Tak to by asi nešlo...“

„To je nějakých štráchů,“ utrl se na starostu neurvale poslední radní. „Prostě ho narazíme na kůl a necháme divousy, ať dokončí zbytek. A vedle něj postavíme toho idiota Meora i s celou tou jeho povedenou famílií.“

Bohdan s posledních sil vydržel stát nehnutě vedle mě. Jenom křečovitě zatnuté pěsti svědčily o jeho touze vpálit tomu kříklounovi do ksichtu jeden argument zprava a druhý zleva. „Nechte mého kluka na pokoji,“ ucedil pouze. „Není to jeho vina, že se do tý lidský holky zakoukal.“ Podíval se na mě a dodal na vysvětlenou: „Nepřepadl ji, chodí spolu už pár měsíců. Chtěl ji tehdy překvapit. Bafnul na ní po vlkodlacku a pak si to tam docela normálně rozdávali, jenomže ten mamlas u toho dělal děsný randál, no.“

Představa nabodnutí na kůl poněkud zchladila moji radost z vyřešení případu. Poněkud dost...

„Ten Drobovic kluk nás už ohrozil. Udělal v Borech takové dusno, že tam chystají hon na vlkodlaky,“ pokračoval radní ve své tirádě, „jenom bych rád věděl, kdo jim poradil ten oměj, kurva!“

Mlčel jsem jako zařezaný.

„Ozbrojili se. Mají luky a oštěpy a pořádají hony na divousy. Je to hrůza. Už jich dostali dobrou desítku, proti vlčímu moru nemají šanci a navíc není úplněk. Jako by se přestali bát. To ten Meor, ten je nasral. Kvůli té malé běhně nás teď najdou a bude zle.“

„Ticho,“ přerušil ho starosta. Když radní poslušně ztichl, donesl se i ke mně podivný hluk zvenčí. Opravdu mají o dost lepší sluch.

„Co se to tu děje?“ zařval starosta, když otevřel dveře ven na náves. „Musí tu být řev jako ve skřeti škole?“

Pak prudce vyhekl a zavrával. Pozadu vklopýtal zpět do místnosti a šokovaně zíral na vysokého, svaly obaleného muže se záplavou rituálních jizev v divokém obličejí, stojícího ve dveřích. Ten si přehodil palcát do levačky a vkráčel za couvajícím starostou. Prkna v podlaze pod jeho vahou povážlivě zasténala.

Starosta se zase napřímil. Taková rána by možná zabila člověka, ale vlkodlaka nikdy. „Co tu chceš, Bonyme? Nejsi tu vítán. Ty ani tví divousové.“

„To je ale ošklivé přivítání,“ odvětil Bonym jízlivě. „Takhle se chováte k vůdci největší smečky, jakou kdy země nosila?“ Najednou vztekle udeřil palcátem do stolu, až se v třískách poroučel k zemi.

Ty prudké změny nálad byly nebezpečným signálem, že s tímhle vlkodlakem není radno žertovat. Jeho lidství se už vytratilo a zbyla jen zášť a nenávist. Byl to smrtelně nebezpečný psychopat.

„Kohopak to tu máte? Snad ne člověka?“ zareagoval na moji přítomnost. „Chvíli vás pustím z očí a vy se hned začnete paktovat s lidmi?“

Pak se pousmál. „Vlastně se to docela hodí. Moji muži potřebují trochu povzbuzení. Svolávám Smečku smrti a vám nesu výzvu osobně!“

Starosta i ostatní radní zbledli.

„Cha, vidím, že už máte v kalhotách!“ ušklíbl se Bonym. „Z vlků se stali vypasení psi. Abych pozvedl vaši statečnost, uspořádáme na něho hon. Jste srdečně zváni. Bude velký hon!“ zařval směrem k vlkodlakům vyčkávajícím na návsí a sklídil za to hlasité ovace.

„A zítra,“ dodal ještě, když se hluk venku uklidnil, „zítra vyrazí Smečka smrti, sklídit úrodu v Borech. Pomstou za smrt může být jenom smrt!“

„SMRRRT!“ řval dav venku až do ohluchnutí.

~ ~ ~

Být hlavní postavou dne nebývá někdy špatné, ale ne když se jedná o hon. Nechali mě běžet. Beze zbraní a bez dechu, protože mě Bonym na kraji lesa pohládl palcátem přes břicho. Chtěli mít jistotu, že

neuteču daleko a že mě najdou podle sípání. Šance že jim uteču byla tak nepatrná, že prakticky nemělo smysl se nějak vysilovat. Jediné, čeho bych mohl dosáhnout, by bylo umřít udýchaný.

Stejně jsem se ale motal mezi stromy ve směru, který jsem považoval za vzdalující se vesnici a doufal, že najdu nějaký úkryt, který oni nebudou schopni vyčenichat. Takový velký kluk a pořád věří na pohádky...

Bonym řekl, že mi dá dvě hodiny náskok. Z toho, že jsem za hodinu zaslechl vzdálený jásot, jsem usoudil, že blafoval. Zmetek!

Našel jsem nějaký potok a asi kilometr běžel jeho korytem. Byl příšerný mráz a já za chvíli jektal zuby a pokrýval se ledovou krustou. V jednu chvíli jsem to už dále nedokázal snášet a vběhl zpátky mezi stromy. Musel jsem rychle najít nějaký úkryt, nebo umrznu.

Musím najít nějaký úkryt...

Musím najít nějaký...

Co vlastně hledám?

Najednou mi bylo jedno co hledám, nebo co jsem chtěl hledat. Už mi ani nebyla taková zima, jenom se mi chtělo spát. Hrozně moc se mi chtělo spát. Tak moc, že jsem se prostě svalil na zem a zavřel oči. Zdál se mi krásný sen. Byl jsem doma a dával si horkou lázeň. Bylo mi tak dobře, tak teplo...

~ ~ ~

„Krucinál, vstávej,“ probral mě nějaký hlas a hlava mi létala ze strany na stranu pod přívalem zdravotních políčků. Bolí úplně stejně jako ty nezdravotní. „Copak se s tebou musím pořád tahat?“ zazněla řečnická otázka a já nabyl dojmu, že jsem ten hlas už někde slyšel. Kde ale? V Kněžegradu ne. Ve vaně? Tam taky ne. Já vlastně nebyl ve vaně ani nepamatuju, to byl jen sen. Aha, já spím. Možná se mi zdá i ten otrava.

Jau.

Nezdá.

Pomalu jsem otevřel oči. Dalo mi práci zaostřit. Poznal jsem ho, byl to Meor.

„Tak jsi vyhrál,“ pokusil jsem se mu co nejsrdečněji poblahopřát. „Teď mě můžeš zabít. Ale dělej, už je mi zase zima.“

„Radši se zvedej,“ řekl na to nečekaně. „Kousek odtud je staré medvědí doupě. Musíme k němu dorazit dřív než oni.“

Pomalů jsem vstal. Dal jsem mu ruku kolem ramen a on mě zpola vlekl, zpola nesl k tomu doupěti. Když jsme do něj zalezli, zamaskoval vchod tak dokonale, že bych ho nikdy nenašel.

„Pach té staré medvědice nás skryje,“ oznámil mi a začal vybalovat batoh. „Musíš se usušit a držet se v teple. Na, tady máš ručník a nějaké suché oblečení. Snad ti bude.“

S díky jsem se vysoukal ze zmrzlého a ztvrdlého oblečení a zkrehlými prsty se utíral. Pomalu roztávající tělo mi přinášelo nové dimenze bolesti. Za chvíli jsem kňučel líp než rodilý vlkodlak.

Meor vytáhl úzký vak a hodil mi jej k nohám. „Tady jsou tvoje věci,“ oznámil.

Byly tam. Meč, košile a dokonce i samostříl. Zázraky se dějí.

Třesoucími se prsty jsem jej zkontroloval. Byl v pořádku.

„Otec ho našel v té strži a vyčistil. On se v takových věcech vyzná,“ řekl Meor pyšně.

„Jak jsi mě našel?“

„Vyzrazil jsem o něco dřív i s věcmi. Předpokládal jsem, že se budeš motat někde tady. Měl jsem štěstí.“

„A já taky,“ dodal jsem na to.

„Doufám, že se nás bude ještě nějakou dobu držet,“ doplnil ještě Meor. Pak jsme ztichli, protože jsme zaslechli první pátrače.

Mlčeli jsme dlouho. Dlouho potom, co odešli s nepořízenou jinam. Pak tíživý balvan ticha odvalil Meor. „Už jsou pryč. Neslyším je,“ prohlásil, když vyhlédl z úkrytu. Venku už byla tma. „Kdo by řekl, že nás zachrání medvědí smrad...“

„Hm, co teď?“

Podíval se na mě a povzdechl si. „Musíme do Borů. Bonym na ně pošle smečku smrti. Jako trest za jejich náhlou troufalost. Musíme je varovat.“

„Co je zač ta Smečka?“

„Vlkodlaci jsou samotáři, ale v případě ohrožení může nejmnocnější z nich svolat Smečku smrti. Třeba když je velký hlad,

nebo se objeví lovci. Pak mají všichni povinnost se podřídít. Už je to spousta let, co se Smečka svolala. Teď je mezi divousy velký hlad a nikdo nebude protestovat proti vyvraždění Borů. My z Horního Úvozu do toho nemáme co mluvit, je nás málo.“

„Jak velká ta smečka bude?“ zeptal jsem se jej po chvíli.

Zamyslel se. „Od nás půjde tak třicet, divousů budou dobré dvě stovky.“

„Bohové, dvě stovky vlkodlaků! Sjednocených pod jedním velitelem. To je síla, které by za úplňku neodolala ani královská armáda.“

„Kdy je úplněk?“ vytanula mi na mysl otázka, která mohla Bory spasit. Pár dnů bude na evakuaci stačit. Tak dva dny a jsme v bezpečí, v civilizaci.

Ušklíbl se. „Zítra. Blbý, co?“

To teda bylo. Ztracené bezvědomí. „A proč tedy nejdeš s nimi?“

Odkáslal si. „Tak nějak jsem zjistil, že jsou důležitější věci než volání krve.“

~ ~ ~

Do vesnice jsem dorazil následován statným černým vlkem. Možná to bylo dobře, že se Meor ještě v lese proměnil, ale podezřívavých pohledů moc nebylo. Choval se jako způsobný a dobře vychovaný vlk, nevrčel, nezářal, nikoho nedával a šlapal poslušně v mých stopách, tváře se přitom značně znuďně.

„Musíte se okamžitě zabarikádovat a připravit na obranu,“ řekl jsem překvapenému starostovi, který měl na sobě jednu z mých rezervních košil. „Dnes v noci vás přepadnou vlkodlaci.“

„Co co co to...“ zablekotal překvapeně a vykulil oči. Pak si ve snaze zakrýt ten konfiskát překřížil ruce na hrudi.

„Není čas, musíte se připravit.“

„Utečem,“ hlesl nakonec, když se mu vrátilo logické uvažování. „Poberem, co se dá a utečem pryč.“

Zavrtěl jsem hlavou. „Pozdě. Dostanou vás na cestě. Jediná šance je postavit se jim tady. Opevnit se a pokusit se přečkat úplněk.“

„Jak můžu vědět,“ řekl fojt, když mu otrnulo, „že to není nějaká vaše s’anská čertovina.“

„Protože to říkám i já,“ pronesl hlasitě Meor a proměnil se v člověka.

Fojt vytřeštil oči a s vyjeknutím se skácel jako podřatý strom. Dopad jeho hlavy na dubovou podlahu vyloudil nečekaně dutý zvuk. Mě ale nepřekvapil.

„Na tohle není čas,“ houkl jsem na fojtku, která si zakrývala ústa cípem zástěry a vyděšeně vzlykala. „Probud'te ho. Jdu ven. Přebírám velení!“

Venku se už srotila celá ves. Byli tu i Belovcovi, za pantátou se kryla bledá Ranka. Její vyjeknutí, když spatřila Meora, mi nemohlo uniknout.

„Lidi,“ začal jsem hlasitě křičet. „Poslouchejte! Blíží se sem vlkodlaci.“

Než jsem stačil říct cokoliv dalšího, vypukla panika. Do vesničanů jako když střílí. Rozprchli se po návsi a začali zděšeně povykovat, lamentovat a omdlévat.

Trvalo dobrou půlhodinu, než se zase trochu uklidnili. Stálo mě to hodně úsilí a je několik potlučených hlav. Ale vyplatilo se, získal jsem jejich pozornost. Ve světle hrozících událostí jim pak vyhlášení stanného práva už mnoho vrásek nepřidělalo. Trochu hudovali, ale vysvětlení, že na útěku nemají vůbec žádnou šanci, přijali jako praví sedláci – fatalisticky.

„Vezměte si všechny zbraně co máte. Na náves doneste všechen dehet a smůlu a vůbec všecko, co hoří. Kdo má stříbro, sem s ním taky. Mezi domy uděláme barikády a zatlučeme všechna okna u domů. Domy se sklepy opevněte co nejlépe, jasné?“

Sedláci s mručením odešli.

Vzal jsem Meora pod paži a odtáhl ho k Belovcovým. Táhnout vlkodlaka byla pro mě úplně nová zkušenost. To se totiž hned tak každému nepodaří, většinu odtáhne sám vlkodlak.

Ignác Belovec překvapeně pohlédl na zrudlého mladíka.

„Tak tohle je on?“ zeptal se mě.

„Hm, je,“ přitakal jsem.

„Vypadá jako člověk, jen ty oči má jakési divné,“ podotkl. „Vymiškovat takového kurevníka.“

„Nejsem žádný kurevník. Chodím s vaší dcerou už víc než půl roku. Jenom jsem se trochu zapomněl.“

„Trochu?“ zaječel starý Belovec. „Prej trochu,“ dodal ještě obraceje se na mě. „Měla sukni u krku jako šálu.“ V zápalu rozhořčení se otočil zpět k vlkodlakovi: „Tomu ty říkáš trochu? Však já ti ukážu, zmetku jeden, holku dostals do řečí. O věnec jsi ji připravil. Kdo si ji teď asi tak vezme?“ Ruka mu vyletěla nad hlavu v impulsu jednu mu ubalit.

Strnul jsem. Dát políček vlkodlakovi je dost ošemetná věc, i když vám chodí za dcerou.

Naštěstí to Belovcovi došlo samo a ruku zase nechal klesnout.

„Vezmu si ji,“ řekl Meor vážným hlasem.

Belovec si odplívl. „Jo, vezmeš. A kde budete žít, v noře?“

„Mám chalupu po dědovi, vyučil jsem se tesařem a lovím jako nikdo. Hlady neumřeme. Mám i něco naspořeno a mí rodiče nám dají něco do začátku – pár ovcí a nějakou tu kozu.“

Belovec se zklidnil, jako mávnutím kouzelného proutku. „No, to už je, jak se říká, námět na další diskusi. Tož chlapče, a co rodiče, jsou zdraví?“

Vzal Meora kolem ramen a pomalým krokem ho vedl domů.

~ ~ ~

Stál jsem za převráceným žebříňákem a sledoval tmavnoucí siluety stromů. Začalo se smrákat. Do hodinky bude tma jako v pytli. Vlastně jako v pytli ne. Je úplněk, na nebi bude zářit měsíc jako vyleštěný stříbrňák. S kuší připravenou k výstřelu jsem vyhlížel podezřelý pohyb. Až zaútočí, bude to hodně rychlé. Až příliš, pro vesničany, pomyslel jsem si.

Byli rozmístěni kolem mě. Na většině byl znát čirý, neředený strach. Ozbrojili se tím, co dům dal a co šlo namočit do odvaru z oměje. Snad to bude stačit. Přesněji, bude to muset stačit. Na první pohled vše vypadalo úplně normálně. I strážní ohně jsme zažehli, ale byla to jen iluze. Mezi domy byly navršeny barikády, na střeších byli připraveni lučištníci. Na jediný povel se zažehnou další ohně, které mají za úkol vyděsit útočníky. A pak tu byla páteř obrany. Já a Meor. Naším úkolem bude ocitnout se všude tam, kde to bude

kritické. To znamená, že budeme muset být na několika místech současně.

Bylo až s podivem, jak klidně vesničané reagovali na Meorovu přítomnost. Jako by jim stačil prostý fakt, že se k nim přidal, což smazalo veškeré další rozdíly. Drobné rozdíly, jak kdosi poznamenal. Mladý vlkodlak se mezi ně vmísil a pomáhal, kde se dalo. Jeho tesařské řemeslo došlo uplatnění, když sekerou přitesával kůly zpevňující barikády a pomáhal ohoblovanými deskami zajišťovat okenice a vrata stodol. Skoro to vypadalo, jako by byl jedním z místních.

Najednou jsem zaregistroval pohyb. Na kraji lesa, mezi keři. Kdyby bylo léto a rostlo na nich listí, neviděl bych vůbec nic. Takhle jsem mezi holými šlahouny zahlédl několik tmavých siluet.

„Tíše,“ řekl jsem. „Připravte se, už jdou. Střílet jen na můj povel.“

Stíny získaly lidské obrysy. Proti tmavému lesu byly docela dobře vidět. Víc, než by měly být, kdyby měly nepřátelské úmysly. Třeba si jsou tak jistí vítězstvím, pomyslel jsem si.

Jeden stín se vydal kupředu. Sám, ostatní vyčkávaly.

„Nestřílet!“ zasyčel jsem na vesničany na střeších. Některé už určitě svrběly prsty na tětívě.

„Hola,“ ozval se stín, když vstoupil do světla strážních ohňů.

Volmír Bělák, starosta Horního Úvozu došel na deset kroků před barikádu. Šel pomalu a ruce držel dostatečně viditelně.

„Nechceme nikomu ublížit,“ řekl dost hlasitě na to, aby ho všichni slyšeli.

Z několika střech se ke mě doneslo výsměšné odfrknutí. Vesničané měli zřejmě odlišný názor.

„Přicházíme v míru.“

„Kdo?“ ozval jsem se.

„Celý Horní Úvoz, až na šest odpadlíků. Jsme dobří sousedé a chceme vám pomoci.“

Fojt z Borů nepřestával ani na moment mířit na vlkodlakovo hrdlo. „A proč bychom vám měli věřit?“

„Uvědomili jsme si, že nemáme zapotřebí si nechat poroučet od nějakých divousů. Nechceme nic víc, než slušný a klidný život.“

Dřeme na statcích od úsvitu do soumraku, nikdo nám nikdy nedal nic zadarmo a ani my si od nikoho nikdy nic zadarmo nevzali. Jsme sice kdo jsme, ale nejsme žádná zvířata. Každý si musí jednou zvolit svoji stranu a my se to rozhodli udělat právě teď.“

Fojt na mě bezradně pohlédl.

Já pohlédl na Meora. Ten koukl na mě a pokrčil rameny.

„Tak co?“ zašeptal jsem.

„Vím já?“ odvětil lakonicky.

„Tak dobrá,“ řekl jsem nahlas po chvíli uvažování. „Vítejte.“

„Díky,“ pronesl starosta Horního Úvozu a v jeho hlase zazněla nefalšovaná úleva. Otočil se k lesu a zamával na stíny vyčkávající mimo dostřel.

Během několika okamžiků začali do vesnice proudit navlas stejní vesničané, obtěžkaní ranci toho nejnutnějšího, vlekoucí děti, ovce a kozy. Ve žlutých očích těchto mužů a žen ale nebyl strach ani zloba. Jen úleva z rozhodnutí.

Dva z příchozích jsem poznal téměř okamžitě. Bohdan Drob mi věnoval letmé pokývnutí a jeho žena pousmáním. Oba se hnali ke strnule vyčkávajícímu Meorovi, jehož pravice ležela ochranně na rameni útlé Ranky Belovcové.

Zastavili se na krok od sebe a najednou si neodkázali nic říct. Jen tak stáli, udýchaní a zamlklí, a pak si padli do náruče. Slovo nebylo zapotřebí. Pro ně, ani pro ostatní.

Dva starostové, stojící vedle mě, okouzleni okamžikem, na sebe pohlédli a podali si ruce.

„Pane kolego...“

„Pane kolego...“

Smíchy jsem vyprskl.

~ ~ ~

Vesnice se s příchodem „sousedů“ srovnala překvapivě rychle. Muži se připojili k obráncům, ženy k ženám a caparti k capartům. Jenom psi z toho měli psotník a vyli jako na lesy.

Jedna z vlkodlačích hospodyněk na ně přísně pohlédla a zavrčela tak, že s kňučením odpelášili pryč.

A byl klid. Byl to ale klid před bouří. Před hodně hnusnou bouří. A věděli jsme to všichni...

~ ~ ~

Jak už to bývá, před bouří se vždycky setmí. Ani tentokrát to nebylo jiné. Tma byla hustá, že by se dala krájet. Pak vyšel měsíc.

Meor se otřásl a nebylo to chladem. Pustil Rančinu ruku, kterou do té doby svíral tak usilovně, jako by to mělo být naposledy v životě.

Překvapeně na něj pohlédla.

Sotva ji pustil, proměnil se. Rychle, ladně a s trochou těch rozostřených obrysů. Žádný křik, žádné bolestné kvílení a efektní tělesné změny doprovázené praskání kostí.

V jednu chvíli jsem hleděl na mladého, pohledného muže a v druhé na tesáky a drápy vyzbrojeného vlkodlaka, jehož pohlednost jsem nebyl schopen posoudit.

Měsíční svit změnil i ostatní. Mezi zkoprnělými vesničany se nyní tyčily o hlavu větší bestie se širokými rameny a svaly opletenými končetinami. Každý byl jiný. Jeden měl srst černou jako uhl, jiný bílou nebo hnědou a další zase flekatou. Ten byl velký, druhý zase menší. Jeden byl tlustý a další hubený jako lunt. A co teprve jejich mordy – co vlkodlak, to originál.

Nadešla hodina pravdy. Jsou to opravdu naši spojenci? Jak blízko jsme děsivému krveprolití, pomyslel jsem si a snad už postě kradmo zkontroloval samostříl.

Nic se nedělo. Ani jeden vlkodlak se nepohnul. Až na Bohdana Droba, jehož černý hřbet už zdobily stříbrné šediny. Ten pohlédl zeleně zářícíma očima na zkoprnělého kováře Dobřeje Trnku, jedním pazourem přesunul z lipového dřeva vyřezanou figurku věže před kovářova krále a krátce zavrčel.

Kovář s sebou trhl a pohlédl na šachovnici. „A kurva! Mat,“ hlesl, když obhlédl situaci. Zvedl ze země pobité figury a postavil je zpět na hrací plochu.

„Dáme ještě jednu?“ zeptal se vlkodlaka a ten souhlasně zavrčel.

~ ~ ~

Brano Kropáč klopýtl o kořen vyčnívající ze země a zaklel. Bolesti se mu zatmělo před očima. Teď už si ten palec opravdu ukopl.

Mezi zuby zduřil tlumenou nadávku a opatrně se rozhlédl. Les byl na rozdíl od něj tichý. Tichý a velice černý.

Nadhodil si vak, který nesl přes rameno a kulhavě vyrazil. Měl před sebou ještě dalekou cestu. Myslel, že do tmy už bude na královské cestě, ale s tím nákladem to šlo pomaleji, než doufal.

Zamyšleně pohlédl na pytel nadouvající se věcmi – jeho majetkem, s nímž začne nový život. Před několika hodinami to sice ještě jeho majetek nebyl, ale za pár hodin, až se vlkodlaci dají do díla, by to stejně byl ničí majetek. Vlastně jsem jenom předběhl události, ospravedlnil se sám před sebou, zakolísal pod vahou, která ho tiskla k zemi a přidal do kroku.

Spokojeně pomyslel na S'anův měšec se stříbrňáky, které převzal k odlití nových hrotů. Ty zářivě lesklé měsíčky přidal k těm posledním stříbrným hrotům, co obci zbyly a vzal je s sebou. Přece je nemohl nechat napospas té vlkodlačí chátře.

Když už přišel na přetřes měsíc, pohlédl znepokojeně na oblohu. Zpoza mraků zrovna vykoul zářivý, ledově krásný disk a na les se snesl stříbrný svit. Kdyby to byla pravda, řekl by, že jako na zavalanou.

Les zareagoval několikerým zavytím.

Starý ponocný zaregistroval jejich zneklidňující blízkost. Byla tak znepokojivá, že u něj vyvolala náhlou vlhkost v kalhotách. To se mu od dětství nestalo, ale na druhou stranu, věk už na to měl. Když se vytí začalo přibližovat, propadl panice. Odhodil pytel, který předtím tak usilovně vlekl, a dal se na bezhlavý útek. Tak bezhlavý, že si nevšiml temné vyzáblé postavy, která mu hodlala zkrřížit cestu.

Hladem šilícího vlkodlaka nezajímal pytel s cennostmi, ale jeho údajný majitel. Ten supící a směšně cupitající měch sádla, který se tu zjevil jako mana nebeská.

Večere, zahuhlala bestie přes vyceněné tesáky a olízla si hojně kanoucí sliny.

Funící Kropáč si v první chvíli pomyslel, že znovu zakopl. S heknutím dopadl na tvrdou zmrzlou lesní zem a vyrazil si dech.

Strachem vybičovaný do krajnosti se zase rychle pokusil postavit na nohy. Vzepřel se na chvějících se rukou a čekal, až se mu nohy skrčí pod tělo, aby se mohl vymrštit do stoje.

Čekal dlouho. Pak se podíval dolů a zjistil, že zírá na dva krvavé pahýly. Teprve potom ucítil šílenou bolest a začal řvát.

Dlouho nekřičel. Za jeho zády se mezi stromy zhmotnil vlkodlak a podruhé se zahnal pravicí ozbrojenou dlouhými spáry.

Když dopadla, křik utichl, doslova jako když ho utne...

~ ~ ~

Kolem půlnoci začal útok. Během několika okamžiků se z lesa vyhnula vyjící a ječící Smečka smrti. Dobré dvě stovky proměněných vlkodlaků se hnalo k nám a jejich mohutné tlapy byly do zmrzlého oraniště jako do válečného bubnu.

Zíral jsem na řadu zeleně planoucích očí a vyceněných mord a pochopil, že hledím do tváře vlastní smrti.

Dvě stovky divousů, hlady šílených psychopatů, kteří už poztráceli zbytky dřívější lidskosti, neponechávaly žádné místo pro naději. Řítila se k nám lavina smrti a my se jí rozhodli vzdorovat za převrácenými žebříňáky. Výjimka potvrzuje pravidlo a tak tentokrát naděje zemřela mezi prvními. Na druhou stranu, jako optimista jsem v tom viděl i pozitivum – už si nemusím lámat hlavu, jak stihnu vyřídit všechny mé spisy.

„Připravit ke střelbě!“ zavelel jsem, když útočníci překročili hranici sta metrů a vzápětí zařval: „Teď!“ Běželi opravdu velmi rychle.

Jak rád bych teď řekl, že mračno šípů zastínilo měsíc a jejich svist nadlouho ohlušil všechny přítomné. Bohužel to bylo trochu jinak. Neorganizovaně zadrnčela pouhá padesátka tětiv. Pak vyhekla desítka vrhačů oštěpů.

I malý úspěch lze považovat za úspěch. Omějem nasáklé hroty pronikly do proměněných těl jako nůž do másla. Magická podstata vlkodlaků, která je činila zcela necitlivými vůči běžným zbraním, byla zcela bezmocná vůči účinkům téhle nevýznamné byliny. Esence okamžitě pronikla ranou do jejich krevního řečiště a jako prudký jed započala své ničivé dílo. V ukrutných bolestech se zranění

lykantropové začali proměňovat zpět do lidské podoby, umírajíce přitom v děsivých křečích.

Druhá a poslední salva zastihla vlkodlaky deset metrů před barikádami. Smrtící střely byly nyní nesený na tak krátkou vzdálenost mnohem větší silou a několik zasažených vlkodlaků vrhly zpět v efektních kotrmelcích.

Zbytek útočníků však jako beranidlo narazil na chvatně nakupené opevnění a jen prostou vahou těl je rozmetal do všech stran.

Pak vypukla řež.

~ ~ ~

Stará bryčka, na jejíž postranici jsem stál, se se zaskřípěním dala do pohybu. Dva křičící vesničany nemilosrdně shrnula pod sebe a za praskotu kostí zakrátko i utišila. Měl jsem štěstí, seskočil jsem z ní včas.

Zrovna jsem se zvedal ze země, když se na bryčku vyhoupla vyzábělá postava. Zubožený vlkodlak vycenil zuby a s vrčením se na mě vrhl.

Zježená morda plná ostrých a nechutně dlouhých zubů mi doslova rostla před očima. Bez zacílení jsem jejím směrem namířil samostříl a stiskl spoušť. Střela se stříbrným hrotem zmizela v rozšklebené tlamě, objevujíc se znovu na světě doprovázená úlomky lebečních kostí a oparem růžovošedé mozkové hmoty.

Cvak cvak. Bleskově jsem přebíl, ale pro tuhle potvoru toho už nebylo zapotřebí. Bestie se bezvládně zhroutila k zemi a jen její zadní běhy ještě chvíli bezmocně hrabaly do země, než i jim došla definitivnost smrti.

Dalšího vlkodlaka jsem skolil vzápětí. Šipka si cestu k jeho srdci našla ve chvíli, kdy se sápal na jednoho z otřesených vesničanu.

Zachráněný vesničan se překvapivě, brunátný vzteky, chopil upuštěné sekery, od hlavy k patě se polil omějovým odvarem ze džberu, ve kterém předtím jen cudně smáčel ostří kálašky a s řevem: „Vy ludry zježené!“ se vrhl do největšího chumlu vlkodlaků. Ti se, postaveni tvář v tvář prudce jedovatému sedlákovi, s jekotem rozprchli všemi směry.

Bohužel jinde to už tak slavné nebylo.

Rozhlédl jsem se po bojišti. Pár vlkodlaků sice zemřelo na otravu omějovými vidlemi, ale zbytek pro změnu rozprášil ony vidláky. A to doslova – a na velké, hodně zakrvácené ploše.

Spřátelení vlkodlaci, se hřbety označenými pruhy hašeného vápna, se činili seč mohli. Jen díky nim jsme se dosud drželi a jen díky nim byli divousi zase vytlačeni od radnice, ve které se ukrývaly ženy a děti. Nejvíce řádili dva černí vlkodlaci, jeden se začínajícími šedinami a druhý sotva dospělý – otec se synem, Bohdan a Meor.

Údery tlap otvírali hrudní koše menším a vyzáblým divousům jako by byly z papíru a drtili magií prosáklá srdce jediným stiskem svých čelistí. Brzy se kolem zuřivé dvojice vytvořila hradba rychle chladnoucích těl.

Byl jsem moc rád, že zrovna oni jsou na naší straně. Vypořádali se s tolika vlkodlaky, jako celá vesnice dohromady.

~ ~ ~

Vystřelil jsem poslední šipku. Jednou to přijít muselo. Odhodil jsem nepotřebný samostříl a vytasil meč. Přišel čas na poctivou ruční práci.

V tu chvíli mnou mohutný úder mrštil o zeď, ze které jsem s vyraženým dechem pomalu sjížděl k zemi. Nalomená žebra zaprotestovala a definitivně se zlomila. Bolestí se mi zatmělo před očima. Tenhle vlkodlak rozhodně nebyl žádný střízlík. Musel to být jeden z těch odpadlíků.

Měl mě za lacinou kořist, ale padla kosa na kámen. Tedy spíš padl můj meč na jeho lebku. Stříbrem vykládaná čepel z ní v jediném okamžiku odkrojila podstatnou část. Zřejmě dost podstatnou, protože ji nedokázal zregenerovat.

Po chvíli jsem se dokázal postavit na nohy. O něco později jsem se zase nadechl. Musel jsem kvůli tomu ale trochu podvádět. No dobře, musel jsem podvádět docela dost, ale byl to jen umírající vlkodlak, z něhož už stejně život unikal doslova zbůhdarma.

Vím, že se to nesmí, že zjistit to Inkvizice, shořím jako papírový čert, ale opravdu jsem nemohl jinak. Prostě jsem musel udělat to, čeho se děsí každý civilizovaný S'an. Musel jsem odpovědět na odvěké volání mého rodu, na hlas krve, musel jsem přijmout to

nabízející se dědictví. Jak vzletně dokážu okecat, že jsem se dopustil zločinu, co?

Zklidnil jsem se, provedl rychlé koncentrační cvičení a pak jsem pronikl do zapovězeného světa S'anů. Chvějící se tělo vlkodlaka se najednou změnilo ve změt' energetických drah. Ač kdysi pulzovaly oslepující zlatou září, nyní byly stále temnější a temnější, jak zraněním unikala do vesmíru životní energie. Dotkl jsem se bezvládného těla, zprvu lehce, takřka nesměle. Ucítil jsem tu sladkobolnou přítomnost energie a mé pochybnosti se rázem rozplynuly.

Usměrnil jsem vůlí její tok a začal sát. Sát jako žíznivý na poušti. Zoufale a lačně. Přisvojoval jsem si tu nádhernou, sladkou a opojnou září a cítil, jak mi protéká tělem, jak v něm probouzí nový život. Bylo to tak úchvatné, tak nebezpečně mámivé, že jsem v okamžení pochopil, jak těžké muselo být pro mé předky vzdát se toho pocitu pro smírné soužití s lidmi v království. Pochopil jsem ale také, jak nebezpeční a mocní museli být legendární s'anští válečníci z dob Velké invaze.

Odtrhl jsem ruce od zdroje moci a zrušil spojení. Vrátil jsem se zpět a pohlédl na náhle zestárlé a vráscité tělo lykantropa, které mi posloužilo i v hodině smrti. Bylo pusté, černé jako noc. Nezbyla v něm ani špetka energie a čas z něj v jediném okamžiku odkrojil desítky ztracených let.

Opojný pocit síly se rozplynul v pocitu viny. Ale jen na chvílku. Na malou. Na úplně malinkatou chvíličku. Po ní jsem se zvedl ze země a s mečem v ruce vyrazil na lov vlkodlaků. A jak už jsem řekl, žebra mě ani trochu nebolela.

~ ~ ~

Vytrhl jsem meč z hrdla chroptící bestie a odkopl ji stranou. Vlkodlak se s vyhasínajícím pohledem zhroutil.

Hned na to jsem vykryl čepelí spáry, kterými mi jeho kolega hodlal rozervat stehno až na kost a spokojeně sledoval, jak se z jeho tlap při styku se stříbrnými inkrustacemi štiplavě zakouřilo. Překvapená bestie zavyla bolestí a než se stačila vzpamatovat, rozt'al

jsem ji jedinou ranou od ramene až ke kyčlím. S nepěkným mlasknutím se složila k zemi, křížem přes kamaráda.

Kotoulem jsem se vyhnul dalšímu útočníkovi a vzal jej mečem přes žebra. Poslední píd' čepele mu se zapraščením otevřela hrudní koš a proměnila ho v anatomický atlas.

Skupinka vesničanů zatlačených ke zdi chléva si ulehčeně oddechla.

Křik z druhé strany vesnice mě vytrhl ze snění. Zvěstoval další průlom. Tenhle byl mnohem horší, byl dokonce fatální. Šestice sedláků, bránící tento úsek, se během okamžiku proměnila v hromádky krvavé cupaniny. Nechutně působivou ukázkou síly měl na svědomí mohutný, rezavě zbarvený vlkodlak, jehož tesáky připomínaly dýky. Špatně umyté dýky, abych byl přesný. Mohutnými tlapami v mžiku rozdrásal dalšího nešťastníka a jeho chropot ukončil stiskem masivních čelistí. Krční páteř nebohého sedláka křupla jako suchá větvička.

Bestie mi věnovala zubatý úsměv. Poznala mě. Její nenávisť sršící oči se stáhly do úzkých škvírek. Bonym! Nikdo jiný, sám velký vůdce.

Zařval, až mi zalehlo v uších a ušetřil mě tak svých dalších projevů. Pak odhodil bezhlavé tělo, lehce, jako by to byla hadrová panenka, a šel po mně.

Vyhnul jsem se soustředěnému úderu obou tlap a kontroval. Velkoryse pojatý sek je měl proměnit ve dva poměrně krátké pahýlky, ale to by tam na mě musely čekat. Bonym je zase neuvěřitelně rychle stáhl a čepel jen neškodně proťala vzduch. Pak znovu zaútočil. Dlouhé spáry hlasitě zazvonily o čepel a já pod silou úderu zakolísal. Bylo to jako náraz rozjetého žebříňáku.

Sled zuřivých úderů mě rozpohyboval jako čamrdu. Kryt, kryt, kryt a zase kryt. Útok? Bez šance. Nebyl čas.

S neuvěřitelným štěstím jsem se vyhnul zákeřnému úderu na hrdlo. Znovu jsem musel ustoupit. Bůh jen ví pokolikáté už. Drápy se střetly s mečem. Řev. Ovanul mě smrdutý dech. Jak nechutné...

Prosmýkl jsem se pod svištící čtveřicí zakřivených spárů a blokoval přílet druhé sady. Teď, teď je ten správný okamžik na protiútok, pomyslel jsem si zrovna ve chvíli, kdy jsem zakopl o

jednoho z prvních mrtvých. Byl už zmrzlý na kost. Jen tak tak jsem se dokázal udržet na nohou, ale nenávratně jsem tím vypadl z rytmu.

Bonym okamžitě využil nabízející se šanci, bez větší námahy srazil stranou napřažený meč a naplno mě zasáhl do nekryté hrudi.

V děsivém zpomalení jsem sledoval, jak horizontální úder proniká drátěnou košilí jako by to byl vlněný svetr a ne poctivá kovářská práce. Několik kroužků se zazvoněním dopadlo na zem. Z ochromených prstů mi vypadl meč. Druhý úder mě za skřípění znovu trhané kroužkové zbroje zvedl ze země a odhodil do dále. V novém dálkovém rekordu jsem zády přistál na ocelovém koši plném planoucích dubových polen, který vyznačoval hranice vsi.

Konstrukce z ocelových pásů se se zaúpěním změnila ve zploštěný patvar, ze kterého se za doprovodu jisker a plamenů rozlétna polena na všechny strany.

Bonym se váhavě zastavil. Oheň mu evidentně vadil.

Mně nikoli.

Existují bytosti čerpající moc z takových „slušných“ živlů jako je voda, vzduch, země nebo dřevo. Každý je má rád a i Inkvizice jim dá pokoj. A pak existují bytosti úplně jiné. Takové, kterým nejsou svaté ty další, zakázané zdroje – živé bytosti a oheň. Nejmocnější zdroje energie v celém vesmíru, které však své vyznavače zavedou na opojnou a velice rychlou cestu k vlastní zkáze. Můžu ale já za to, že S'anové umí využívat jenom tyhle? Je sice sebevraždou pokusit se ovládnout moc ohně bez náležité přípravy a několikadenní meditace doplněné o nudný půst, ale někdy to nejde jinak. Pokusil jsem se zapomenout na královský edikt, který něco podobného zakazuje, i na to, že to byla dokonce jedna ze základních k podmínek přijetí s'anských zajatců mezi královsky poddané.

Nejprve jsem zhasil poleno, které mě tlačilo do zad. Rychlostí myšlenky jsem vzal ohni jeho moc a přisvojil si ji. Zase se dostavil ten opojný pocit. Byl však mnohem silnější, téměř k nevydržení.

Nedůživý plamínek na jednom polínku mi ale nemohl stačit. Chtěl jsem víc. Vzal jsem si energii z dalších, vzal jsem si energii ze všech. Svět se okamžitě propadl do ohnivého šílenství a plameny mne naplnily až po okraj. Proudily mými drahami jako korytem řeky

a já pocítil neuvěřitelnou moc a sílu. Stal jsem se hrdinou ze starých s'anských legend. Legenda ožila.

Když jsem skončil, kolem vesnice nehořel jediný strážní koš a ze tmy na mě zářily vlkodlačí oči.

Překvapeně jsem na něj pohlédl. Nevěděl jsem, co tady dělám a co tady dělá on. Pak udělal osudovou chybu – vycenil na mě zuby. A pak udělal druhou – skočil na mě.

Zlobivý pejsek, pomyslel jsem si a šel si pro meč. Když jsem ho bral do ruky, vlkodlak ještě visel ve vzduchu. Byl najednou tak pomalý. S povzdechnutím jsem se vrátil zpátky a s mečem ve středním střehu čekal, až vlkodlak dopadne. Až dopadne špatně...

~ ~ ~

Když kolem toho směšného človíčka, toho do železa zabaleného jídla zhasly ohně, Bonym nabyl ztracené sebejistoty. Už ho měl dost. Lomcoval jím vztek a chtěl to skoncovat. Chtěl potrestat toho troufalce a odčinit ten nechutný debakl honu. Tehdy unikl jen zradou, ale nyní již svému osudu neunikne. Těšil se, až jej srazí k zemi a rozpárá jako prase. Už cítil tu mámivou železitou chuť krve, která mu zalije ústa. Chtěl mu vyrvat srdce z těla a pozřít je. Získat tak v prastarém rituálu válečníků jeho sílu.

Zavrčel a přichystal se ke skoku. Mohutné svaly se mu napjaly v očekávání a pak jej zadní běhy vymrštily do výše jako pružiny.

Vystřel smrtící spáry předních tlap vstříc přibližujícímu se S'anovi a očekával náraz. Náraz a křik. Čekal i trochu té krve. S'anské krve, která doprovodí ono plánované páření.

Najednou překvapeně zaregistroval, jak se S'anova silueta rozmazala. Stejně jako když opilí prudce pohnete hlavou. Proměnila se v tmavou šmouhu a zlomek vteřiny trvalo, než se opět ustálila a získala pevné obrysy.

Bonym si ulehčeně oddechl, ale jen do chvíle, než zjistil, že se v S'anově pravici najednou objevil meč.

Dopad na stříbrem vykládanou čepel byl bolestivý. Žhavý bič ho udeřil přes obličej a navěky mu zavřel pravé oko. Najednou měl tlamu plnou krve, ale narozdíl od původních představ, tato byla jeho vlastní.

Když dopadl na zem, S'an už tam nebyl. Stál kousek vedle a jeho meč opisoval zářivý oblouk. Stříbrný had se mu zakousl do boku a jeho vědomí zatemnila palčivá bolest. Vztek a zuřivost pominuly. Najednou pocítil něco dosud nepoznaného. Strach. Strach z vlastní smrtelnosti.

Zavyl a z posledních sil se dal na útěk. Nikdy předtím se nemodlil. Teď začal. Modlil se, aby už podruhé nezakopl o vlastní střeva.

~ ~ ~

Bonymův útěk nezůstal nepovšimnut. Jeho druhové zakolísali. Odhodlanost, kterou měl na svědomí nejen hlad, ale i tajemné pouto smečky, se najednou začala vytrácet. Smečka smrti se rozpadla a útok skončil stejně rychle jako začal. Malé skupinky i jednotlivci se začali chvatně odpoutávat z boje a utíkat zpět do lesa. Za sebou nechali své méně šťastné druhy a nikdo se za nimi ani neohlédl.

Pro vesničany pomalu končila jejich noční můra. Někteří plakali a navzájem se objímali, jiní jen stáli a v šoku strnule zírali do tmy. Netrvalo ale dlouho a zvítězila jejich vrozená praktičnost. Posbírali raněné, zapálili strážní ohně a pak začali mezi domy dobíjet raněné vlkodlaky. Rychle a bez milosti. Byli přece ve Smečce smrti a čím kdo zachází, tím také schází.

Obhlédl jsem bojiště. Zraněných vesničanů bylo jen pár. Metrákový vlkodlak nemá v povaze dělat věci polovičatě. Mrtvých bylo mnohem více, ale vítězství bylo naše.

Vyhráli jsme, blesko mi hlavou a plameny sršící vztek uhasl. Svět znovu nabyl normálních barev i obrysů. Nesmrtelný S'an se vrátil do říše legend, mezi předky a zůstal tu jen královský úředník. Začala mi být zima.

Udělal jsem tři kroky ke vsi, ale pak se mi zatmělo před očima a já se v bezvědomí skácel k zemi. Sáhl jsem na samotné dno svých rezerv a i když jsem přijal tolik energie, jako necvičený jsem jí vydal ještě víc. Víc než jsem měl. Stačilo málo a nedokázal bych se ani sám nadechnout. Když mě vesničané našli, už mě pokrývala jinovatka.

~ ~ ~

Přihrnul jsem si z čutory a přiměl se polknout další dávku mléka z medem. Pak jsem znovu pohlédl na tiché údolí. Za dva dny jsem vyjedl všechny zásoby medu a už mi lezl ven i ušima, ale svůj účel to splnilo. Nic mě nespraví líp, než tenhle elixír.

Když jsem se probudil ve fojtově posteli, byl jsem tak slabý, že bych dostal nakládačku i od mouchy. Vysloužil jsem si okamžitě dvě vyjeknutí. První, když jsem otevřel oči a druhé, když jsem požádal o teplé mléko s medem.

S očima mají S'anové problém už od nepaměti. Když čerpají energii, pořádně jim zrudnou. Ne bělma, jako se to stává opilcům, ale duhovky. Jsou pak krvavě rudé, víc než u albínů. Trvá to nejméně tři čtyři dny, než to zase zmizí, ale během té doby je lepší se vyhýbat Inkvizici. I S'ana lze upálit. Chce to sice trochu cviku, ale jde to a Inkvizitoři mají cviku víc, než je zdrávo.

Po dvou dnech byl ale konec lenošení. Život se nemohl vrátit do starých kolejí, dokud žil Bonym. Byl svolavatelem smečky a přeživší vlkodlaci k němu byli stále připoutáni. Stačilo by jedno jeho slovo a Smečka smrti by znovu povstala z popela. Slabší, ale stále nebezpečná a v pohraničí bylo dost jiných osad, jejichž obyvatele by nebyl problém překvapit. Proto musel zemřít a proto muselo společenství vlkodlaků ztratit svého vůdce. I když se jednou objeví další, bude to trvat ještě hodně klidných let.

Proto jsem byl teď tady – na vrcholu jednoho z kopců, obklopujících stinné údolíčko. Ležel jsem proti větru stejně jako mí společníci a doufal jsem, že nás díky tomu obyvatelé údolí neodhalí. Nebylo náhodou, že nás stopy zavedly právě sem, že si vlkodlaci pro své ležení vybrali právě toto místo. Mohutné stromy, s láskou opečovávané dryádami, tu rostly po mnoho let v klidu a míru a jejich koruny vytvářely převisy chránící před větrem a sněhem. Vytvořit pelech tady nedalo moc práce a malý pramen vyvěrající ze skály zásoboval údolí čerstvou vodou. Prostě ideální místo.

Stopovali jsme tuhle skupinu, čítající nejméně třicet členů, dva dny. Byly to dlouhé dva dny. Vlkodlaci se v lidských podobách plahočili hlubokým sněhem a smrt jim přitom dýchala na záda. Byli hladoví a zubožení, mnozí navíc ranění. Ne všem se sem podařilo

dorazit. Někteří to štěstí neměli. Jejich těla, která jsme míjeli, ponechaná na pospas divoké zvěři, byla poznamenána lidskými zuby.

Nájezd přežilo mnohem více útočníků, ale smečka se na útěku roztržila na spoustu malých skupinek, které zmizely v divočině. Časem se rozpadnou i ty a vlkodlaci se vrátí ke svému osamělému stylu života. Pokud je nesvolá další výzva jejich vůdce...

~ ~ ~

V ležení panovalo tíživé ticho. Nálada tu byla na bodu mrazu, stejně jako disciplína. Neviděl jsem jedinou hlídku, ani kohokoliv, kdo by dbal na pořádek a čistotu. Lykantropové prostě jen odpočívali v primitivních přístřešcích a lízali si rány. Někteří víc než obrazně.

Nebyla to skupina, jen zvěř náhodou zahnaná do jednoho kouta. I taková zvěř sice bývá nebezpečná, ale tytam byly ony nelidské stvůry. Bez moci úplňku to byli jen ubozí, nemocní a vychrtlí lidé postižení šílenstvím, které jim pomalu stravovalo veškerou lidskost.

Do tábora mě doprovodili Bohdan s Meorem. Ostatní zůstali v kopcích a kryli nás. Nechtěl jsem žádnou krutou řez a ani vesničané už v sobě neměli tu spalující touhu po pomstě. Ty dva dny ve stopách uprchlíků zchladily jejich vztek víc než dokonale.

První divousové nás zpozorovali jen pár kroků od svých pelechů. Z hromad roští nakupených tak, aby poskytovaly alespoň nějakou ochranu před ledovým větrem na nás zíraly běsy sužované oči špinavých a otrhaných žebráků.

Jen někteří se zmohli na víc než jen na nepřátelské syčení. Jeden pomatenec na nás vzal hůl. Ke druhému náprahu se už nedostal, ten první mu zarazil Bohdan a to se ani nemusel proměnit. Nejprve suše zapraštěl ten klacek a pak divousova ruka. Muž se s vytím odpotácel a držel si přitom zchromle visící paži. Druhý se proti mně zahnal sekeromlatem. Primitivní zbraň mi hvízdla kolem hlavy a stačil jediný úder, aby v hvízdavých kotrmelcích pokračovala v naznačeném směru. Její bývalý majitel se s chroptěním složil k zemi obě ruce si tiskl na zhmožděný solar.

A byl klid. Nikdo další si už na nás nedovolil. Ať jsem se rozhlížel jak jsem se rozhlížel, pořádné zbraně jsem tu neviděl. Žádné luky, žádné meče. Dokonce ani nože. Byli to skuteční

divousové, vyhnání z civilizace a vlastní zvířecostí pozbavení jejích výdobytků. Byli k uzoufání zaostalí – jako palidé z univerzitních manuskriptů.

~ ~ ~

S rukou na jílci meče jsem dorazil k přístřešku, který patřil Bonymovi. Sklonil jsem se a prosmýkl se pod sněhem obtíženou větví, která plnila funkci střechy a baldachýnu nad lůžkem vládce. Na něm, na nasekaných větvích a staré vybledlé a potřhané houni, ležel on.

Málem bych ho nepoznal. Několikadenní horečka na něm zanechala kruté stopy. Už to nebyl ten Bonym co dřív, ztratila se jeho mohutnost i jeho svaly. Nyní byl jen stínem své dřívější velikosti.

Pohlédl na mě svým jediným okem. Z druhého zbylo jen napuclé, rozřáté víčko, pokryté krvavou krustou. V jeho pohledu jsem nakrátko spatřil stíny záhrobí. „Věděl... věděl jsem,“ zachrčel namáhavě, „že přijdeš, S’ane.“ Rozkašlal se a na rtech se mu objevila krvavá pěna. „Nikdy neodcházíš od rozdělané práce, co?“

Jeho ruce bezděčně sevřely lem houně, pod kterou skrýval druhé zranění, to mnohem horší. Nedalo mi moc práce překonat jeho odpor a stáhl jsem z něj tu zapáchající věc. Okamžitě jsem zalitoval, že jsem to udělal. Do nosu mě udeřil puch neošetřené rány a zápach člověka, který se nedokáže postarat ani o vlastní potřebu. Do jeho ran se dostala nejprve infekce a pak i sněť. Ošklivé rány nyní hnily zažíva.

Ač jsem si plánoval, co s ním provedu až mi padne do rukou, pochopil jsem, že je pozdě. Ten muž už byl jednou nohou v hrobě a tu druhou měl ve vzduchu. I kdybych ho teď přibodl mečem k zemi, jeho konec by to neuspíšilo.

Už jsem ho nechtěl ztrestat, vrátit mu stonásobně vše, co způsobil jiným. Poslední dny musel zažívat trýzeň horší než samo peklo. Z pohledu na něj mi běhal mráz po zádech.

„Hnusí se ti pohled na má střeva?“ zachrčel Bonym v náhlém pochopení. Mohl ve mně číst jako v knize. „Už se mi ani nevlezou zpátky do břicha,“ zachrčel posměšně a prstem rýpl do nechutně

chuchvalcovité hmoty pokryté hnisem. „Ještě, že je zima,“ dodal a znechuceně si odplivl, „aspoň po mně nelezou mouchy.“

Pohlédl na své zakrvácené a špinavé ruce, jako by je viděl poprvé v životě. „Stříbro zabránilo v hojení a není šance, abych se dožil příštího úplňku. Jsem v prdeli.“ Krátce se zamyslel a pak s povzdechem dodal: „A je mi to jedno, jsem vlastně docela rád.“ Přepadl ho další záchvat mučivého kašle.

„Kdysi... kdysi jsem měl jiné plány,“ pokračoval po chvíli, když se zase uklidnil. „Jako sedlářův syn jsem měl převzít tátovu živnost, ale jeden zkurvený divous, který po mně vyjel v lese, mi obrátil život naruby. Malá jizva po zubech a otec se mě zřekl. Vyhnal mě jako prašivé zvíře. Že prej když se vrátím, zabije mě. O prvním úplňku jsem si počkal na toho hajzla, co mi to udělal a o druhým jsem navštívil tátu.“

Nemusel pokračovat, ale pokračoval. „Nezbyl z něho ani jeden kus dost velké na přeměnu ve vlkodlaka...“

Otřásl se chladem pod tíhou náhle vyvolaných vzpomínek. Znechuceně zavrčel. „Tak už mě doraž, na co čekáš. Kvůli tomu si sem přece přišel, ne?“

„A má to vlastně cenu?“

Tvář se mu zkřivila nenávistí. On to chtěl! Toužil po tom, aby někdo ukončil jeho utrpení. On na to čekal a jen hrdost mu bránila o smrt žebnat. Sám už na to neměl dost sil.

Nejsem nelida a když na to přijde, ani nelykantrop.

Když jsem mu namířil kuši na srdce, zavřel oko a zašeptal: „Všechno mohlo být jinak, všechno mohlo být jinak...“

Hlavou mi bleskl obraz osadníků z Horního Úvozu. Mohlo, pomyslel jsem si, všichni máme právo volby.

Když jsem stiskl spoušť, zdálo se mi, že se usmívá...

~ ~ ~

Když jsme se vrátili do Borů, nečekala nás žádná oslava. Vesničané s vrozeným fatalismem přijali, že přežili další lopotný den a připravovali se ze všech sil na přežití těch dalších. Připravovali se tak, jak byli zvyklí – pécí o hospodářství, které je živilo.

Noví sousedé se vrátili do Horního Úvozu, ale všem bylo jasné, že je to jen dočasné řešení. Až přijde jaro, budou se v Borech stavět nové chalupy. Vesnice Horní Úvoz musí zaniknout. Každý z jejích obyvatel si zvolil svoji cestu – jedni se přidali ke smečce a jiní odmítli její volání a přidali se k lidem. Následky té volby byly trvalé.

Rozhlédl jsem se kolem a s úlevou se nadechl. Jaro už bylo za dveřmi. Cítil jsem ve vzduchu tu změnu, tu čerstvost, takový ten pocit ticha těsně před změnou. Možná, že to taky bylo tím novým duchem, který zavanul v téhle vsi, ale to jaro by opravdu nebylo k zahoeení.

Zrovna jsem sedlal koně, když ke mně přišel starý Belovec. Chvilí mi děkoval, strkaje mi do sedlových brašen střídavě pálenku a uzené a pak z něj, se slzami v očích, vylezlo, že bude dědečkem, že to mladí vzali trochu na přeskáčku, ale že to nevadí, když je už ta ruka v rukávě a veselka se může vystrojit jen co sleze sníh.

Srdečně jsem mu poblahopřál a strčil mu do udřené dlaně pár denárů pro novomanžele, kdyby se tu časem objevil nějaký ten kupec. Celý dojatý si hřbetem dlaně otřel oči. „Tisícery díky, milostpane, tisícery díky. Ani nevíte, jak jsem z tý noviny šťastný. Jenom nevím,“ dodal ještě zamyšleně, „jestli je ta moje holka těhotná, nebo březí...“

~ ~ ~

Když jsem minul hraniční kámen a zmizel v lese, věděl jsem, že teď už bude všechno v pořádku. Ať už to budou Bory, Nové Bory, nebo jak si to tady jednou nazvou, bude to ves, která si vystačí sama, bez oficiálních návštěv a zkoumavých pohledů.

Na křižovatce jsem krátce pohlédl zpátky na pěšinu vedoucí k Borům, a pak jsem z rozcestníku sundal žádosti o inkvizitora a kněze. Pochybuji, že by se jim kdy uráčili vyhovět, ale náhoda je blbec i v těchto divokých krajích. Tuhle novou komunitu by ale rozdýchali jen stěží. Poodstoupil jsem od rozcestníku, na kterém teď zbyla jen šipka s nápisem: „Bory“. Zhodnotil jsem umělecký dojem a pak jsem mečem odsekl raději celý rozcestník a odhodil ho do křoví. Kdo ví, že tu nějaké Bory jsou, ten si do nich cestu vždycky najde, a ti ostatní ať si raději jdou dál svoji cestou. Ani já o téhle zajižďce

nikomu neřeknu ani slovo. Ani šéfovi. No, možná jemu jedinému se o ní malým slůvkem zmíním. Jenom v krátkosti, u láhve vína a jenom kdyby se náhodou ptal, kde že jsem se flákal celé ty dva týdny.

Obsah:

CITLIVÁ ZÁLEŽITOST	7
DOKONALÝ OBCHOD	69
PRÁVO VOLBY	183

FANTASY

17

ALEX DRESCHER

DOKONALÝ OBCHOD

Redakce Jiří Pilch.

Ilustrace na obálce Thomas Thiemayer.

Technické zpracování litografií a sazba Robert Pilch – Brokilon.

Vydání první.

Vydalo nakladatelství LEONARDO,

Svazácká 17, 700 30 Ostrava – Jih

v roce 2007 jako svou 50. publikaci.

e-mail: leonardo@mybox.cz

Tisk: Press System s.r.o.

Doporučená maloobchodní cena: 219,– Kč

Cena Klubu čtenářů SF: 207,– Kč

ISBN 978-80-85951-47-9